



BIGGLES
VIDÍ
PŘÍLIŠ MNOHO

W. E. Johns

BIGGLES VIDÍ PŘÍLIŠ MNOHO

RIOPRESS

Praha 1996

W. E. Johns

BIGGLES VIDÍ PŘÍLIŠ MNOHO

Přeložil Pavel Jansa

Slovo o autorovi:

Kapitán W. E. Johns, který zemřel roku 1968 ve věku 75 let, sloužil během první světové války v R.F.C. (Královské letecké oddíly) a byl opakovaně vyznamenán. Později pracoval u R.A.F. (Královské letectvo) a po skončení války se stal prominentním leteckým dopisovatelem a autorem knih o aviatice. V roce 1932 založil časopis Popular Flying.

Biggles se poprvé objevuje v krátkých povídkách ze stejného roku. Tento hrdina byl vytvořen na základě skutečných postav letců, jež kapitán Johns poznal za války.

Celkem kapitán Johns napsal o Bigglesovi 85 knížek a učinil z něj tak jednu z nejznámějších postav literatury pro mládež mnoha generací

Kapitola 1.

Zápach rybiny

Letecký detektiv inspektor Bigglesworth, svým přátelům lépe známý jako Biggles, vrchní operační pilot speciálního leteckého oddělení Scotland Yardu, zlehka zaklepal na dveře soukromé kanceláře svého nadřízeného, leteckého plukovníka Raymonda, a aniž by čekal na odpověď, nahlédl dovnitř. „Jen abych vám dal vědět, že už jsem zpátky, pane,“ ohlásil se.

Plukovník letectva zdvihl pohled. „Pojďte dál, jen vstupte,“ řekl rychle. „Nikam mi neutíkejte. Proč ten spěch? Jak jste pokročil? Dobře jste si odpočinul?“

Biggles vstoupil.

„Jak jste našel to ubytování, jež jsem vám v Polcarronu doporučil?“ pokračoval plukovník. „Posaďte se.“

„Nebylo to těžké, pane,“ odpověděl Biggles. „Přesně, jak jste mi to popsal. Klid, pohodlí, výborná strava v domácím stylu.“

„Podle barvy vaší tváře soudím, že jste si našel i nějaké příjemné místo na sluníčku. Doufám, že jste se držel mé rady a dopřál jste svým mozkovým závitům trochu odpočinku.“

Biggles se chabě pousmál. „Musím se přiznat, že právě s tím jsem měl trochu potíže.“

„Co tím máte na mysli?“

„Obávám se, že jsem až příliš dlouho hnal motor na plné otáčky, takže teď je pro mne obtížné stáhnout plyn na pomalý volnoběh.“

„Říkal jsem vám, abyste zapomněl na všechno, co souvisí s kanceláří a vůbec co se týče vaší práce,“ vytýkal mu plukovník Raymond.

„Ano, přesně tak jste mi to nařídil,“ souhlasil Biggles. „Jenže, jak já říkávám, snáze se to poví než udělá. Nemohu si

pomoci, určité věci mi musí stále vrtat hlavou. Je to už takový můj návyk.“

„Nad čím jste si u všech všudy mohl lámat hlavu na takovém zapomenutém místě jako je Polcarron? Vždyť snad není ani na mapě. Nic se tam neděje.“

Biggles při jeho slovech zpozorněl. „Myslíte? Já bych na to rozhodně nesázel. Existuje spousta lidí, kterým se právě takové klidné místo hodí. Na tom příjemném pásu kornišského pobřeží se možná odehrává více, než by si člověk představoval.“

„Co přesně máte na mysli?“

„Je možné, že tam leží řešení jednoho z problémů, kterým se Yard už drahnou dobu zabývá. Říkám ale *možná*. Nemohu vám poskytnout konkrétní důkazy, které by tomu nasvědčovaly. Tedy prakticky žádné. Ale povšiml jsem si tam něčeho, nad čím se můj mozek už ze setrvačnosti rozběhl, a jak jsem řekl, nepřestává mi to vrtat hlavou.“

„Pokračujte,“ vyzval jej plukovník letectva. „Čeho jste si povšiml?“

„Zcela náhodou jsem viděl několik mužů, jak vyražejí na lov ryb.“

„A copak je na tom podivného?“

„Na první pohled vůbec nic. Jenže znovu čistě náhodou jsem je uviděl se vracet.“

„No a co?“

„Prostě ti muži, kteří vyrazili lovit na moře nebyli ti stejní rybáři, kteří se vrátili nazpět. Přinejmenším rozhodně ne všichni. Počet rybářů byl stejný, jenže jednomu z nich se přihodilo něco zvláštního. Snad to byla síla zvyku, co mne přimělo, že jsem začal přemítat, jak se to mohlo stát během doby, co byla loď na vodě.“

„Tak k jádru věci,“ nařídil plukovník Raymond.

„Náhle mi napadlo, že na tom jejich rybaření může být mnohem více, než je možno spatřit. Snad to byla jedna aféra, kterou tisk rozmazával v době mého odjezdu, co nasměrovalo vlak mých myšlenek právě na tuhle kolej.“

„A to bylo co?“

„Psalo se o případech ilegálního vstupu do země. Možná, že si sám vzpomenete na ten případ, kdy našli několik pánů tmavé pleti bez jakýchkoliv dokladů, jak si to vykračují do vnitrozemí směrem od jižního pobřeží. Nebyli schopni, nebo nechtěli, uvést o sobě jakékoli údaje, odkudpak přišli či jak se dostali na břeh. Šoupli je do vězení a nakonec byli deportováni. Jisté noviny ovšem rozvířily otázku jak dlouho se už toto děje a kolik nechtěných přistěhovalců už tímto způsobem do země proklouzlo. Zdůraznily, že tato situace může představovat nebezpečí pro nás pro všechny.“

„Samozřejmě. Těm lidem mohl být odmítnut legální vstup ze zdravotních důvodů, protože měli nebo byli v kontaktu s některou smrtelnou chorobou, například neštovicemi. Pamatuji takové případy. Zahlédl jste takové ilegální přistěhovalce v Cornwallu?“

„Ne. Ale napadlo mne, že jak se říká co je dobré pro jednoho, může prospět i druhému, a že onu vstupní cestu nemusejí využívat jen ilegální přistěhovalci. Nyní jsem si tím už naprosto jist. Ve skutečnosti půjdu tak daleko, že prohlašuji, že patrně přímo před zraky policie, pobřežní stráže a berních úřadů se odehrává pořádná lumpárna. Jde o organizovaný zločin. Jak víte, měli jsme dost co do činění s pašováním v různých formách, ale tato lodní přeprava lidského nákladu, to je něco nového. A organizátorům nekalého obchodu plynou patrně velké peníze.“

Plukovník letectva se zamračil. Opřel se ve svém křesle. „Rozumím vám,“ pronesl zamyšleně. „Mohl by to být velmi výnosný obchod. Jenže jak to celé probíhá?“

„Jak to vidím nyní, neexistuje nic snazšího.“

„Ptám se vás jak?“

„Právě těmito rybářskými výlety doprostřed Lamanšského průlivu. Konkrétně mám na mysli ony známé výlety na lov žraloků, které se jako houby po dešti rozmohly po celém jihozápadním pobřeží. Jen abyste mne správně pochopil. Nemám nejmenších pochyb, že v naprosté většině jsou lidé

takto podnikající zcela poctiví a čestní, ale kdyby se mezi nimi vyskytl jen jeden jediný lump, mohl by natropit pěknou neplechu.“

„Máte proklatě pravdu,“ opáčil zasmušile plukovník.

„Podivné, že na to patrně nikdo nepomyslel. Co bylo podnětem, který vám tuto myšlenku vnuknul do hlavy?“

Biggles zaváhal. „Je to poněkud dlouhá historie.“

„To nevadí. Bude lépe, vypovíte-li mi všechno najednou, nyní, když o problému hovoříme.“

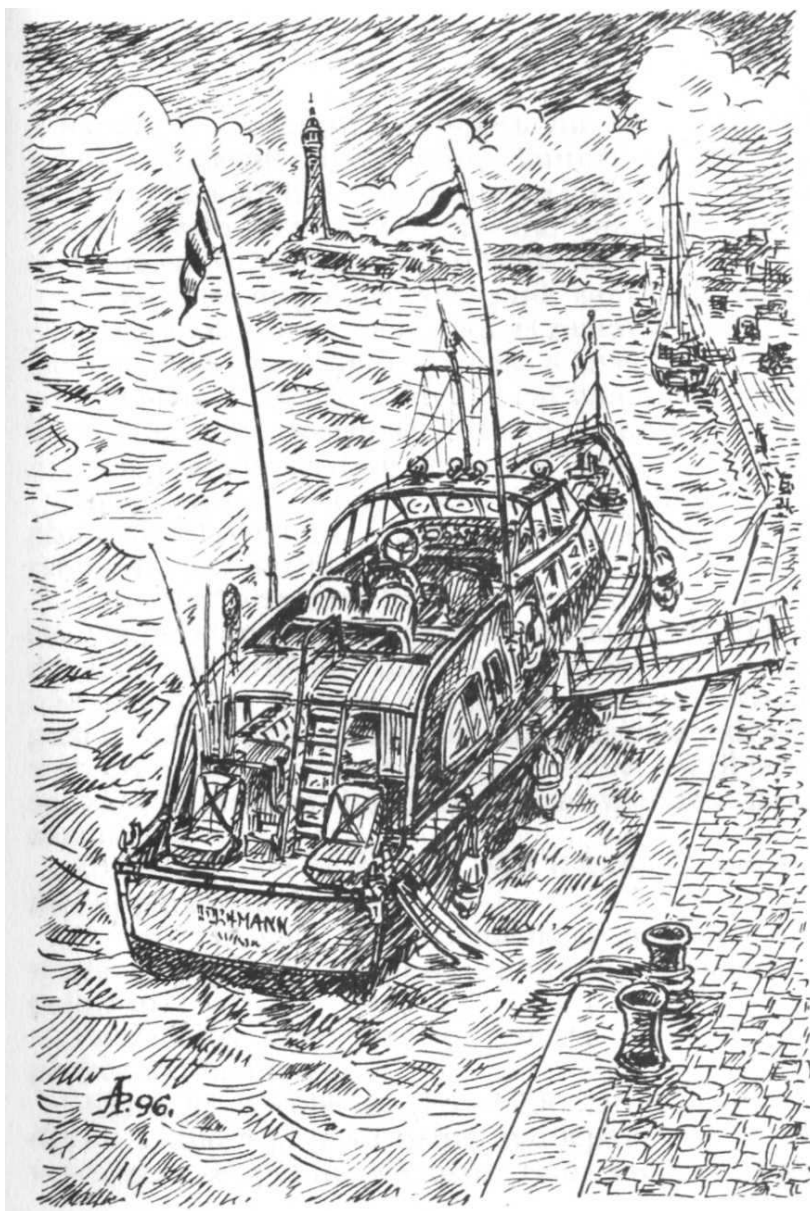
„Když to říkáte, pane,“ odvětil Biggles. „Všechno se to seběhlo takto. Vy Polcarron znáte, vyprávění bude tím snazší. Není to nic než malá vesnička, zhruba tucet domků, v nichž už po generace žijí lidé, jimž dává moře živobytí. Rybolov podél břehu, v sezóně několik košů na chytání humrů, stavění a opravování lodí, když je špatné počasí. Přístav sám není nic moc – kamenná přístavní hráz a krátké molo – byl vybudován jen aby chránil několik malých plavidel před vlnami. Tamní lidé se buď nezajímají o kratochvilné lovení žraloků nebo na něj možná nemají vybavení. Tyhle výlety se pořádají ve větších rybářských centrech dál po pobřeží jako je St. Mawes, Falmouth a další. Mne osobně ta kratochvíle ani za mák nezajímá. V životě jsem viděl dost žraloků a nebudu litovat, pokud už žádného do smrti neuvidím.“ Biggles přerušil vyprávění.

Pak pokračoval. „Protože jsem tam neměl nic na práci, tak jsem si navykl vždy po snídani pomalou procházkou sejít dolů na hráz. Tam jsem se pohodlně usadil na dřevěnou lavičku, kde se občas scházivali staří mořští vlci a vzpomínali na staré dobré časy, kdy se žilo snáz – či přinejmenším o tom byli očividně přesvědčeni. Bylo zábavné je poslouchat. Jeden stařík vždy bloumával okolo, tak jsem se s ním docela sblížil. Jmenoval se Sam. Sam Pretty. Jednou za čas se k našemu hovoru přidal důstojník pobřežní policie. Nevím, odkud vlastně byl, předpokládám, že z některé blízké stanice. Protože to nebylo pro mne nikterak významné, neptal jsem se jej.“ Biggles se odmlčel.

„Jednoho krásného rána jsem se slunil na lavičce a naslouchal Samovu vypravování – mluvil většinou on – když se objevil motorový člun, jehož tvar a zvuk motoru prozrazovaly, že je schopen velké rychlosti. Člun přirazil k molu. Připomínal takové ty velké motorové čluny pro zábavní plavbu, s kajutami pro ubytování. To bylo poprvé, kdy jsem jej spatřil. Sam, který věděl o všem, co se kolem šustlo, mne informoval, že je to jedna z těch lodí vybavených na lov žraloků. Tu a tam přijíždí, aby zde nabrala klienty, kteří si patrně vybrali Polcarron za vhodné místo k nalodění. Na palubě byli tři členové posádky. Na břeh nevystoupili. Zůstali sedět na palubě a zřejmě na někoho čekali. To se vzápětí potvrdilo, protože záhy přijel daimler řízený uniformovaným šoférem a z něj vystoupili čtyři muži. Vystoupili na palubu lodi, která hned odrazila a zamířila na otevřené moře. Limuzína rovněž zmizela. Tohle všechno mne nijak zvlášť nezaujalo, ale potom, co se vše vrátilo do normálních kolejí, Sam se rozhovořil o tomto novém druhu sportu, kdy se loví žraloci.“

„Vyrozuměl jsem, že je to poněkud nákladný koníček. Nemusíte mít žádnou svoji výzbroj. Jednoduše si jen objednáte loď, která se specializuje na tento druh zábavy a o zbytek se postará kapitán člunu. To znamená, že zajistí pruty a návnadu a zajede s lodí na místo, o němž ví, že tam budou s největší pravděpodobností žraloci. Sam říkal, že je to asi dvacet mil od pobřeží průlivu. Platí se podle hodin. Protože jsem viděl žraloky celkem blízko, otázel jsem se, proč je nutné jezdit tak daleko. Sam mi vysvětlil, že ti žraloci, které zde uvidím, jsou obyčejní žraloci obrovští, zcela neškodní a nevhodní pro sportovní lov. Skuteční zabijáci zůstávají dál od břehu. Sam pokračoval a já jsem mu naslouchal. Pořád mne to ještě nijak zvlášť nepřitahovalo. Abych byl upřímný, nazajímalo mne to ani za mák. Ve skutečnosti jsem se začínal nudit, jenže když se můj starý společník zabral do líčení něčeho, neexistoval způsob, jak jej zastavit. Dozvěděl jsem se, že okolo tohoto byznysu s lovením žraloků se dělá spousta okolků. Když se

lod' vrací, tak pokud byl lov úspěšný, vyvěsí signalizační vlajku na důkaz, že byl žralok uloven. Dvě ryby – dvě vlajky a tak dál.“



... člun přirazil k molu, připomínal takové ty velké motorové čluny
pro zábavní plavbu...

„Takže nyní jste v onom oboru expert,“ přerušil jej plukovník Raymond. „Copak vlastně dělají s tou rybou, kterou ulovili?“

„To nevím,“ přiznal se Biggles. „Nenapadlo mi zeptat se. Jak povídám, nijak mne to nezajímalo. Pokud lidé dokážou mít vzrušení z toho, že nabodnou žraloka na hák, aťsi. Mně to nijak nevadí. Každý podle svého gusta. Každopádně, takto jsem tedy obdržel vzdělání v oboru nového sportu – lovu na žraloky. Vrátil jsem se zpět do svého hostince a na všechno jsem zapomněl.“

„Zdá se, že jste se celkem dost dozvěděl,“ poznamenal plukovník letectva.

„O tom vás jistě přesvědčím dříve než skončím vyprávění,“ přislíbil Biggles. „Zatím jste slyšel sotva polovinu.“

„Pokračujte tedy, ať se dozvím vše,“ navrhl plukovník Raymond.

Biggles jej uposlechl. „Po obědě, protože slunce dosud svítlo a já jsem neměl nic lepšího na práci, vrátil jsem se zpět na své místo. Sam, který mi dříve říkal, že si vždy touto dobou chodí zdřímnout, tam nebyl. Já jsem se posadil a hleděl na moře, téměř jsem sám usnul. Avšak probral jsem se, když jsem spatřil, že se lovci žraloků vrací zpět. Povšiml jsem si praporku oznamujícího, že někdo měl štěstí. Podařilo se ulovit žraloka. Sledoval jsem, jak loď vplouvá dovnitř a je přivázána k molu na stejné místo jako předtím. Vystoupili čtyři muži. Ve stejnou chvíli se přihnal daimler, aby je vyzvedl. Všechno klapalo jako hodinky. Čtyři muži nastoupili do vozu a ten odjel pryč. Tehdy jsem jej viděl naposled. Loď odrazila od břehu a rovněž zmizela za výběžkem pevniny směrem na západ. Tím celá zábava skončila.“

Plukovník letectva se zatvářil zklamaně. „Takže to je všechno?“

„Ne úplně. Vlastně je to jen začátek. Právě tehdy jsem si poprvé uvědomil, že něco není v pořádku, že ten rybí byznys pěkně zapáchá. A rozhodně ten zápach nevydával ulovený žralok.“

„Tak co to bylo za aroma, jež vám nešlo pod nos?“

„Popsal jsem vám předtím, že z auta vystoupili čtyři muži a vešli na loď. Nijak zvlášť jsem si je neprohlížel, ale jsem si jistý, že všichni byli hladce oholeni. Kdyby tomu tak nebylo, povšiml bych si toho. Čtyři muži vyrazili na ryby a čtyři se zase vrátili.“

„No a je na tom snad něco podivného?“

„Ano. Ti muži totiž nebyli ti samí. Přinejmenším jeden z nich byl jiný, to vám klidně odpřísáhnou. Měl plnovous. Jakkak se mu to mohlo přihodit? Tomu chlapíkovi sotva mohly tak vyrašit vousy za pět či šest hodin, co byla loď na moři. Když jsem nad tou věcí dál uvažoval, dospěl jsem k jedinému závěru. Někde v průlivu se musela odehrát výměna, záměna za muže z jiné lodi.“

Plukovník letectva visel očima na Bigglesově tváři a vypadal stále více a více vážně. „Zapsal jste si číslo toho auta?“

„Ne.“

„Proč ne?“

„V době, kdy tam bylo, mi ani nenapadlo se o ně sebemeně zajímat. Můj mozek se rozeběhl až ve chvíli, kdy odjelo a já jsem měl čas na přemítání. Nemám ve zvyku si na procházkách zapisovat číslo každého auta, které spatřím.“

„Ale ovšem, dobrá. Nemusíte se hned čertit,“ chlácholil jej plukovník Raymond. „Znáte jméno té lodi?“

„Ne. Z naprosto stejného důvodu. Vzbudil jsem se až když už byla pryč. Později jsem se tázal Sama, odkud ta loď je. Nevěděl. Jen neurčitě ukázal rukou podél pobřeží, což mohl být kterýkoli z celé přehršle velkých i zcela malých přístavů, ležících mezi místem, kde jsme seděli a Land's End.“

„Dokázal byste poznat onu loď, kdybyste ji znovu uviděl?“ otázal se plukovník letectva.

Biggles zavrtěl hlavou. „O tom pochybuji. Podél pobřeží takových mohou být celé stovky. Já nejsem námořník, mnohem více času jsem strávil nad oceánem než plavbou po něm. Všechno co o tom člunu mohu říci je, že byl dobře postavený zřejmě pro použití na moři.“

Plukovník letectva přikývl. „Chápu, co máte na mysli. Podle vás někdo využívá malého člunu, aby propašoval do země lidi, pro které je to z různých důvodů jediná cesta jak se sem dostat.“

„Proč ne, když mají peníze, aby si to mohli dovolit?“

Leckdo by z toho dokázal udělat pěkný kšeftík. Když se nad tím hlouběji zamyslíte, uvědomíte si, že neexistuje nic jednoduššího. Loď vypluje na moře, na oko lovit žraloky, a tak nevzbudí nejmenší pozornost. Když je dostatečně vzdálena od pobřeží, kontaktuje, patrně na základě předchozí domluvy, jiné plavidlo z francouzské strany. Proběhne výměna osob a údajní lovci žraloků se vracejí do Anglie. Nenapadá mne nic, co by je mohlo zastavit.“

„Existuje přece pobřežní policie.“

„Pochybuji, že je jich dost na to, aby pokryli dva tisíce mil pobřeží, dvacet čtyři hodin denně po celý rok. Darebáci budou vědět, kde právě jsou, tím si můžeme být jistí. Znají trasy jejich hlídek a kdy nastupují i končí službu. V každém případě jistě existuje limit, co můžeme očekávat od pobřežní policie a berních úřadů. Vidí, že čtyři muži jedou rybařit. To se tam jistě děje neustále. Vidí, že čtyři muži se vracejí. Jakou jinou kontrolu mají? Nemůžete po nich chtít, aby všechny tyto lidi fotografovali nebo jim odebírali otisky prstů, jen aby se ujistili, že ti, co vyjeli, jsou ti stejní, co se vrátili nazpět. I kdyby je ta myšlenka napadla, jak vidíte, nebylo by to proveditelné.“

„Chcete proto tvrdit, že veškeré sportovní lovení žraloků je jen falešná záminka? Zástěrka používaná při propašování nechtěných imigrantů do země?“

„Samozřejmě, že ne. Jediná posádka lumpů dokonale postačí, aby způsobila dost potíží. Klidně mohou tu a tam

přivést domů i pár ulovených ryb, aby dodali plavbě zdání skutečného rybolovu.“

„Co ta loď, kterou jste viděl? Přivezla do přístavu žraloka?“

„Vyvěsila signalizační vlajku, že jednoho chytili.“

„Viděl jste jej?“

„Ne. Ani jsem jej nehledal. Na břeh žádný úlovek nevynesli, takže lovci jej pravděpodobně nechtěli. Co si vlastně počnete s mrtvým žralokem? Ty žraloky údajně loví ze sportu, není to obchod s rybami.“

„Proč jste si tak jistý, že se jedná o zločin?“ zvědavě se vyptával plukovník. „Z toho, co jste mi vypravoval mi vyplývá možnost, že se může jednat o trestnou činnost. Ale rozhodně to není ničím podloženo. Jak si můžete být tak stoprocentně jistý?“

„Myslím, že jsem poznal jednoho z těch mužů, kteří vystoupili na břeh. Uvědomil jsem si to až po chvíli, když už byl pryč. Byl to ten chlápek s plnovousem. Něco mi na něm bylo nějak povědomé. Byl jsem si jistý, že už jsem se s ním dříve setkal. Ne, nebyl to ten plnovous, co jej prozradil. Zakryl mu sice tvář, ale nedokázal zastříť jednu tělesnou vadu. Kulhal. Silně napadal na jednu nohu, právě jsem si to ověřil ve služebních záznamech a nyní jsem si zcela jistý, že jsem se nemýlil.“

„Kdo to byl?“

„Logan. Svým gangsterským kumpánům známý jako Kulhoun. Kulhoun Logan. Zabiják. Jistě si na něj vzpomenete. Střelili jej do nohy při potyčce v nočním klubu v Sohu, před lety. Kdysi vedl vyděračský gang vybírající peníze za ochranu. Později se specializoval na únosy nákladních vozidel na dálnicích. Nakonec jej policie polapila a dostal pět roků. Před osmnácti měsíci uprchl z vězení ve Wormwood Scrubs a nebyl nikdy polapen. Podle mého úsudku se dostal do zahraničí, kde vyčkával až do nynějška.“

Teď, když rozruch už utichl, nabyl přesvědčení, že je to bezpečné a vrátil se domů. Buď aby se znovu přidal ke svým

kumpánům, nebo si možná chce jen vyzvednout peníze, které někde tady ukryl. Není takový blázen, aby riskoval, že bude odhalen v některém z přístavu nebo na letišti. Ale je tady, to mi věřte. Kulhoun Logan je opět na koni. A podsvětí se o tom záhy jistě přesvědčí.“

Plukovník letectva se mračil. „Tohle skutečně nerad slyším,“ zabručel.

„Věděl jsem, že se vám to nebude líbit,“ opáčil Biggles. „Přirozeně si člověk musí položit otázku, jak dlouho se tyto věci už dějí, kolik ničemů se tímto způsobem dostalo dovnitř nebo ven ze země. Vsadím totiž krk na to, že tato doprava funguje oběma směry.“ Biggles pokrčil rameny.

„Takže, pane, tak se věci mají. Chtěl jste vědět, co mi vrtá hlavou. Teď to tedy víte.“

„Je třeba podniknout něco na zastavení onoho nekalého obchodu,“ prohlásil plukovník Raymond.

Bigglesovu tvář rozjasnil úsměv. „Přesně tohle jsem čekal, že řeknete. Ujměte se tedy slova a povězte mi, jaký způsob navrhuje na vypátrání onoho plavidla mezi tisíci jinými, jimiž jsou nacpána všechna kotviště lodí mezi Land's End a John O'Groats. Plavba na lodích je přeci naše národní zábava.“

Plukovník letectva se zadumal nad problémem. „Promluvím s vrchním komisařem a zeptám se na jeho názor,“ rozhodl konečně. „Také o tom porozvažujte a předložte mi váš návrh. Jsem si vědom toho, že najít onu loď nebude jednoduché, ale budeme-li mít dostatek trpělivosti, možná za námi sama přijede. Mám tím na mysli do Polcarronu. Pokud ten přístav použili jednou, možná, že jej loď využije i znovu.“

„Není ovšem pravděpodobné, že by na ní cestoval Kulhoun Logan. Ten už je zde.“

„S ním si nedělejte starosti. Já to zařídím. Vyrozumím všechny policejní stanice, aby měly oči otevřené.“

Důležitější je, aby se nám podařilo zastavit tento obchod s ilegálními vstupy do země a jediný způsob, jak to provést, je chytit toho ptáčka, který za tím vším stojí. Prozatím zřejmě

není špatný nápad, že byste si o pár dní prodloužil vaši dovolenou v Polcarronu. Můžete se soustředit na sledování přístavu a zároveň se pokusíte zjistit, co se v okolí povídá.“

Bigglesův úsměv se rozšířil. „To mi vyhovuje, pane. V místní hospodě výborně připravují kraby a humry a je to jen kousek ve stejné ulici. Mohu si vzít někoho s sebou? Příliš mnoho vyprávění starého Sama by mne mohlo přivést k šílenství.“

„Zajisté. Vezměte si, koho chcete. Ale nežeňte se tam hned dneska. Nejdříve si vše promyslete. Vypracujte si plán. Setkám se s vámi než odjedete. Nemyslím si však, že by vám v tomto případě mohlo být letadlo co platné.“

V Bigglesově tváři se zračil překvapený výraz. „Naproti tomu já ale nechápu, jak bychom mohli něco udělat bez stroje.“

Nyní překvapeně nadzdvihl obočí plukovník letectva.

„Pročpak ne?“

„Tedy k tomu, abychom je mohli usvědčit, potřebujeme lapit tyto pašeráky lidského nákladu přímo při činu. Nemá smysl sledovat je v jiné lodi. Všimli by si, že je sledujeme, a ten den by se žádné pašování neuskutečnilo. Od svých společníků z francouzského břehu se budou držet pěkně daleko. Ale není pravděpodobné, že by si vůbec povšimli letadla, přelétávajícího nad jejich hlavami. Ze vzduchu by bylo možné sledovat celou operaci a došlápnout si na tu loď, až se vrátí zpátky. Pochopitelně by se celá věc mnohem zjednodušila, kdybychom věděli, po které lodi jdeme, jinak bychom patrně strávili příliš času sledováním nevinných posádek jiných lodí.“

„Dobrá, to беру,“ souhlasil plukovník letectva.

„Nechávám tedy na vás, abyste podnikl opatření dle vlastní úvahy. Ale dejte mi vědět, co máte za lubem, dříve než vyrazíte.“

„Provedu, pane. Jen ještě jedna poslední myšlenka. Prozatím bych nic neříkal pobřežní stráží a celníkům. Můžeme je přizvat, až budeme hotovi. Kdyby věděli, co se chystá, přirozeně by náhle zpozorněli. V tom případě by se začaly šířit

řeči a gang by se o tom doslechl. Pak by buď se vším na nějaký čas přestali nebo by podnikli zvláštní opatření, což by nám práci rozhodně neulehčilo.“

„Velmi správně. Můžete se na mne spolehnout, že prozatím udržím celou věc pod pokličkou za všech okolností,“ slíbil plukovník Raymond.

„Děkuji vám, pane. Hned se do toho pustím.“ Biggles opustil místnost.

Kapitola 2

Hra na čekanou

Týden po rozhovoru v kanceláři plukovníka letectva Biggles opět lenořil na lavičce na nábreží nevelkého polcarronského přístavu. Společnost mu dělal policejní pilot Bertie Lissie. Ve skutečnosti zde s přestávkami posedávali už tři dny, výsledek však byl stejný, jako by zůstali doma. Bertie byl k smrti znuděn stále stejným pohledem a nijak se svým stavem myslí netajil. Dokonce i těch několik místních rybářských lodí, odplouvajících a opět se navracejících s hubeným úlovkem krabů a humrů nedokázalo protrhnout dusivý závoj monotónnosti.

„Měj trpělivost,“ mírnil jej Biggles. „Když jsme se do toho pustili, věděli jsme přece, že to bude vyčerpávající hra na čekanou. Jsi na docela pěkné dovolené a přitom tě za to platí. Copak by sis mohl přát více? Nepochybně Algy s Gingerem na tom nejsou nijak lépe – jistě se také nudí.“

„Ta zpropadená lavička je den ode dne tvrdší,“ stěžoval si Bertie.

„Skoč si koupit polštářek,“ dobíral si jej Biggles.

Ačkoliv to sám neřekl, cítil, že jej už rovněž vyčerpává pozorovat věčně neklidné moře a těch několik stále stejných tváří mužů, kteří se svými loďmi vyhledávali maličký přístav při své poctivé práci. Po motorovém člunu, který toužil nalézt, jako by se země slehla.

Pomocí nedbale pronesené zmínky o té lodi před starým Samem Prettyem, který se k nim každé ráno přidával, získal jen nijak nepovzbudivou informaci, že ani starý pán ji nespatriřil od té doby, kdy ji společně viděli nabírat skupinu sportovních lovců. Tu loď sice znal, ale zapomněl už její jméno, což bylo rozhodně nemilé – tato informace by pátračům ušetřila spoustu

starostí. Biggles dál nepokračoval s otázkami, aby starý pán, který rozhodně nebyl žádný hlupák, nepojal podezření o skutečném účelu jejich pobytu zde. Proto neměl jinou možnost, než čekat, až se člun objeví, na základě předpokladu, že pokud použil Polcarron jednou, dříve či později tak učiní znovu.

Dva dny strávené prohledáváním přilehlého pobřeží dostatečně prokázaly, jak marné je pokoušet se najít jednu jedinou loď, o níž nevědí ani její jméno. Například ve Falmouth, který je jedním z největších evropských přístavů, bylo obrovské množství plavidel všech druhů a velikostí. Stačil jen letmý pohled, aby člověk nabyt jistoty, že zde existuje spousta míst, kde lze loď uvázat nebo zakotvit, aniž by vzbudila sebemenší pozornost. A nejen v samotném hlavním přístavu. Řeka Fal a její přítoky vedly celé míle do vnitrozemí, skoro až k městu Truro. Mimo řeky zde existovala početná slepá ramena a říčky, naplňující se při přílivu, v nichž by našel bezpečné přístaviště i nepoužívaný obrovský zámořský tanker na ropu. V některých byly vybudovány i kotvící mola a hráze. Jen na dokreslení, čtenář si může udělat představu o velikosti a hloubce některých z těchto vodních kanálů na základě skutečnosti, že se v nich skryla část invazní flotily, která se zde formovala k útoku v den D ve druhé světové válce.

Bigglesovi vrtalo hlavou, proč by loď, kterou hledají, měla chtít využívat maličký přístav jako Polcarron, má-li zde k dispozici veškeré vybavení ke kotvení. Možná je tou příčinou stanice pobřežní stráže výhodně umístěna u vjezdu do přístavu ve Falmouth, takže díky své pozici může sledovat každé plavidlo, které připlouvá či se vzdaluje.

Dále si zjišťoval informace o možnostech, jak si lze objednat zájezd s lovením žraloků, ale stejně jako v minulém případě zjistil, že v tomto druhu sportu se angažuje více drobných majitelů lodí, než si vůbec dokázal představit. Pokud bylo dobré počasí, většina z nich byla stejně na moři, takže si s nimi nemohl ani pohovořit. Někteří z nich své služby nabízeli

zcela oficiálně a ty, podle Bigglesova úsudku, bylo možno vyloučit.

Zde se opět neodvážil klást příliš mnoho otázek, protože se obával, že by mohl vzbudit podezření, za jakým vlastně účelem se tak vyptává. Každopádně všechny tyto důvody jej vedly k rozhodnutí, že jediná bezpečná cesta je vyčkávat v Polcarronu, až se znovu hledaná loď objeví, i když to může nějakou dobu trvat.

Pro zvládnutí situace Biggles zvolil co nejméně komplikovaná opatření. On s Bertiem budou hlídkovat v nevelkém polcarronském přístavu. Přijeli tam Bigglesovým soukromým vozem, což byl starý ford Pilot, který nyní stál zaparkovaný na konci nábřeží. Několik mil odtud směrem do vnitrozemí na letišti morvenského aeroklubu, nedaleko vesnice toho jména, byli připraveni Algy a Ginger s austerem z letky letecké policie. Jejich úkolem bylo čekat na rádiový signál od Bigglese. Pak měli vzlétnout a sledovat podezřelé plavidlo. Tento plán ovšem předpokládal, že loď nejprve připluje do přístavu. Odtud by ji měli sledovat na otevřené moře a dávat dobrý pozor na její pohyby. Biggles a Bertie by samozřejmě hlídali vše, co se odehraje na břehu. Biggles si byl vědom, že tento plán má svá slabá místa, ale domníval se, že s výjimkou nepředvídatelných okolností by měl fungovat.

Biggles si zvolil hlídku v Polcarronu, protože byl z celého týmu jediný, kdo může okamžitě rozpoznat motorový člun, kdyby se objevil. Je však třeba připustit, že sám si tím rozhodně nebyl stoprocentně jistý. Jak už se zmínil plukovníku Raymondovi, jeho znalosti o takových plavidlech byly jen chabé.

Rádiové spojení mohly obě skupiny v každé situaci navázat mezi sebou prostřednictvím krátkovlnné přenosné vysílačky, která v Bigglesově případě visela na popruhu na jeho rameni. Díky tomu, že byla uložena v koženém pouzdře, kolemjdoucí by ji mohl snadno považovat za fotoaparát nebo triedr, což byly běžné předměty, jež si lidé berou s sebou na dovolenou u moře. S výjimkou otestování vysílačky, aby se

přesvědčili, že spojení je funkční, nenaskytl se až doposud jediný důvod jí použít, takže jak Biggles pověděl Bertiemu, Algymu a Gingerem toto čekání bezpochyby připadá stejně nesnesitelné. Mezi prsty jim uplývá tolik času a jediné, co jim zbývá, je čekat na volací signál.

Takto se tedy věci měly, když jsme je zastihli jako obvykle sedět na nábreží na lavičce. Biggles pokuřoval svoji obvyklou cigaretu a Bertie, k jehož nohám se svezl rozečtený místní plátek, napůl pospával v teplé záři slunce.

Najednou Biggles ožil. Loktem uštedřil Bertiemu mohutné šťouchnutí do žeber. „Tak tady to máme.“ pronesl napjatým hlasem. „Podívej, co nám sem dorazilo.“

Bertie zvedl pohled a spatřil, jak jen kousek dál po nábreží přijíždí a zastavuje velká černá limuzína. Zůstala stát na konci nájezdu, který se svažoval k vodě od silnice nahoře.

„Princess,“ zabručel. „Je to ten vůz, který jsi viděl?“

„Nejsem si jistý.“ odvětil Biggles. „Mám ten dojem. Na takovém místě jako tady jich nemůže být mnoho.“

Z auta nikdo nevystoupil, ale bylo vidět, že za volantem sedí muž v řidičské čepici se štítkem.

„Co podle tvého názoru tady dělá?“ zeptal se Bertie.

„Pokud je to skutečně náš ptáček, pak by se tu měl s někým setkat,“ odpovéděl Biggles.

„Myslíš lovce žraloků z té lodi?“

„Co jiného?“

„A kde je ta loď?“

„Je zřejmé, že dosud nedorazila, jinak bychom ji viděli. Pokud je toto předem smluvená schůzka, pak se zdá, že něco neklape, jak by mělo. Buď je tady auto příliš brzy nebo má loď zpoždění.“

„Ten vůz sem nikoho nepřivezl, takže musel přijet někoho vyzvednout.“

„Přesně tak to vypadá,“ přitakal Biggles. „Mám číslo toho vozu. Raději by sis je měl také zapamatovat. Připrav se na přesun. Když odtud odjede, chci, abys to auto sledoval až na místo, kam míří, ať je to kdekoliv.“

„A co bude s tebou?“

„Já zůstanu zde, abych zjistil, co se bude dít. Pokud se objeví loď, dám Algymu signál. Na sledování toho vozu nemusíme být oba. Nechám to na tobě.“

„Dobře. Mám vyrazit hned teď?“

„Ne. Počkej, až se rozjede ten vůz. Hele! Copak to dělá?“ Řidič velkého vozu vystoupil a dalekohledem na očích buď jen volně zaostřoval nebo prohlížel obzor tvořený mořskou hladinou.

„Hledá ten motorový člun,“ odhadoval Bertie.

„Můj plán se zřejmě začíná trochu hatit,“ prohlásil Biggles. „Počítal jsem s tím, že auto, když přijede, tak přiveze pasažéra. Vypadá to, jako by sem přijelo jen někoho vyzvednout.“

To, co nastalo v příštích okamžicích, byla ta poslední věc, kterou by snad dokázal předpokládat. Šofér uložil dalekohled do pouzdra, volným krokem přešel po nábřeží a připojil se k nim na lavičce. „Moh’, byste mi, prosím, připálit?“ požádal zdvořile Bigglese a vytáhl krabičku cigaret.

„Jistě,“ zareagoval Biggles a nabídl mu svůj zapalovač, což mu umožnilo dobře si chlapíka prohlédnout, aniž by svým zkoumavým pohledem vzbudil podezření.

Byl to pomešší muž středního věku, vyzábblou tvář měl hladce vyholenou, široké lícní kosti ostře kontrastovaly s tmavýma, hluboko zasazenýma očima, z nichž vyzařoval nepříjemně pronikavý pohled. Nos cizince byl mírně deformovaný, zploštělý, snad následkem nějaké nehody či jeho nositel v minulosti boxoval.

„Díky,“ poděkoval neznámý a vrátil Bigglesovi zapalovač. „Ste tady na dovolené?“ nedbale pokračoval poznámkou, která za daných okolností byla zcela přirozená.

Biggles přikývl. „Z jakého jiného důvodu by se tady člověk zdržoval?“ řekl neurčitě.

„Bydlíte ve zdejší hospodě?“ byla následující otázka, jako by se neznámý snažil zapřít rozhovor.

„Pochopitelně,“ musel připustit Biggles, protože pokud mu bylo známo, bylo to jediné ubytování v okolí.

„Zkoušeli ste někdy rybařit?“

„Nikdy jsem se k tomu pořádně nedostal.“

„Je to dobřej způsob, jak trávit volnej čas. Navíc, pokud máte kapku štěstí, můžete si dát na snídani i čerstvou rybu.“

„To je důvod, proč tady jste vy?“ mile se otázal Biggles.

„Já ne, to můj šéf, ten je do toho celej blázen. A taky je v tom moc dobřej. Právě je tam venku na lovu.“

„Copak chytá?“

„Všechno možný, ale jeho poslední vášeň je lov žraloků. Miluje nebezpečí. A s nima se musíte fakt porvat.“

„To si dokážu představit,“ suše opáčil Biggles.

Konverzace plynula tak nenásilně a poklidně, že z otázek i z odpovědí nebylo možno vycítit nejmenší hrot či napětí.

Muž krátce pohlédl na své náramkové hodinky. „Dneska má zpoždění,“ pokračoval. „Touto dobou už tu měl bejt. Měl sem se s ním tady setkat. Vypadá to, že ho sport tentokrát řádně zaujal, pokud nemaj’ trable s motorem.“ Povstal a rozhlédl se po moři. „Nikde je nevidím přijíždět, takže bych si během toho čekání moh dát jednu pintu piva. Zatím nashle.“ Řidič odkráčel směrem k malému hotýlku.

„Takže, co si o tom všem myslíš?“ otázal se Bertie, jakmile muž poněkud poodešel.

„Právě nad tím dumám,“ odpověděl Biggles. „Podle mého se nabízí více než jedno vysvětlení.“

„Jsi si jistý, že je to stejné auto, co jsi viděl posledně?“

„Téměř jistý, i když bych na to přísahat nemohl. Ovšem, ten chlápek může být naprosto nevinnej, nemusí vůbec vědět, co jeho šéf vlastně provozuje.“

„Tomu přece sám nevěříš,“ namítl Bertie.

„Ne, to přiznávám. Mně připadal jako pěkně vypečený ptáček. Chceš-li znát můj názor, mám za to, že nás tady uviděl sedět a chtěl si zjistit, kdo jsme a co děláme na takovém místě jako je toto. Přišel si nás proto trochu proklepnout. Požádat o připálení cigarety je vždycky dobrá záminka, jak se zapojit do

hovoru. Věřím mu, že říkal pravdu, když tvrdil, že jeho šéf se opozdil s návratem, jinak by sem nepřivezl ten auták.“

„Pokud ovšem nemá v popisu práce přijet vždycky o něco dříve a prozkoumat okolí, aby si byli jisti, že na břehu nic nehrozí,“ navrhl Bertie.

„V tom můžeš mít, zpropadeně, pravdu,“ připustil Biggles.

„A nyní, když si nás oťukal, zaskočil si do hospody na drink.“

„Možná, že si pintu vypije, když už je tam, ale pokud by ses mne ptal na jeho skutečný záměr, pak bych řekl, že si šel zjistit naše jména od někoho z personálu hotelu nebo z knihy hostů, co leží na stole v hale.“

„Mohlo by to vadit?“

„Teoreticky ano. Záleží na tom, jak moc zpátky si zalistoval v knize. Nezapomínej, že náš velitel tady často pobýval. Právě proto mi mohl toto místo doporučit. Mé jméno mu asi nic neřekne, ale pokud je náš přívětivý šofér grázl, téměř jistě už slyšel o plukovníkovi letectva Raymondovi ze Scotland Yardu. V tom případě by pro nás celá hra skončila. To auto by uhánělo pryč, až by se za ním prášilo.“

„To je vážná věc, starý brachu,“ opáčil Bertie neveselým hlasem. „Co s tím můžeme dělat?“

„Nic mne nenapadá.“

„Ten daimler je ještě pořád tady.“

„Bude zajímavé sledovat, jak dlouho zde zůstane. Podle mého ať už si šofér myslí cokoliv, bude muset počkat na svého šéfa. Nesmíme teď propadnout nervozitě. Zůstaneme tam, kde jsme. Plán se nemění. Když auto vyjede, udělej vše proto, abys je neztratil.“

Bertie upřeně hleděl na moře. „Právě se blíží nějaká loď. Vypadá na rychlý motorový člun podle zčeřené brázdy za lodí. Zdá se, že míří tímto směrem.“

„Vidím ji,“ pravil Biggles, když se zadíval do dálky.

„Řidič ji zahlédne z hospody bezpochyby také. Ano, zrovna se vrací, pravděpodobně aby byl na svém místě, když boss dorazí. Vypadá to, že dost spěchá.“

„Tak proč nastupuje do auta?“

„Aby je přivezl blíž k přístavnímu můstku, předpokládám.“

„Ne. Mýlíš se. Vypadá to, jako by nadobro odjížděl.“

„U všech rohatých!“ vykřikl Biggles a upřeně hleděl na scénu. „Zdá se, že máš pravdu. Hned vyraz. Jdi po něm. Já budu sledovat, co se stane zde. Hoď sebou nebo ho ztratíš.“

Bertie ostře vyrazil ke svému vozu.

Kapitola 3

Vrtkavá Štěstěna

S nemalým zděšením sledoval Biggles, jak daimler odjíždí a Bertie jej následuje se značným zpožděním. Nemohl pochopit, co se tady vlastně děje. Copak se stalo? Řidič zde měl čekat na svého šéfa. Sám to o sobě tvrdil a protože vše tomu nasvědčovalo, nebyl nejmenší důvod o tom pochybovat. A právě teď, když je na dohled loď, se kterou se měl podle všech předpokladů setkat, právě teď odjíždí? Ve skutečnosti už zmizel. Co způsobilo, že šofér změnil plány? Copak neklapalo? Co vůbec *mohlo* neklapat? Až do tohoto místa vše šlo přesně podle plánu, ale nyní, díky tomu, že daimler odjel, se celá akce hroutí. Biggles byl celý popletený a zmatený.

Jeho mozek pracoval na plné obrátky, když upřel svoji pozornost na příjíždějící silný člun, který byl dosud příliš daleko na to, aby bylo možno rozeznat detaily. To, co viděl, ještě znásobilo jeho zmatenost. Loď změnila směr jízdy a nyní měla kurs více na západ. Na chvíli si myslel a zároveň pevně doufal, že se jen vyhybí nějaké překážce, ale záhy spatřil, že tomu tak není. Loď, která za sebou vířila mohutnou bíle zpěněnou brázdu prozrazující skutečnou rychlost, s jakou se pohybovala, se neochvějně držela nového kursu. Bylo zcela zřejmé, že ať už míří do jakéhokoli přístavu, jistě to není Polcarron.

Když si to Biggles uvědomil, přepadl jej tíživý pocit zklamání a beznaděje. Vypadalo to, jako by loď někdo nějakým způsobem varoval před přistáním v Polcarronu. Jak to ale mohl provést? A kdo to vůbec provedl? Něco se muselo jistě stát, protože člun předtím mířil s naprostou jistotou do Polcarronu. Řidič daimleru musel vědět o změně plánu. Proto totiž odjel namísto čekání na nábreží, což byl očividně jeho původní záměr. Nemůže v tom mít prsty tenhle povedený

šofér? uvažoval Biggles a myšlenky mu vířily v hlavě jako v úlu.

Jedna věc byla ovšem až příliš zřejmá. Loď mu uklouzla doslova mezi prsty. A bez dopravního prostředku nemohl naprosto nic dělat. Pokoušet se dohnat či zastavit člun pěšky bylo naprosto vyloučeno. Už teď byl pryč z dohledu, skrytý kdesi za mysem na západ od Polcarronu. Dorazí do kteréhokoli z přístavů směrem dále po pobřeží mnohem dříve, než by se tam dokázal dostat on sám. Bylo by marné snažit se najít tu loď mezi spoustami dalších malých plavidel.

Ze stejného důvodu bylo bezúčelné povolávat rádiem letadlo. Algy s Gingerem by potřebovali několik minut, aby se dostali do vzduchu a když by přiletěli nad pobřeží, jak by mohli rozpoznat jediné plavidlo mezi množstvím jiných, jež jsou právě v přístavech nebo v pobřežních vodách?

Ne, to nemá žádný smysl, zoufal si Biggles. Musel si s hořkostí přiznat, že jej přelstili. Ale jak, proboha jak – tato otázka mu jako kladivo bušila v hlavě. Těžce dosedl zpět na lavičku. Jediná naděje, která mu teď zbývala, byla, že snad Bertie měl více štěstí s daimlerem. Uplynula minuta či dvě. Biggles nemohl sice nic dělat, řekl si však, že by měl přece jen podniknout něco jiného, než hledat inspiraci v mořských vlnách, prošel podél nábreží a pak nahoru po nájezdu vedoucímu na silnici a po ní až k hotelu, který měl příznačný název „U rybáře“.

Za barovým pultem našel obsluhovat muže, který tam obvykle býval. Protože zde už byl Biggles nějakou dobu ubytován, zdravili se jako staří známí. Pilot si objednal sklenici piva a zatímco ji barman točil, jen tak mimochodem se zeptal: „Pověz mi, Tome. Nepřišel sem před malou chvílí jeden chlápek v řidičské uniformě?“

Odpověď, jak očekával, byla „Ano.“

„Znáš ho?“

„Ne. Byl tu jednou nebo dvakrát, ale neznám jeho jméno.“

„Copak chtěl?“

„Whisky se sodou.“

„Ptal se na něco?“

„Zeptal se mě, jestli nemáme nějaké volné pokoje.“

„Co jsi mu na to řekl?“

„Pověděl jsem mu pravdu. Měli jsme jen dva a ty jsou obsazené. Ale myslím, že mi nevěřil, protože jsem viděl, že šel do haly a díval se do knihy hostů. Musel tam vidět vaše jména, protože když se vrátil, ptal se mne, jak dlouho tady budou bydlet Bigglesworth a Lissie.“

„Copak jsi mu odpověděl?“

„Řekl jsem mu, že jste se ubytovali na blíže neurčenou dobu.“

„A co pak?“

„To bylo vše. Zapálil si cigárko a přešel místností k oknu. Pak nějak divně ve spěchu dopil svůj drink a vyšel ven.“

„Jak si zapálil tu cigaretu?“

Tom byl očividně překvapen touto otázkou, čemuž se ani nedá divit. „Měl u sebe zapalovač. Proč?“

„Jenom mne to zajímalo.“ Biggles se žalostně pousmál, když srkal pivo. Každopádně se tím zodpověděla jedna otázka. Ve chvíli, kdy jej řidič požádal o oheň měl v kapse svůj vlastní zapalovač. Bylo nad slunce jasné, že to byla jen záminka k hovoru a zároveň patrně příležitost zblízka si prohlédnout oba muže sedící na lavičce. Záminka dostatečně běžná a přijatelná. Takže měl nějaké podezření. Proč? Nebylo těžké najít na toto odpověď.

Biggles stále popíjel svoje pivo a pomalu mu začínalo svítat. Po rozhovoru s nimi řidič zašel do hospody, na oko aby si dal drink, ale ve skutečnosti aby zjistil, jestli tam on s Bertiem přebývají. Zároveň si přitom zjistil jejich jména. Mohlo mu jméno Bigglesworth něco říct? Biggles neklidně přemítal. Mohlo, ale také nemuselo. Pokud mu řeklo, jeho spojení se Scotland Yardem by vysvětlovalo, co se přihodilo potom. Nějakým způsobem ten muž dal signál na loď. Evidentně byl velmi ostražitý. Stejně jasnou byla i skutečnost, že musel být součástí té bandy, přinejmenším, že byl zapleten

do něčeho nezákonného. Rozhodně se nechoval jako spořádaný občan na dovolené.

Biggles dopil sklenici piva? „Vrátím se zanedlouho na oběd,“ sdělil přes rameno barmanovi, když vycházel ven z lokálu. Mířil zpátky na nábreží, aby tam počkal, až se Bertie vrátí. Pochopitelně neměl tušení, jak dlouho to bude trvat.

Skutečnost ovšem ukázala, že nakonec musel čekat mnohem kratší dobu, než předpokládal. Už za necelou půlhodinu jej spatřil, jak sjíždí dolů po nájezdu. Zastavil u lavičky a vystoupil. Ještě dříve, než promluvil bylo Bigglesovi jasné, že nepochodil.

„Tak jakpak to šlo?“ zeptal se.

„Ztratil jsem ho,“ oznámil sklíčeně Bertie.

„Jak se to stalo?“

„Sám víš, jak nepřehledné jsou některé venkovské cesty tady v okolí. Klikatí se z kopce do kopce a ty nikdy pořádně nevidíš kolem sebe či dál před sebe. Nějakou dobu jsem se držel dobře, ačkoli, rozumíš, nebylo snadné udržet si jej v dohledu, když jsem se nesměl k němu příliš přiblížit. Pak se ale do toho vložila zapeklitá smůla. Zrovna přede mnou otevřel farmář vrata a nechal celé stádo krav vyjít na cestu. Musel jsem zastavit. Zdrželo mne to dobrých pět minut a to stačilo. Kam se poděl daimler nevím. Nějakou dobu jsem projížděl okolí, ale najít se mi jej nepodařilo. Už jsem ho nespatrił. Tak jsem to musel zabalit.“ Bertie bezradně rozhodil rukama. „Co jiného jsem měl dělat?“

„Nic,“ krátce odvětil Biggles. „Všiml si ten chlápek v daimleru, že ho sleduješ?“

„To nevím. Neměl by v tom být ale žádný rozdíl. V tom zpropadeném dobytku nemohl mít prsty tak jako tak.“

Biggles přikývl. „Očividně dnes nemáme šťastný den.“

„Proč? Něco tady neklapalo?“

„To je slabé slovo.“

„Co se stalo, když ta loď přistála?“

„Vůbec nepřistála.“

Bertie zamžikal. „Že nepřistála?“

„Skutečně ne.“

„Kam tedy jela?“

„Nemám ponětí. Změnila náhle kurs a bleskově zamířila někam západním směrem. Protože jsem zde neměl vůz, nemohl jsem vůbec nic dělat. Nejsem maratónský běžec. Zmizela mi z dohledu za pobřežním výběžkem, pořádně si to hnala.“

„Byl jsem si jistý, že mířila sem!“

„To také mířila. Kormidelník si to ale na poslední chvíli rozmyslel a já mám dojem, že už vím proč. Nějakým způsobem mu náš známý šofér dal varování, aby se ztratili. Teď už o tom nemám pochyb. Byl jsem v hospodě a natrefil jsem tam na pár drobných zajímavostí. Vzpomínáš si, že ten řidič tam zamířil, když šel od nás? Nyní ti mohu s určitostí povědět, že si tam šel zjistit informace o nás. Obávám se, že našel informaci, kterou hledal. Pokud se nemýlím, musíme si to otevřeně přiznat, ať tak či tak natropili jsme více škody než užitku. Ukázali jsme nepříteli naše karty a nic nedostali na oplátku. Budeme si teď muset nechat všechno znovu řádně projít hlavou.“

„Pověz mi, starý brachu, copak jsi vlastně zjistil v hospodě, že jsi si vším tímto tak jistý?“

Biggles mu ve stručnosti sdělil, co zjistil v hotelu a své vyprávění ukončil: „Pokud je ten muž řídící daimler zločinec, a my máme rozhodně důvod věřit, že je členem gangu operujícího v této oblasti, je téměř jisté, že mne bude znát podle jména a bude dobře vědět, čím se živím. Dobrá, teď to tedy ví. Uvědomuješ si, co to znamená? Vyhnou se tomuto místu na sto honů, přinejmenším dokud budeme tady. Možná, že si budeme muset najít nové ubytování, jinak tady nic nepořídíme. Třeba se pletu. Zkrátka uvidíme. Teď, když už se vše provalilo, nemusíme nijak pospíchat. Klidně bychom si mohli zajít nahoru do hospody a dát si chutného humra.“

„Rekl jsi o tom Algymu?“ zeptal se Bertie.

„Ještě ne, ale budu muset.“

„Tak proč ne hned? Bude lepší, když mu rovnou sdělíš, jak jsme na tom, takže se bude moci připravit na rychlou změnu plánu – chápeš?“

„Může být,“ souhlasil Biggles a povolil řemen pouzdra skrývajícího vysílačku.

Zanedlouho navázal spojení. „To je Ginger,“ řekl chvatně Bertiemu stranou. Pak pokračoval: „Co jsi říkal? Poslouchám.“

Bertiemu se zdálo, že Biggles naslouchá velmi dlouho, přičemž prohodil jen několik poznámek, které Bertiemu nic nenapověděly a tak mu nezbylo než mlčky sedět a dívat se. Když uviděl, že Biggles vypnul vysílačku, řekl: „Co kdybys byl tak hodný a pověděl mi, o čem jste se celou dobu bavili.“

„Je možné, že jsme nakonec nemarnili čas zcela zbytečně,“ pravil Biggles a připínal si pouzdro s vysílačkou. „Přinejmenším teď už známe řešení záhady, proč ta loď najednou změnila kurs. Také je nám známo jméno, lépe řečeno přezdívkou toho chlápka, co řídil daimler. Byl to Pug¹ Bates.“

Bertiemu mohly oči vypadnout z důlků. „Jak pro všechno na světě můžeš vědět tohle? Copak s tím mohl mít Ginger co do činění?“

„Hodně.“ odpověděl Biggles. „Poslouchej, vysvětlím ti to. Štěstí se k nám neobrátilo zády docela. Alespoň kousíček se nám přeci jen podařilo lapit. Před hodinou se Ginger pokoušel navázat spojení, aby zjistil, zda nemáme něco nového. Když přeladňoval knoflíky, podařilo se mu zachytit jiný radiový rozhovor. Bylo tam sice nějaké rušení, ale pochopil podstatu. Kdosi jménem Pug Bates někoho varoval, aby se vyhnul Polcarronu, protože dva muži ze Scotland Yardu hlídají přístav. Takže teď to víme. Musel to být rozhovor řidiče s lodí. Měl přece zploštělý boxerský nos. Je jasné, že daimler má v sobě zabudované zařízení na vysílání i příjem. Je to tak jednoduché, teď už známe odpovědi na naše otázky. Mohli jsme na to přijít sami. Pochopitelně ten hovor, do kterého se

¹ Slovo „pug“ v hovorové angličtině označuje boxera. Tohoto výrazu se rovněž používá ve významu „krátký tupý nos“, (pozn. překladatele)

Ginger připletl čistě náhodou, pro něj nedával smysl a jen se o něm zmínil, když mi vysvětloval, proč se s námi nespojil už dříve. Ale nám to dává velice dobrý smysl.“

„Všiml jsem si na tom daimleru antény, ale předpokládal jsem, že je jen od standardního autorádia,“ řekl Bertie.

„Přirozeně, že jsi to předpokládal,“ opáčil Biggles.

„Začíná to vypadat, že stojíme proti mnohem mocnější organizaci, než jsem si představoval. Musí v tom být skutečně velké peníze, když zachovávají taková opatření a mají výbavu tohoto typu. Ale prozatím už to stačí. V tuto chvíli nemůžeme už nic dělat, takže bychom mohli poobědvat. Dnes odpoledne bychom se mohli nenápadně ztratit a promluvit si s Algym a Gingerem. Měli by vědět, jak se věci mají.“

„Přinejmenším známe poznávací značku toho zpropadeného daimleru,“ připomenul Bertie.

„To je místo, kde můžeme začít,“ prohlásil Biggles.

„Zjistíme si, komu patří. To by nemělo trvat dlouho.“

Zanechali vůz tam, kde stál, a vyšli nahoru na cestu. Přešli ji k jejich hotelu na protější straně. Vstoupili prosklenými dvoukřídlými dveřmi do haly a právě jí procházeli do jídelny, když se Biggles odmlčel a pohlédl na malý stolek u zdi, kam pošťák vždycky dával veškerou poštu.

„Jen minutku, tady je balíček pro mne,“ pravil Bertiemu.

„Přinejmenším je adresován kapitánu Bigglesworthovi, takže se mohu jen domýšlet, že tím mám být míněn já. Vypadá to, že mne povýšili. Nemůže to být od plukovníka Raymonda. Kdopak jiný by mi sem psal?“ Zvedl nevelký, pevný balíček. „Zdá se, že je poměrně těžký,“ poznamenal.

„Tak se do něj podívejme,“ Bertie sáhl po balíčku. Vyklouznul mu ale z prstů a upadl na podlahu, na níž nebyl koberec.

Biggles se zastavil a zvedl jej. Náhle ztuhnul a se záhadným výrazem ve tváři přiložil balíček k uchu. „Musí tam být hodiny. Slyším tam tikot,“ řekl Bertiemu, který vše sledovali tázavým pohledem. Pak začal jednat. Rychle. Rozběhl se ze všech sil na konec haly a rozrazil lítačky. Letmo

se rozhlédl nahoru dolů po cestě, zda tam není nějaký provoz, a mrštil balíčkem na protější stranu silnice. Ten dopadl na zeď přístavní hráze a odrazil se od ní na chodník, jenž ji lemoval. V tu chvíli vyšlehl ohlušující výbuch. Balicí materiál se rozletěl do všech směrů a v místě, kde balíček dopadl na zem, se vznášel ve vzduchu řídnoucí obláček modrého dýmu.

Síla exploze způsobila, že Biggles zavrával dozadu. Narazil do Bertieho, který běžel za ním, aby zjistil, co se děje.

„U všech svatých!“ zalapal Bertie po dechu. „To jsou přece grázlové! Dobře, že jsi s tím nemarnil čas.“

Bigglesova tvář byla přes opálení pobledlá. „Kdybych se zastavil a otevřel to, Tom by teď sbíral kousky mého obličeje ze země,“ řekl ponuře.

„Jak jsi mohl vědět, co to je?“

„Já jsem to nevěděl. Jen mi to bylo podezřelé. Ta adresa mne přivedla na myšlenku, že je to nějaká bouda, ještě dříve, než jsem to zvedl a potěžkal. Štěstí, že nám to upadlo, takže si nemůžeme stěžovat na smůlu. Něco se tím spustilo. Zřetelně jsem slyšel tikání. Nemohl jsem riskovat. Musel jsem se té věci zbavit tak rychle, jak to jen dokážu. Mohl jsem se sice mýlit. Jak se ale ukázalo, nemýlil jsem se. Takže teď už víme, jak daleko jsou tihle zločinci ochotni zajít. Pojdme zpátky, dáme si drink. Rozhodně jeden potřebuji. Jen o vlasek jsem unikl smrti, dost blízko na to, aby to se mnou otřásl.“

Když vešli do baru a objednali si pití, Tom pravil:

„Copak to bylo za ránu, co jsem slyšel? Pěkně to zatřáslو okny.“

„To byl určitě nějaký pitomec, co překonával zvukovou bariéru,“ řekl lhostejně Biggles. „Mimochodem, v hale jsem teď měl balíček. Nevíš, jakpak se tam dostal?“

„Ne. Neviděl jsem nikoho jej doporučit,“ řekl Tom.

„Nemohl to být pošťák. Toto není jeho doba.“

„Nevadí. Zapomeň na to,“ opáčil zcela lhostejně Biggles. „Pokud je oběd připraven, tak já jsem také. Pojdme Bertie. Jde se na věc.“

„Vypadá to, že mne nějak přešla chuť k jídlu,“ poznamenal Bertie, když zasedli ke svému obvyklému stolu.

„Ale, no tak, zrovna teď,“ dobíral si jej Biggles. „Jsi přece dost zkušený voják na to, aby tě taková malá prskavka dokázala vyvést z míry.“ Pak dodal, už vážně: „Bylo to pro nás varování, takže od nynějška musíme dobře vážit každý náš krok. Ten gang, na který jsme narazili, rozhodně nemarní čas a vypadá to, že jsou odhodláni nezastavit se před takovou drobností, jako je vražda. Vrtá mi hlavou, jak se ten balíček dostal do haly. Vrátil se sem ten řidič nebo je tady někde permanentně umístěn člen gangu?“

Bertie zavrtěl zamítavě hlavou. „Nemá smysl se vyptávat mě, starý brachu. Vůbec žádný smysl. Není pochyb; jak kdysi poznamenal jeden čaroděj, čas vše ukáže.“

Kapitola 4

Biggles se informuje

Biggles při obědě nemluvil. Bertie si uvědomoval, že v duchu přebírá události dnešního rána a nechtěl přerušit tok jeho myšlenek. Když však byli hotovi s jídlem, nad kávou Biggles prohlásil: „Ty se jistě snažíš přijít na to, co se mi honí hlavou. Povím ti to. Zvažuji, zda má vůbec nějaký smysl zůstat tady déle, když teď nepřítel ví přesně, kdo jsme. Nebudeme si nic nalhávat. Zcela určitě mají i velmi dobrou představu *proč* tady jsme, jinak by neumístili dnes ráno tu bombu. Samozřejmě, že ten řidič ve skutečnosti nehledal pokoje k pronajmutí, když sem přišel. Chtěl si jen zjistit, kdo jsme a jak dlouho máme v úmyslu se zdržet. Podívejme se na to teď z druhé strany. Má vůbec smysl zůstat tady déle, když gangsteři už znají odpovědi na všechny otázky? Přinejmenším můžeme oprávněně usuzovat, že znají.“

„Brzo zjistí, že jejich pokus nás oddělat nevyšel. Každopádně si však budou jistí, že nás pěkně vystrašili a očekávají, že se přestěhujeme na nějaké bezpečnější místo,“ přemítal nahlas Bertie.

„Uvažoval jsem stejným způsobem,“ opáčil Biggles.

„Takže co nám z toho vyplývá? Moje zkušenost mi napovídá, že se obvykle vyplácí nedělat to, co se ode mne očekává. Jak správně říkáš, čekají, že vypadneme. Tudíž mám sto chutí zůstat ubytován tam, kde jsme – což bude věc, nad kterou si *oni* jistě začnou lámat hlavu. Není nejmenších pochyb, že to bude riskantní. To, že se jim nepodařilo odstranit nás na první pokus, neznamená, že to nezkusí znovu.“

„Přesně tak, starý brachu, přesně tak,“ přitakal Bertie. „Ale jde mi proti srsti, aby si mysleli, že se jim podařilo nahnat nám strach.“

„Vyděsili mne pořádně, o tom si nedělej žádné falešné představy,“ přiznal se beze stopy humoru Biggles. „Ale po tom, co se přihodilo dnes ráno, se ten případ pro mne stává osobní záležitostí. Když mi dá někdo ránu, mám velmi silné nutkání mu to oplatit. Rozhodně nejsem ten typ, abych nastavoval druhou tvář či dělal podobné blbosti. Ze zkušenosti vím, že ta rána ode mne bude většinou bolet víc. Potíž je v tom, že prozatím nemáme jedinou stopu, kdo má všechny tyhle lumpárny na svědomí. Jsou ve výhodě, protože vědí, kdo jsme. Ale podaří-li se nám získat trochu času, připravíme je o jejich výhodu.“

„Víme o jednom muži, který ví, kdo jsou zač – rozumíš?“ poukázal Bertie.

„Kdo to je?“

„Kulhoun Logan, pokud se nepleteš v tom, že jsi viděl, jak jej propašovali do Anglie.“

„Jenže nemáme ponětí, kde teď je.“

„Kdyby se policii podařilo jej lapit, mohli bychom mu položit pár dotěrných otázek.“

„Ten zpívat nebude.“

„Mohl by, pokud bychom si jej rádně podali.“

Biggles zavrtěl zamítavě hlavou. „Na tohle bych se nespolehal. Beztak bychom ho ale museli nejdříve najít. Existuje ještě jedna věc, která by nás mohla přivést na stopu. Máme přeci číslo toho daimleru. Požádáme ve Scotland Yardu, aby nám zjistili, komu patří. Nemělo by to trvat dlouho. Nemám moc chutí telefonovat odtud. Pojd'me seznámit Algyho a Gingera s nejnovějším vývojem událostí. Na Scotland Yard zavolám buď z pošty nebo až dorazíme do budovy leteckého klubu. Jakmile budou znát odpověď, mohou mi tam zavolat zpátky.“

„Řekneš šéfovi, co se tady dělo?“

„V žádném případě. Při jeho starostlivosti by nám pravděpodobně nařídil vrátit se domů, dost možná, že by nás z případu zcela odvolal. Nepřeji si, aby k tomu došlo. Když se do něčeho pořádně zakousnu, k smrti nerad bych to nechal být.“

Ale pospěšme si, už abychom byli u kluků. Už jsme nechali můj vůz bez dozoru až příliš dlouho.“

Opustili hotel a poté, co se přesvědčili, že nejsou sledováni, vrátili se do vozu. Stál dosud tam, kde jej zanechali a pokud bylo možno soudit ze zběžné prohlídky, s ulehčením mohli konstatovat, že s ním nikdo nemanipuloval. Biggles nařídil Bertiemu nespouštět oči ze silnice za nimi, aby se ujistili, že je nikdo nesleduje, a zamířil směrem k letišti. Po půlhodině jízdy dorazili na místo, kde našli Algyho a Gingera, jak postávají u letadla.

Biggles jim řekl: „Musím vám, mládenci, něco sdělit. Pojdme si sednout do budovy. Potřebuji si také zavolat na Scotland Yard. Co kdybyste na mne počkali na verandě? Nebude mi to trvat dlouho.“

Když dorazili do dřevěné budovy místního aeroklubu, Biggles se odpojil a zašel do kanceláře tajemníka. Zdržel se tam několik minut. Když se vrátil, usedl a pravil: „Zavolají mi sem zpátky, jak budou mít informaci, kterou požaduji, takže máme čas si pohovořit.“

Potom pro Algyho a Gingera stručně shrnul, co se odehrálo v Polcarronu tohoto rána. Svě vypravování uzavřel:

„Tak takhle se věci mají v tuto chvíli. Mysleli jsme si, že byste měli bez prodlení vědět, v jaké jsme situaci.“

„Takže copak teď máme podniknout?“ znepokojeně se otázel Ginger.

„Dosud jsem se nerozhodl, jaký bude další postup,“ odpověděl Biggles. „Závisí na tom, co mi budou schopni říct na Scotland Yardu o tom daimleru. Slyším, že právě zvoní telefon. To by mohli být oni.“

„Hovor pro vás!“ zvolal tajemník klubu.

Biggles se vzdálil. Po pár minutách se vrátil a skládal přitom v prstech kousek papíru, který pak vložil do své peněženky. „Mám informaci, kterou jsem potřeboval,“ řekl, když znovu zaujal své místo.

„Tak nám to pověz,“ dožadoval Bertie.

„Není to zrovna tak, jak jsem očekával,“ pravil Biggles. „Ten daimler patří jistému Juliu Brunnerovi, který bydlí na Velkém statku v Penlocku, což není daleko do Polcarronu, jak jsem se právě přesvědčil z mapy v kanceláři. Vlastně jsem si dokonce povšiml cestou sem ukazatele na silnici, který označoval směr do Penlocku, takže zhruba vím, kde to je.“

„Brunner. To jméno mi něco připomíná,“ vložil se do hovoru Bertie.

Biggles pokračoval: „Je zřejmé, že je to jeden z těch mezinárodních finančníků, co mají dlouhé prsty.“

Jedním z jeho zájmů je řetěz hotelů, a to jak na kontinentu, tak i u nás v zemi.“

„Nevlastní náhodou motorový člun?“ zeptal se Algy.

„Pokud ano, na Yardu mi o tom neřekli. Možná, že to nevědí. Pochopitelně, pokud nějaký má, nemusí ho mít nezbytně registrován na své jméno.“

„Počkej, zadržte,“ přerušil je ostře Bertie. „Právě jsem si vzpomněl, kde jsem viděl jméno Brunner. Je to nade dveřmi naší hospody v Polcarronu. Jednou nebo dvakrát jsem ho tam zahlédl, ale nikdy jsem s ním nehovořil. Bydlí kdesi nad hostincem. Jednou jsem slyšel, jak mluví s Tomem, tím barmanem. Má trochu cizí přízvuk.“

„To není tentýž muž,“ prohlásil pevně Biggles. „Všiml jsem si toho jména na registračním štítku na dveřích hospody „U rybáře“. Je to Stephen Brunner. Ten muž, kterému patří daimler, je Julius Brunner.“

„Je to jen náhodná shoda jmen?“

„Teoreticky ano. Může to však být nějaký příbuzný, třeba bratr. Zjistíme, které hotely vlastní Julius. Když se nad tím zamyslíte, řetěz hotelů by se náramně hodil přesně v tom druhu podnikání, ze kterého Julia podezříváme. Mám tím na mysli, že by mohl své hotely používat k ubytovávání lidí, které nalodí na moři. Souhlasím s tím, že ta jména jsou příliš podezřelá, než že by to mohla být jen náhoda.“

„Pokud je Stephen z hospody „U rybáře“ do toho namočený,“ pravil Bertie, „mohl by to být on, kdo umístil balíček s překvapením dnes ráno do haly.“

„Tuto variantu jsem nepominul,“ odvětil Biggles. „Jenže všechno tohle jsou jen dohady,“ pokračoval. „Shrňme si fakta. Tom, barman, by měl vědět, jestli muž, který vede hospodu, má nějaký vztah k Juliu Brunnerovi. Konec konců přece je sám zaměstnán v oboru hostinských služeb. Ale musíme si dát dobrý pozor, jak položíme otázky. Tom by mohl vědět leccos o zločinech, které se tam dějí, i kdyby do nich nebyl přímo namočen, což však není vyloučeno. V těchto věcech nevěřím vůbec nikomu.“

Ginger jej přerušil: „Ať už v tom jede nebo ne, jsem si jistý, že čím dříve ukážeš hospodě „U rybáře“ paty, tím větší bude pravděpodobnost, že zůstaneš alespoň ještě nějaký čas naživu.“

„Možná, že máš pravdu,“ uzavřel debatu Biggles. „Ale muž, který vede naši hospodu, nemá žádný důvod předpokládat, jak mnoho toho víme. Mám sto chutí to nevzdávat a dobře si na něj posvítit. Pokud je do té nekalosti zapleten, nemělo by trvat dlouho, než se prozradí.“

„Ano, tím, že ti přidá do polévky plnou lžící arseniku,“ prohlásil Ginger s dávkou černého sarkasmu.

„Budeme se muset snažit ze všech sil, aby k tomu nedošlo,“ opáčil nevzrušeně Biggles. „Mohu posléze změnit svůj názor co se týče pobytu v Polcarronu, ale teď se o to nebudeme přít. Navrhují, abychom se zajeli podívat na onen statek v Penlocku, pochopitelně, že jen zvenčí. Můžeme jet všichni. Tak se pojd'me dát do toho.“

Když se společně blížili k vozu, Biggles pravil:

„Myslím, že bys měl raději řídit ty, Algy.“

„Proč?“ zeptal se Algy s překvapeným výrazem, protože bylo obvyklé, že Biggles řídí své vlastní auto sám.

„Hodláme vstoupit do míst, která bychom měli považovat za nepřátelské území,“ odpověděl Biggles. „Pokud budu já s Bertiem sedět vzadu, je méně pravděpodobné, že by nás

zahlédl řidič daimleru, kdybychom na něj narazili, což se může stát. Musíme počítat s tím, že žije buď na statku v Penlocku nebo ve vesnici.“

„Jasně, chápu,“ řekl Algy a zaujal místo za volantem. Ginger se posadil vedle něj. Biggles s Bertiem usedli na zadní sedadlo a v tomto uspořádání vyrazili.

Biggles navigoval Algyho zpátky po stejné cestě, kterou přijel k letišti, až k ukazateli, o kterém se zmínil. Potom už byla cesta neznámá pro všechny. Avšak stačilo jen sledovat cestu vinoucí se typickým kornišským venkovem dvě nebo tři míle a dorazili do vesnice jménem Penlock, což se dozvěděli z nápisu nad budovou, která sloužila jako místní poštovní úřad a obchod dohromady. Zde se silnice vidlicovitě větvila. Zatím nenarazili na žádnou známku po velkém stavení, které by se mohlo nazývat Velký statek.

„Kam teď?“ zeptal se Algy.

„Zastav tady,“ nařídil Biggles. „Dříve než vyrazíme po špatné cestě a ztratíme se. Zaskočím si do místního obchůdku koupit krabičku cigaret a tím budu mít záminku se zeptat na cestu k Velkému statku. Jinak bychom tady mohli klidně bloudit celé hodiny bez velkého výsledku.“

Algy sešlápl pedál brzdy a zastavil.

Biggles vystoupil a přešel několik yardů za vozem ke vchodu do pošty i obchůdku zároveň. Starší ženu za pultem oslovil: „Krabičku cigaret, prosím. Na značce mi nezáleží.“ Potom, když sáhla do regálu za sebou, pokračoval dál: „Jedu tudy správně na Velký statek v Penlocku?“

„Pořád rovně. Na rozcestí se dejte doleva a nemůžete to minout,“ zněla zdvořilá odpověď. „Je to asi půl míle odtud. Uvidíte tam železnou bránu na začátku příjezdové cesty.“

„Děkuji vám,“ pravil Biggles, vzal z pultu balení cigaret a zaplatil. Tu jej napadla nová myšlenka a pokračoval: „Je tady někde v okolí místo, kde by se člověk mohl na den na dva ubytovat? Rád bych se tady chvíli zdržel.“

Žena odpověděla: „Paní Catorová občas ubytovává výletníky v létě. Je to i se snídání. Má chalupu zvanou Fernside, až na konci vesnice na pravé straně.“

„Děkuji vám,“ řekl Biggles ještě jednou. „Přeji vám krásný den.“ Dal se na odchod. Přesněji řečeno, pohnul se směrem k východu, ale někdo se zvenčí opřel do dveří a ty se rozletěly. Srazil se s mužem, který vcházel dovnitř. Ten muž měl na sobě uniformu. Byl to řidič z daimleru. Následkem srážky dopis, který nesl, upadl na podlahu. Biggles se bleskově sehnul a zvedl jej tak, že strana s nadepsanou adresou byla nahoře. „Omlouvám se,“ řekl, když jej vracel.

Když oba muži na sebe navzájem pohlédli, bylo by obtížné rozhodnout, kdo z nich byl více překvapen. Řidič byl chvíli zcela bez sebe úžasem, čehož si Biggles stačil dobře povšimnout. První promluvil Biggles.

„Tak to jste vy,“ řekl přívětivě. „To jsou ale věci. Takže jsme se znovu setkali. Copak tady děláte?“

„Copak tady vůbec děláte vy?“ chtěl vědět řidič ostrým hlasem.

„Ale, jen jsem si tak vyrazil, abych si prohlédl místní krajinu pro změnu do moře,“ vysvětloval Biggles. „Je to tady skutečně krásný kus země. Bydlíte tady někde v okolí?“

„Já? Ani nápad. Jen sem projížděl okolo a zastavil se tady pro cigarety.“

„No to se podívejme. Víte, že já taky?“ pravil Biggles s úsměvem.

„Stále ještě bydlíte v Polcarronu?“ ptal se řidič.

„Ano, nevidím žádný důvod k tomu, abych šel jinam,“ odvětil Biggles.

„Takže se možná zas někdy uvidíme.“

„V to doufám.“

Řidič přistoupil k pultu. Biggles si povšiml, že dozajista patří k pravidelným zákazníkům, protože žena mu podala krabičku cigaret jako by věděla, kterou značku kouří. Tím se prozradilo, že lhal když popíral, že by bydlel nedaleko. Biggles

nečekal na další příležitost k hovoru. Vrátil se do svého auta, přičemž cestou minul zaparkovaný daimler.

„Omlouvám se za to,“ řekl Algy. „V tu chvíli se nedalo nic dělat. Daimler se vynořil ze zatáčky a zastavil těsně za mnou.“

„V pořádku. Jed’,“ reagoval úsečně Biggles.

„Myslím, že mne neviděl,“ vložil se do hovoru Bertie.

„Jakmile jsem uviděl daimler přijíždět, skrčil jsem se na sedadle.“

„Naneštěstí ale viděl mne,“ opáčil Biggles. „Nemohl jsem tomu zabránit. Právě jsem šel ven, když on vešel a srazili jsme se ve dveřích. Prohodili jsme pár slov.“

„Proč tam vůbec šel?“

„Pro krabičku cigaret a jak si alespoň myslím, také pro známku na dopis, který nesl v ruce. Podařilo se mi zahlédnout adresu. V tuto chvíli se asi ptá poštmistrové, proč jsem tam přišel. Pokud mu řekne, že jsem se tam ptal na cestu na Velký statek, mělo by mu to dát novou látku k přemýšlení. A jestli mu k tomu navíc ještě poví, že jsem se ptal na možnost ubytování ve vesnici, jistě nebude váhat, aby to okamžitě sdělil svému šéfovi.“

„Proč jsi se jí na to ptal?“

„Napadlo mi, že by bylo možná dobré tady nějakou dobu zůstat, ale ve světle toho, co se právě stalo, si to budu muset ještě pořádně rozmyslet. Jestliže náš šoférský kamarádíček není hlupák, o čemž já osobně pochybuji, uvědomí si, že tady nejsem náhodou.“

„Jaká byla adresa na tom dopise, který šel poslat?“ zeptal se Algy.

„Byl adresován panu S. Brunnerovi, hospoda „U rybáře“, Polcarron.“ stručně shrnul Biggles. „A to zase *nám* dává něco, nad čím bychom se měli zamyslet. Dostatečně to potvrzuje náš předpoklad. Existuje spojitost mezi Velkým statkem tady a hospodu „U rybáře“. Nejezdí příliš rychle, Algy. Podle té ženy v obchodě jsou na začátku příjezdové cesty k Velkému statku železná vrata. Tady to je, na pravé straně. Někdo je nechal

otevřené, odhaduji, že kvůli daimleru. Nezastavuj, jen zpomal natolik, abychom se mohli podívat nahoru po příjezdové cestě.“

„Objevil se za námi daimler,“ informoval Bertie po krátkém pohledu zadním oknem.

„Jeď dál, Algy, nezastavuj,“ nařídil Biggles. „Ani nezpomaluj.“

Jeli dál asi půl míle. Potom, na Bigglesův příkaz, auto zastavilo. „Počkám tady.“ řekl. „Pokud neprojede kolem nás, budeme mít jistotu, že zahnul na příjezdovou cestu. Abychom si vytvořili důvod k zastavení, vystup a otevři kapotu, jako by jsi měl potíže s motorem.“

Algy tak učinil.

Když čekali asi pět minut a daimler se neukázal, Biggles prohlásil: „Dobrá. Teď víme, co jsme potřebovali. Musel zabočit nahoru na cestu ke statku. Není ani divu, že řidič pospíchal domů, aby zpravil svého šéfa, že jsme ve vesnici.“

„Takže co teď uděláme?“ otázal se Algy.

„Pomalu se vracej, jakoby jsme si spletli cestu. Raději se tady nebudeme potloukat pro případ, že by nás sledovali.“

„Co kdyby jste mne tady vysadili a já se tu trochu porozhlédl?“ navrhl Ginger. „Nikdo mne tu nezná, takže nebude vadit, když mne uvidí.“

„Nenapadá mne nic, proč bys to nemohl zkusit,“ souhlasil Biggles, když se předtím zamyslel nad návrhem.

„Vystup a jdi zpátky. Počkáme na tebe ve vesnici. Ale, proboha, buď opatrný jak jen dovedeš. Nepouštěj se do ničeho rizikového. Tito muži jsou nebezpeční. Už jednou to dali najevo.“

„Dobrá,“ řekl Ginger a vystoupil z vozu.

Algy obrátil auto a zamířil s ním stejnou cestou, jak přijeli, směrem k vesnici. Minuli železná vrata. Ta byla nyní zavřená. Zátáčka na příjezdové cestě bránila ve výhledu na vše, co leželo za ní.

„Když přijedeme do vesnice, zastav před hospodou,“ řekl Biggles Algymu. „Jednu jsem zahlédl, když jsme jeli okolo. Mohli bychom si tam dát šálek čaje. Mám docela chuť.“

Algy zastavil vůz před vesnickým pohostinstvím.

Přišla krátká přeháňka a spadlo pár kapek. Počkali ve voze, dokud se nevyčáslilo.

S uspokojením zjistili, že majitel podniku podává čaj v zahradní restauraci a záhy již byli usazeni okolo stolu a jedním z oněch proslulých kornišských čajů před sebou. Nijak s pitím nepospíchali, protože předpokládali, že Gingerovi to bude nějaký čas trvat. Měli přeci spoustu látky k hovoru. Ale když uplynula hodina a Ginger pořád nikde, Biggles oznámil, že mu to začíná dělat starosti.

Po další hodině čekání řekl: „Tohle se mi nelíbí. Co může dělat tak dlouho? Doufám jen, že se nenamočil do nějakých potíží. Už nemůžeme nechat auto stát déle venku nebo se lidé začnou divit, co tu děláme. Nezapomínejte na to, jak jsem vám řekl, že jsme na nepřátelském území.“

„Co jiného nám zbývá než čekat?“ ptal se Algy.

„Existuje jedna věc, kterou udělat můžeme,“ odpověděl Biggles. „Bertie by tě mohl zavézt zpátky na letiště. Já počkám tady. Když tě tam odveze, může se vrátit sem pro mne. Ginger by tu měl do té doby být. Pokud nepřijde, budeme muset zjistit proč. Nemůžeme odjet a nechat ho tady.“

„To znamená, že pojedeme na letiště dvakrát, povežeme tam přece Gingera,“ upozornil Bertie.

„Proč ne? Nemáme kam spěchat.“

„Dobře, starý brachu, když to říkáš,“ souhlasil Bertie.

„Pojď, Algy. Hodím tě domů.“

Odjeli a nechali Bigglese samotného. Zanedlouho, protože neměl co dělat, zaplatil účet. Potom se vrátil do svého křesla na zahradě.

Kapitola 5

Komplikace

Ačkoli už na kraj padal večerní soumrak, Biggles dosud seděl v zahradní restauraci, když se Bertie vrátil. Přijel pochopitelně sám, když předtím podle plánu vysadil Algyho na letišti.

Bertie se rozhlédl okolo. Když Gingera nespatriil, pronesl: „Ještě se pořád nevrátil?“

„Jako by se země slehla.“

„Nikdo z místních o něm neví?“

„Ne.“

Bertie měl ustaraný výraz. „Co se mu u všech svatých mohlo přihodit?“

„Neodvažuji se ani hádat.“

„Tohle není pro něj typické. Určitě se mu stal nějaký malér.“

„Bojím se, že je to jediné správné vysvětlení.“

„Co s tím můžeme dělat?“

„Nic moc, přinejmenším mne nic nenapadá.“

„Zůstaneme tady nebo se vrátíme na noc zpátky do Polcarronu?“

„Pokud se vrátíme do Polcarronu a přijedeme sem zase zítra ráno, nijak Gingerovi nepomůžeme a situace bude přesně stejná, jako je teď.“

„Kam mohl zamířit?“

„Může být kdekoli.“

„Na Velkém statku?“

„Nemá velký smysl chodit tam a vyptávat se. Pokud ho tam drží, není pravděpodobné, že by se nám s tím svěřili. A jestli tam není, odpověď bude nachlup stejná. Popřou, že by jej kdy v životě spatřili.“

„Rozumím ti,“ řekl zamyšleně Bertie. „Má vůbec nějaký smysl jít ho někam hledat?“

„V té tmě? Je to beznadějně.“

„Nemůžeme přeci odjet a nechat ho tady jak se říká – ať si poradí jak dovede.“

„Jeden z nás by tady mohl zůstat pro případ, že se přeci jen ukáže,“ řekl Biggles. „I kdyby se mi podařilo najít ubytování, na poště jsem se dozvěděl o nějaké ženě, která občas pronajímá pokoje, nemohl bych tam přijet bez jakéhokoli zavazadla, ani batůžku. To by vypadalo podezřele.“

„Ano, to chápu,“ souhlasil Bertie. „Ale kdybys měl chuť tady zůstat, mohl bych zaskočit do Polcarronu a přivést ti pár věcí, jen to nezbytně, rozumíš.“

„To je dobrý nápad,“ připustil Biggles. „Poslouchej můj plán. Počkáš tady, zatímco já se zastavím ve Fernside, to je chalupa, kde ta žena pronajímá pokoje, a zjistím tam, jestli by měla pro mne volnou postel. Jistá paní Catorová. Pokud nebude mít volno, vyřeší se nám tím jedna otázka.“

„Fajn, starý brachu, udělej to tak,“ řekl Bertie.

Biggles povstal. „Počkej na mne tady. Nezdržím se tam dlouho. Mimochodem, účet jsem už zaplatil.“ Biggles odešel.

Zpátky byl asi za pět minut. „Je to v pořádku. Vše jsem domluvil,“ oznámil. „Paní Catorová má jen jeden jednolůžkový pokoj, takže nemůže ubytovat nás oba. Vrat' se do Polcarronu a vezmi mi moje věci. Všechno, co bych mohl potřebovat se jistě vejde do méjí příruční brašny. Pospěš si, jak to bude možné. Když mi přivezeš oblečení, budeš se muset vrátit na noc do Polcarronu a první věc, kterou ráno uděláš, bude přijet sem. Chalupu najdeš asi sto yardů odtud po cestě. Jméno má napsáno na vratech.“

Zůstali při tomto plánu. „Uvidíme se později,“ řekl Bertie a rychle odjel.

Cestou do Polcarronu pospíchal, jak jen to šlo. Byla už pochopitelně úplná tma, když dorazil k hostinci „U rybáře“. Protože věděl, že bude auto záhy znovu potřebovat, nedal je do hotelové garáže, nýbrž je nechal stát blízko vstupním dveřím.

Během pár minut našel Bigglesovo pyžamo a toaletní potřeby a zabalil je do jeho příruční brašny. Právě se měl k odchodu, když tu připadl na myšlenku: Aby ušetřil hotelový personál zbytečných těžkostí, měl by je varovat, že se možná opozdí k večeři a že bude pravděpodobně sám. Uvažoval, že Tom by mohl předat vzkaz do kuchyně a zabočil k baru. Tom tam nebyl. Ke svému překvapení spatřil, že jeho místo zaujal cizí muž, kterého tu dříve neviděl. Štíhlý tmavohnědý muž rozhodně nevypadal na Angličana.

Za těchto okolností se zeptal na tu nejpřirozenější otázku: „Kde je Tom?“

„Je pryč,“ zněla lakonická odpověď a její přízvuk potvrdil, že mluvčí nepochází z Anglie.

„Pryč? Kde pryč?“

„Odešel.“

„Máte na mysli, že odešel natrvalo?“ žasl Bertie.

„Ano.“

„To bylo trochu náhlé rozhodnutí, nemyslíte?“

Nový barman pokrčil rameny: „Prostě odešel.“

„To je dost podivná věc, vždyť zde pracoval tak dlouho,“ řekl Bertie. „Vůbec se mi nezmiňoval, že by se chystal odejít. No nic, věřím, že k tomu měl své důvody.“

„Lidé přicházejí a zase odcházejí,“ pronesl muž za barovým pultem a čistil sklenku.

Bertie pokračoval: „Jen jsem se tady zastavil, abych řekl, že se možná opozdím na večeři. Mohl byste to povědět v kuchyni?“

„Vyřídím. Dáte si drink?“

„Teď ne. Řídím.“

Bertie vyšel ven a ta věc mu stále vrtala hlavou. Ale nakonec uvážil, že náhlý odchod starého barmana se jej nijak netýká, a dříve než usedl do vozu a nastartoval motor, vypustil celou věc z hlavy. Rozjel vůz. Nedojel dál než k poslední pouliční lampě, což bylo sotva více než sto yardů, když jím až do morku kostí otřásl hlas, který se ozval těsně za ním. Bylo

jasné, že ze zadního sedadla. Smykem strhl vozidlo k obrubě chodníku, zastavil a obrátil se.

„Nic se neděje, pane. To jsem já, Tom,“ pravil hlas.

„Co sakra děláte v mém voze?“ rozhořčeně se ptal Bertie nervózní kvůli tomuto zdržení.

„Potřeboval bych si s vámi o něčem promluvit, pane, je to důvěrné.“

„Proč právě tady?“

„Nechtěl jsem, aby nás někdo viděl spolu hovořit.“

„Hovořit? O čem? Ten nový muž v baru mi řekl, že jste právě dal okamžitou výpověď a odešel.“

„To je lež. Vyhodili mne,“ pronesl Tom tvrdým hlasem.

„Jak se to stalo?“

„Přišel šéf, dal mi týdenní mzdu s výpovědí a řekl mi, abych vypadl.“

„Určitě měl nějaký důvod. Do čeho pak jsi se namočil – nějaké machinace s tržbou?“

„Nic takového jsem nikdy neudělal,“ prohlásil Tom chladně. „Řekl, že jsem moc žvanil.“

„Komu?“

„Nevím. Předpokládám, že vám a panu Bigglesworthovi.

S kým jiným jsem tam mohl povídat? Místní lidé toho moc nenamluví.“

„Když říkáš šéf, koho tím myslíš?“ vyptával se Bertie, kterého ta věc začala zajímat.

„Pana Brunnera.“

„To je člověk, kterému to místo patří a žije nahoře po schodech?“

„Nepatří mu to. Vede hostinec pro jiného člověka, který se stejně jmenuje, nějakého pana Julia Brunnera. Odhaduji, že jsou příbuzní, protože spolu hovořili dost familiárně, když jsem je zaslechl spolu telefonovat.“

„Aha,“ zamyšleně procedil mezi zuby Bertie. „Ale co to má všechno co dělat se mnou? Chceš, abych tě někam zavezl?“

„Ne, děkuji. Podařilo se mi prozatím najít pokoj ve vesnici, dokud si nenajdu jinou práci.“

„Co tedy potom potřebuješ – peníze?“

„Ne. V tom to není. Nějakou dobu vydržím s tím, co mám. Chtěl jsem vás požádat o radu.“

„Dobrá, tak ven s tím. Ale, prosím tě, pospěš si, protože se musím vrátit k panu Bigglesworthovi.“

„U rybáře“ se děje něco podezřelého. A já jsem jim to řekl.“

„Komu jsi to řekl?“

„Šéfovi.“

„To od tebe nebylo moc chytré. Nedivím se, že ti dal vyhazov. Co máš na mysli tím „podezřelého“?“

„Ty příchody a odchody v kteroukoli denní či noční hodinu. Všechny velmi tajnůstkářské. Podivní lidé. Vsech ras a barev. Někteří měli takový pohled, co se mi nelíbil. Nikdy se mnou nemluví. Přicházejí a zase mizí. Vidím je možná jen jednou. Vypadají jako zrádní lidé. Obvykle přicházejí po dvou, po třech. Nikdy nevycházejí ven. Nejsou to určité obyčejní výletníci na dovolené, protože nikdy nemají žádná zavazadla, když přijdou. Přitom jsem si všiml, že obvykle mívají kufr při odchodu. A další věc. Nikdy neodjíždějí ve stejných šatech, jak přijeli. Zdá se mi, že vypadají nějak úplně jinak. Vy si toho nevšimnete, protože jste skoro vždycky někde pryč. Přemýšlel jsem, jestli bych to neměl oznámit policii. Co si o tom myslíte vy?“

„Jak dlouho už se tohle děje?“ zeptal se Bertie.

„Jistě je to posledních pět, šest neděl.“

„A jak dlouho jsi pracoval jako barman v hostinci „U rybáře“?“

„Bude to už sedm let. Pracoval jsem u předchozích majitelů, dříve než to převzali tihle lidé.“

„Kdy k tomu došlo?“

„Asi před šesti měsíci. Přišlo to dost náhle. Vůbec jsem o tom nevěděl. Ani mi neřekli, že je to zařízení na prodej. Prostě se mne jen zeptali, jestli bych zůstal pod novým vedením a já jsem pochopitelně řekl ano. Říkal jsem si, že to každopádně zkusím. Teď to tam ale všechno nenávidím. To místo už není,

jak bývalo. Stará atmosféra se nějak vytratila. Tržby baru se snížily. Nebyla to moje chyba. Já jsem se nijak nezměnil. Pořád si dělám svoji práci. Ten nový chlap, Brunner, musí prodělávat peníze. Podivná věc na tom je, že mu to podle všeho nevadí.“

„Pověz mi upřímně, co si ty myslíš, že se tam děje?

Jistě sis udělal na věc nějaký názor.“

„Řekl bych, že nějaké podvody s pašováním. Je to jen moje domněnka, ale nenapadá mi nic jiného. Odhaduji, že to je důvod, proč mne vyhodili. Viděl jsem příliš mnoho.

Brunner to věděl.“

„Jak?“

„Druhý den jsem se ho přímo zeptal, kdo jsou všichni ti lidé, jež přicházejí a druhý den jdou zase pryč. Řekl mi, abych si hleděl své práce a nestrkal nos do cizích věcí. Od té doby začaly potíže. Prostě se rozhodl, že se mne zbaví a podařilo se mu to. Kdybyste byl vy na mém místě, šel byste na policii a pověděl jim, že se v hospodě možná děje něco nekalého a že je načase, aby se na to podívali?“

V tuto chvíli Bertie přemítal, jestli by neměl Toma zasvětit do svého tajemství a říci mu, kdo je ve skutečnosti a co vlastně pohledává v Polcarronu. Rozhodl se, že ne. Bylo příliš brzy. Mohl by tím nadělat více škody než užitku. Navíc zde byla pořád určitá šance, že Tom je špiónem ve službách nepřítele a že všechno tohle je jen trik, jak zjistit, kolik už toho ví nebo má podezření.

Proto řekl: „Pokud mne žádáš o radu, nechám to na tvém uvážení. Kdybych byl na tvém místě, nikomu bych nic neříkal. Živé duši nesvěřuj nic o svém podezření. Když budeš moc mluvit, mohl by ses ocitnout v ještě mnohem větších potížích.“

„Asi máte pravdu,“ pravil Tom zamýšleně. „Zůstáváte dál bydlet „U rybáře“?“

„Určitě den nebo dva. Budu si pamatovat, co jsi mi pověděl. Kam teď půjdeš? Mám na mysli, kde bych se mohl s tebou kontaktovat pro případ, že bych potřeboval s tebou mluvit?“

„Prozatím budu bydlet v jedné z chalup, co jsou podél nábřeží. Číslo osm. Bydlí tam jedna vdova, paní Berryová, a někdy bere podnájemníky.“

„Rozumím. Možná se u tebe jednoho dne zastavím, abych zjistil, jestli nevíš něco víc o hospodě „U rybáře“. Cokoli, co mi řekneš, bude u mne v bezpečí. Teď už musím jet, jinak se pan Bigglesworth bude podívat, co jsem tak dlouho prováděl.“

„V pořádku, pane.“ Tom vystoupil. „Dobrou noc, pane.“

„Dobrou noc, Tome.“ Dříve než se rozjel Bertie vrhl rychlý pohled zadním oknem, aby zjistil, jestli jej nesledují. Uviděl, jak nějaká postava chvatně ustoupila do stínu. Nebyl si jistý, ale měl dojem, že je to nový barman z hotelu. Chvilí uvažoval, jestli by neměl Toma varovat, aby si dával větší pozor, protože jej někdo viděl vystupovat z vozu. Ale Tom už v tu chvíli rychle odcházel, takže Bertie nic neudělal. Zanedlouho svého jednání litoval.

S hlavou plnou všeho, co mu právě Tom pověděl, vyrazil na cestu. Neměl už žádné pochybnosti, pročpak dostal Tom vyhazov. Naivně dal najevo, že má podezření, že se v hotelu děje něco nekalého. Bigglese, uvažoval, bude tento nejnovější vývin událostí jistě zajímat.

Když dorazil do Peclocku, věděl, že Biggles už nebude v hostinci, a rovnou zamířil na místo jeho ubytování, chalupu zvanou Fernside. Vzal ze sedadla brašnu, přistoupil ke dveřím a zaklepal. Otevřela postarší žena.

„Paní Catorová?“ otázal se Bertie.

„Ano, správně.“

„Domnívám se, že je tady ubytován můj přítel, jistý pan Bigglesworth. Přinesl jsem jeho zavazadlo, jen pár věcí, které bude potřebovat. Rád bych si s ním také promluvil, když už jsem zde.“

„Lituji, ale to nebude možné.“

„Proč ne?“

„Odešel ven.“

„Ach!“ Na vteřinu tato neočekávaná informace Bertieho zcela zaskočila. „Nevíte náhodou, kam šel?“

„Ne.“

„Zmínil se, jak dlouho se zdrží?“

„Ne.“

„Nenechal ani pro mne nějaký vzkaz?“

„Ne. Řekl jenom, že je dnes krásná noc a že se půjde trochu projít a nadýchat svěžího vzduchu. Od té doby jsem ho neviděla. Čekám, že přijde každou minutu, protože jsem mu říkala, že dveře obvykle zamykám v deset hodin, kdy chodím spát.“

„To už skoro bude,“ pravil Bertie.

„Ano. Čekám jen, abych zamkla.“

„Dobře, tak tady jsou jeho věci. Dejte mu je, prosím, do jeho pokoje.“ Bertie jí předal brašnu s věcmi. „Já chvíli počkám tady venku. Nemyslím, že by se dlouho zdržel.“

„Nepůjdete dál?“

„Ne, děkuji.“

„Jak tedy chcete. Pokud přijde pozdě, pozná, že jste tady byl podle věcí, které jste mu přivezl.“

„Děkuji vám.“ Bertie se vrátil k autu a posadil se za volant. Překvapilo jej, že Biggles odešel ven, když věděl, že přijede. Nemohl stále pochopit, proč odešel. Ještě více jej na celé věci zarážel fakt, že pro něj Biggles nenechal žádný vzkaz s údajem, jak dlouho se venku zdrží. Je pravda, že jemu samotnému trval výlet do Polcarromu a zpět déle, než bylo možno předpokládat, kvůli rozhovoru s Tomem. Měl snad Biggles už dost čekání?

Bertie se rozvalil na sedadle. Byl unavený a cítil se nějak bez nálady. Protivilo se mu všechno to bezúčelné popojíždění dokola a nečinnost. Čekal skoro hodinu. Během té doby pozhasínala většina světel a na vesnici dolehl venkovský klid. Nevěděl, co si má počnout. Začínalo jej štvt, že jej Biggles nechává takhle čekat. Pokoušet se jej hledat v té tmě bez znalosti směru, kterým vyrazil, by byla očividně zbytečná ztráta času. Každopádně, uvažoval, Biggles bude při svém

návratu sotva očekávat, že jej dosud nalezne u chalupy Fernside.

Čekal do jedenácti hodin a pak se rozhodl, že mu zbývá už jen jediná možnost, pokud nemá v úmyslu strávit noc ve voze. Pokud se rychle nevrátí do hostince „U rybáře“, je pravděpodobné, že najde jen zamčené dveře. Když se Biggles vrátí, najde v pokoji pár svých věcí, takže bude vědět, že se tu stavil. S nelehkým srdcem vyrazil nazpět do Polcarronu.

Přijel právě ve chvíli, kdy nový barman zamykal vchod na noc. Když se ukládal ke spánku, udělal jednu věc, kterou obvykle nedělává. Zamkl dveře své ložnice. Bomba mu ještě nevymizela z mysli a neměl chuť riskovat.

Kapitola 6

Šokující zjištění

Bertie neměl příliš klidnou noc, což bylo možno očekávat, uvážíme-li, co vše se mu honilo hlavou. Cítil se zcela bez pomoci v situaci, kdy se musí potýkat se záplavou problémů. Ze všeho nejdříve to byl Ginger. Kampak mohl jít? Bylo jasné, že se dosud neobjevil, jinak by byl s Bigglesem a společně by čekali, až jej odveze k Algymu do morvenského leteckého klubu. Pak tady byl Biggles. Pročpak nebyl v místě, kde se ubytoval, jak se předtím dohodli? Něco se muselo přihodit. Copak se tedy *mohlo* stát? Ta žena, paní Catorová, věděla jen, že šel ven. Proč tedy šel ven, když věděl, že on, Bertie, se rovnou vrací z Polcarronu s jeho pyžamem? Všechno to bylo velmi tajemné a nemělo žádný smysl se pokoušet uhádnout, jak to bylo ve skutečnosti. Jediné možné řešení se nabízí přímo v Penlocku.

Tak Bertie přečkal neveselou noc a v hlavě přemítal tyto věci stále dokola. Nakonec se mu podařilo přeci jen na chvíli usnout. Přijal však s ulehčením, když přišlo jitro a dalo mu záminku k tomu, aby vstal a dokončil ranní toaletu, takže byl připraven vyrazit do Penlocku hned, jakmile dostane snídani. Jedině tam může najít odpovědi na otázky, které jej tížily. Přínejmenším v to doufal.

O malou chvíli později, když otevřel dveře svého pokoje, aby sešel dolů, uvědomil si, že v hale pod schody je nějaký divný ruch. Hlasy. Podivné cizí hlasy. Sešel dolů. Ke svému překvapení tam našel místního strážníka, kterého znal od vidění, spolu s policejním seržantem, jehož neznal. Oba byli zabráněni do vážného hovoru s majitelem hotelu, panem Stephenem Brunnerem, který měl na sobě župan přes pyžama, jako by jej vytáhli rovnou z postele. Nový barman, který pravděpodobně odemkl přední vchod, byl spolu s nimi.

Bertie neměl žádnou chuť být zavlčen do debaty a chystal se projít okolo, ale policejní seržant jej rukou zastavil. „Jen okamžik, pane,“ řekl. „Pokud se nemýlím, vy jste tu ubytován.“

„Ano, správně,“ odpověděl Bertie.

„Potom předpokládám, že jste znal zdejšího barmana, tedy jako barman zde pracoval do včerejška.“

„Myslíte Toma? Neznám jeho příjmení.“

„To je ten muž, kterého mám na mysli,“ opáčil policista. „Jak dobře jste se s ním znal?“

„Celkem dobře. Chci tím říct, že asi tak, jak člověk zná barmana z hotelu, kde je ubytován,“ odpověděl Bertie a byl zvědav, co přijde.

„Kdy jste jej viděl naposledy?“

„Včera večer.“

„Kde?“

„Venku. Tady kousek dolů po ulici. Mluvil se mnou. Očekával jsem, že ho najdu obsluhovat za barpultem, ale tam mi řekli, že odešel.“ Bertie pochopitelně namáhal mozkové závity, jak to šlo, aby udržel tempo s otázkami a dokázal odhadnout jejich možný účel.

„Byl střízlivý?“

„Ano, alespoň pokud jsem byl s to posoudit.“

„Choval se zcela normálně?“

„Domnívám se, že mohu prohlásit, že ano. Nepovšiml jsem si ničeho neobvyklého v jeho chování, pokud máte na mysli toto. Proč? Stalo se něco?“

„To se skutečně stalo,“ prohlásil ponuře policista. „Je mrtev.“

„Cože?“ Bertie zůstal nevěřicně zírat. Nemohl věřit vlastním uším. „Jak se to přihodilo?“

„Právě to se snažíme zjistit,“ řekl seržant. „Jeho tělo bylo nalezeno dnes časně ráno na pláži pod útesem. Vypadá to, že musel spadnout dolů. Zajímá nás, jak se to mohlo stát, pokud nebyl opilý, či zda to nebyl případ sebevraždy.“

„Nezdálo se, že by toho hodně vypil, když se mnou hovořil,“ prohlásil Bertie. „Stejně tak nemluvil jako člověk, který má v úmyslu vzít si život,“ dodal a usilovně se snažil vyrovnat se situaci, která jej šokovala. Velmi silně.

„O čem s vámi hovořil?“ dotazoval se seržant s tužkou připravenou nad stránkou notesu.

Bertieho stavěl tento výslech do obtížné situace, protože byl přítomen majitel hotelu a nový barman. Bylo jasné, že si musí dávat velký pozor na to, co řekne. V jeho odpovědi byla proto pravda obsažena jen do jisté míry.

„Právě jsem odjížděl vozem vyzvednout kamaráda, který tady bydlí s mnou, když mne zastavil a sdělil mi, že odešel z hotelu, ale že zůstává tady ve vesnici, dokud si nenajde novou práci. Protože mi byl vždycky sympatický, zeptal jsem se ho, jestli mu mohu nějak pomoci. On řekl, že ne. Ve skutečnosti jsem šel tak daleko, že jsem se jej zeptal, zda netrpí nedostatkem peněz, ale on odpověděl, že to zvládne.“

„Kde říkal, že bydlí?“

„Nevěnoval jsem tomu mnoho pozornosti, ale myslím že povídal, že má pokoj v čísle osm, někde podél nábřeží.“

Seržant si udělal poznámku do notesu. „Překvapilo vás, když vám sdělil, že odešel z hotelu?“

„Ne.“

„Proč ne?“

„Už jsem to věděl.“

„Jak jste se to dozvěděl?“

Bertie ukázal na nového barmana. „On mi to pověděl, když jsem přišel do baru. To bylo poprvé, co jsem se o tom dozvěděl. Řekl mi, že Tom prostě odešel.“

„Udivilo vás to?“

„To bych řekl. Mám dojem, že Tom tu pracoval několik let.“

„A to je vše, co mi k tomu můžete říci?“

„Ano, seržante. Myslím, že to je vše.“

„Rozumím, pane. Omlouvám se, že jsem vás obtěžoval. Chápejte, je to jen rutinní vyšetřování.“

Bertie přikývl.

„Není pravděpodobné, že bych vás musel obtěžovat znovu, pane, ale kde bych vás mohl najít v případě, že by bylo zapotřebí vašeho soudního svědectví?“

„Budu tady,“ řekl Bertie. „Samozřejmě, pokud bych vám mohl být nějak nápomocen...“ Tento pro něj neobvyklý zážitek, kdy jej vyslýchá policie, už pro něj začínal být dost nepříjemný.

„Kam jdete teď?“ zeptal se seržant.

„Dovnitř, jdu se nasnídat. Pak pojedou autem pryč. Ale zanedlouho se vrátím.“

„Velmi dobře, pane. Prozatím to bude vše.“

Dosud otřesen tragickou zprávou, již se právě dozvěděl, Bertie prošel do jídelny a usedl u svého obvyklého stolku ke snídani. Měl sto chutí rychle odjet, ale věděl, že by měl před odjezdem něco sníst pro případ, že by se už za celý den nenaskytla příležitost. Nevěděl, co si má myslet o tom všem, co mu bylo právě řečeno. Otřásl jím to natolik, že nedokázal rozumně uvažovat. Ale jednu věc věděl s naprostou jistotou. Tom rozhodně nespáchal sebevraždu. V jeho chování nebyl sebemenší náznak, stejně jako v tom, co říkal, prozrazující že by uvažoval nad tím vzít si život. Stejně tak si nedovedl dost dobře představit, že by spadl z útesu nešťastnou náhodou. Copak by vůbec tam nahoře na útesu pohledával? Jaká se tím pádem nabízí odpověď? Zdá se, že existuje pouze jediné vysvětlení. Vražda. Někdo odklidil Toma z cesty. Umlčeli ho. Proč? Bylo to proto, že věděl příliš mnoho? A dal přitom najevo, že ví hodně? Bertie nezapomínal na to, že je někdo viděl spolu, když hovořili ve voze.

Mechanicky se pustil do slaniny s vejci, bez obvyklé chuti k jídlu. Byl dosud zaměstnán jídlem, když uslyšel policii odjíždět. Pak k jeho velkému úžasu, protože se to nikdy dříve nestalo, do místnosti vešel Brunner, stále oblečen v županu. Usadil se u malého stolu blízko Bertieho a objednal si konvici kávy a nějaký toust. Pro Bertieho bylo snadné uhádnout smysl jeho počínání. Kdyby si Brunner skutečně přál kávu, mohl si ji

nechat odnést do pokoje. Ne. Brunner si chtěl promluvit, hovořit s ním dříve, než půjde ven.

Proto jej ani v nejmenším nepřekvapilo, když Brunner řekl: „Je to ale smutná záležitost s chudákem Tomem. Byl to takový slušný chlapík.“

To byl zcela očividně zahajovací gambit pro navázání hovoru.

„Ano,“ přitakal Bertie. „Je to pro mne rána.“

„Co jej u všech všudy přimělo spáchat takovou strašlivou věc?“

„Spáchat co?“ zeptal se Bertie s pohledem odvráceným od Brunnera.

„Zabít se.“

„My přece nevíme, jak se to stalo.“

„Je jasné, že to byla sebevražda.“

Bertie neodpověděl.

„Vy si to nemyslíte?“ dotíral Brunner.

„Ne, nemyslím,“ odměřeně odvětil Bertie.

„Dobrá, snad to víte lépe,“ pokračoval nevzrušeně Brunner. „Vy jste byl poslední, kdo ho viděl naživu – přece včera večer ve vašem autě.“

Takže Brunner ví, že Tom seděl v jeho autě, uvažoval Bertie.

„O čem jste mluvili?“ naléhal Brunner.

„Ale, jen tak,“ odpověděl Bertie, který se rozhodl, že z něj Brunner nic nedostane. „Povídal mi, že odešel z hotelu a že zůstane bydlet ve vesnici, dokud si nenajde novou práci.“

„Pročpak by vám to měl povídat?“

„To jsem si také pomyslel.“

„Tedy zde to bude mít za následek určité změny.“

„V jakém ohledu?“

„Ten nový člověk, kterého tu mám, je tady jen dočasně,“ pravil Brunner ponuře, když si naléval kávu do šálku.

„Nemůže zde dlouho zůstat, což, jak se obávám, znamená, že nebude moci obsluhovat ubytované hosty.“

„Co tím chcete konkrétně říct?“ tázal se Bertie.

„Je mi to líto, ale budu vás muset požádat, abyste odešli.“

Na tohle nebyl Bertie připraven. „Ale nemůžete nás přece s okamžitou platností vystěhovat,“ protestoval. „Dříve, než budeme moci odjet, si musíme zajistit nové ubytování a v tuto roční dobu, kdy se celé pobřeží jen hemží výletníky na dovolené, to patrně nebude snadné.“

„Nechtěl jsem tím říci, že si máte okamžitě sbalit věci, hned ráno,“ řekl Brunner.

„To rád slyším, protože by to bylo skutečně obtížné,“ pronesl úsečně Bertie.

„Ale sám vidíte, v jaké jsem situaci,“ pokračoval Brunner. „Za těchto okolností bych vám byl vděčen, kdybyste vy a váš přítel laskavě uvolnili pokoje jak nejdříve to bude možné. Pročpak by bylo pro vás obtížné odjet hned teď?“

„Protože zde není pan Bigglesworth,“ krátce pronesl Bertie. „Budu ho muset o tom informovat. Jistě jej to nepotěší, tím si můžete být jistý.“

„Kdepak je?“

„Zůstal přes noc u přátel na venkově. Jedu ho vyzvednout hned jak posnídám.“

„A sdělíte mu, jaká je situace?“

„Samozřejmě.“

Brunner dopil svoji kávu a povstal. „Výborně. Zůstaneme tedy při tom. Určitě se s vámi uvidím dříve než odjedete. Zařídím, abyste měli účet připravený do doby, než se vrátíte. Kdy to bude?“

„Až mne uvidíte,“ příkře odvětil Bertie. Brunner opustil místnost.

Bertie neztrácel ani minutu. Měl pocit, že je naplněn novinkami až k prasknutí a nemohl se dočkat, aby je už sdělil Bigglesovi. Také si potřeboval vše pořádně promyslet a ve voze cestou do Penlocku k tomu bude mít příležitost. Proto s mozkiem běžícím na plné obrátky došel k autu a vyrazil. Pevně věřil, že tentokrát už Bigglese najde v místě, kde se ubytoval. Touto dobou se rovněž zdálo více než pravděpodobné, že tam s ním nalezne i Gingera. Události se vyvíjely velmi rychle,

rychleji, než aby s nimi mohl sám udržet krok. Bylo jasné, že se musí vytvořit nový plán postupu a jediný člověk, kdo by to dokázal, je Biggles.

Dojel do Penlocku a zastavil před chalupou Fernside. Zklamalo jej, že zde nenašel Bigglese čekajícího u branky. Případně i s Gingerem. Ale protože tomu tak nebylo, přistoupil ke dveřím a zaklepal. Otevřela paní Catorová.

„Přijel jsem pro pana Bigglesworthe,“ vesele pronesl Bertie.

„Lituji, ale není tady,“ řekla paní Catorová. „Není, zde!“ Bertie měl pocit, jako by mu někdo podrazil nohy. „Kde je?“

„To nevím.“

„Vy myslíte – říkáte, že se ještě od včerejšího večera nevrátil?“

„Neviděla jsem jej od té chvíle, co včera večer odešel ven. Nebyl ještě doma, když jsem si šla lehnout a dnes ráno, když jsem mu nesla šálek čaje, jsem zjistila, že ve své posteli nespál.“

Bertie chvíli marně hledal slova. „Aha,“ bylo jediné, co dokázal vyslovit. Sklíčeně se usmál. „V tom případě jej budu muset najít. Prozatím tedy nashledanou.“

Byl zmatený, že, jak se říká, nevěděl čím je, vrátil se do vozu a ztěžka klesl na sedadlo řidiče. Bylo to něco, s čím naprosto nepočítal. Neměl zdání, co si má počnout, ačkoli bylo zřejmé, že něco udělat musí. Nemůže přeci tady sedět v autě celý den a čekat, až se věci samy urovnají. Nějakou dobu tak seděl hluboce zamyšlen a tu mu bleskla hlavou spásná myšlenka. Algy. Algy by spíš věděl, co se stalo. Přinejmenším to bude někdo, s kým si bude moci promluvit.

Zařadil rychlost a vyrazil k letišti morvenského aeroklubu.

Kapitola 7

Proč se Ginger opozdil

Ginger, jak známo, byl vysazen nedaleko od Velkého statku v Peclocku s jediným cílem: aby pěšky došel do vesnice a zde se setkal s ostatními, jakmile se mu podaří provést předběžný průzkum velkého domu.

Z místa, kde stál, nebylo vidět vůbec nic, protože stejně jako mnoho podobných silnic druhé třídy v kornišském kraji byla i tato utopena mezi dvěma vysokými náspy porostlými zelení, zabraňujícími výhledu na obě strany. Z trávy rašila záplava divoce rostoucích květin. Na vrcholcích násypů byly živé ploty, zejména změt' planých růží a hlohu. V pravidelných vzdálenostech byly zasazeny stromy, Gingera zajímala jen jedna strana, ta, kde byl násep přerušen vjezdem na příjezdovou cestu, kolem něhož jeli cestou k místu, kde stál nyní. Právě na tu cestu pravděpodobně odbočil daimler. Bylo jasné, že pokud chce něco zahlédnout, existuje jen jediný způsob, jak to provést. Musí vyšplhat na vrchol náspu a podívat se přes trnitý živý plot. Kdyby se mu nepodařilo spatřit dům z vršku náspu, bude muset dojít zpět až k příjezdové cestě a průzkum opatrně provést odtamtud.

Jedné věci si ovšem všiml až nyní, protože z vozu ji vidět nemohl. Byla to část oblohy, kde se objevil mrak ve tvaru kovadliny. Dobře jej znal a věděl, že je to téměř pravidelná předzvěst bouřky v těchto krajích.

Avšak nijak jej to nezneklidnilo. Už přece zmokl mnohokrát.

Když auto zmizelo z dohledu, vyškrábal se na vrcholek náspu a s jistými obtížemi rozhrnul vršek živého plotu natolik, aby mohl přehlédnout, co leží za ním. Byl zklamán, protože mnoho neviděl. V popředí byla louka, na níž se popásal nějaký dobytek a pobíhalo několik bažantích kohoutů. Na protější

straně pole, ve vzálenosti asi sta yardů, byl smíšený dlouhý les či jen pás stromů. V jednom místě jen tak tak vystupovaly nad vrcholky stromů dva komíny. Byly buď originální nebo imitace tudorského stylu. Bylo jasné, že vedou z domu značné rozlohy, o kterém Ginger na základě jeho umístění vzhledem k příjezdové cestě usuzoval, že to může být jedině Velký statek.

Nic jiného zajímavého neobjevil, takže jediným výsledkem jeho průzkumu byla informace o přesné poloze domu. Zdálo se, že nikdo není venku. Necítil se nijak zvlášť zklamaný, protože se dal takový výsledek očekávat. Přirozeně jej to ale ani neuspokojilo. Rád by toho viděl více. Nedožvěděl se nic, co by už dříve nevěděli, takže pokud by toto byl konečný výsledek jeho průzkumu, zdálo by se, že zbytečně mařil čas.

Několik okamžiků se zabíral myšlenkou přiblížit se více k domu, ale vzhledem k tomu, že neviděl žádný způsob, jak to provést a přitom se nevystavit zraku v otevřeném terénu, myšlenku nakonec zavrhl. Znamenalo by to bezdůvodné riskování, kterého se měl dle příkazu vyvarovat.

Náhle jej kroky na štěrkové cestě přiměly rychle se obrátit. Spatřil, že není sám. Stál tam podsaditý muž kolem padesátky a prohlížel si jej. Byl oblečen jako sportovní lovec nebo jako dost zámožný farmář. Pod ramenem měl zavěšenu dvanáctku brokovnici. Poslušně vedle nohy mu seděl pes, žlutý novofundland'ák.

Muž se přívětivě usmíval. „Hledáte něco?“ mile se optal a v jeho hlase byla jen slabá stopa cizího přízvuku.

Ginger sestoupil z náspu. „Nic zvláštního,“ odpověděl.

„Jen jsem se pokoušel rozhlédnout, abych zjistil, kde to jsem. Člověk je mezi těmito vysokými náspy úplně ztracený.“

„Ach, to já znám velmi dobře,“ odpověděl neznámý. Když začali společně kráčet po silnici, pokračoval v hovoru:

„Máte namířeno někam daleko?“

„Jen tady kousek, do Penlocku,“ nedbale prohodil Ginger, protože neviděl žádný důvod k tomu, aby se s tím tajil.

Když tak kráčeli bok po boku, náhle spatřil ve výšce přelétat holuba. Když je pták zahlédl, udělal ve vzduchu kličku. Puška byla jako blesk. *Prásk!* Holub se bezmocně zatřepotal a v chumáči pírek dopadl na silnici. Pes vyběhl, aby jej přinesl pánovi.

„Skvělý zásah!“ vykřikl Ginger. Myslel to upřímně. Opravdu to byla velmi dobrá rána. Kličkující holub není nikdy snadný cíl.

„Tihle divocí holubi jsou jen pro zlost,“ pravil jeho společník, převzal mrtvého ptáka od psa a uchopil jej za krk. „Zpropadeně se přemnožili. V mé zeleninové zahradě nadělali úplnou spoušť. Proto si vždycky беру pušku, když se jdu projít, i když ještě nezačala střelecká sezóna.“

„Ten pták, kterého jste střelil, není divoký holub,“ upozornil Ginger. „Je to domácí, chovný holub. Vypadá na poštovního.“

Muž se zadíval na holuba. „Sktutečně. Na tu vzdálenost jsem si toho nevšiml. Ale stejně, jaký to má význam? Co se mne týče, pro mne jsou všichni holubi stejní. Měl jsem čas jen na rychlý výstřel.“ Ovšemže to byla pravda. „Jste velmi všímavý mladý muž,“ uzavřel hovor a nedůvěřivě se na Gingera podíval.

„Poznám rozdíl mezi divokým a cvičeným holubem, ale musím připustit, že ve vzduchu bych si je asi podobně spletl.“

V tomto okamžiku, když kráčeli spolu, se z nedaleka ozvalo dlouhé, temné zadunění hromu. Muž pohlédl vzhůru na oblohu, kterou hrozivě zabíral tmavý, rychle se pohybující mrak. „Raději bychom si měli přispíšit nebo to vypadá, že zmokneme,“ poznamenal.

Což byla opět očividně pravda.

Přidali do kroku a zanedlouho došli k železným vratům, jež označovaly vjezd na příjezdovou cestu. Tou dobou už spadlo prvních několik velkých kapek.

„Měl byste se jít raději schovat ke mně domů než se to přežene. Jinak na vás nebude nit suchá dříve než dorazíte do vesnice,“ řekl muž.

„Nemyslím, že to bude tak vážné,“ odpověděl Ginger poté, co si znovu prohlédl oblohu.

„Raději na chvílku zaskočte. Nemá význam jen tak promoknout.“

„Bydlíte tady někde blízko?“ zeptal se Ginger.

„Je to hned tady nahoře. Jen kousek odtud.“ Muž ukázal rukou na příjezdovou cestu, u které se zastavili.

„To je ten dům, který jsem zahlédl skrze stromy, když jsem byl nahoře na náspu?“ otázal se Ginger, aby zakryl okamžik nejistoty, která se jej zmocnila při tomto znepokojivém zjištění. Přišlo to jako mírný šok, i když, jak si nyní uvědomil, to mohl předpokládat.

„Takže,“ řekl muž. „Jdete se mnou? Pokud ano, tak se dejme na cestu, než se bouřka skutečně rozprší.“

Gingerovou první reakcí bylo odmítnout. Příliš mu to připomínalo pokládání hlavy přímo do lví tlamy. Zastřelený holub náhle dostal nový význam. Nebyl celý incident jen demonstrací jeho společníka jak dobře dokáže střílet? Pak, když překotně uvažoval, si uvědomil, že by to mohla být naprosto jedinečná příležitost pro něj získat informace, kvůli kterým jej zde nechali. Nezdálo se to příliš riskantní. Konec konců, ten muž jej pozval. Není to stejné, jako kdyby jej chytili potloukat se někde okolo domu.

Zatímco neznámý muž čekal, Ginger se rozhodl. Ta příležitost byla příliš lákavá, než aby si ji nechal uniknout. „To je od vás hrozně milé,“ řekl. „Rád využiji na pár minut vaši pohostinnost. Jak říkáte, nemá přece význam promoknout na kůži, pokud se tomu dá vyhnout.“

„V tom případě tudy, prosím.“ Muž vešel na příjezdovou cestu a otočil se, aby zavřel železnou bránu.

Tím dal Gingerovi chvíli na přemýšlení. Jeho mozek pracoval a otočil se, aby udržel tempo s rychlým vývojem událostí. Ze všeho nejdůležitější bylo přijít na způsob, jak dát Bigglesovi vědět, kdeje, pro případ, že by se opozdil. Bylo samosebou, že Biggles jej zaručeně začne hledat, pokud nedorazí na dané místo podle domluvy. Měl by upustit nějaký

papírek? Ne, to by nepomohlo. Nedokázal by nechat papírek nápadně umístěný, aniž by si toho ten muž všiml. Zatápal ve svých kapsách a objevil malou krabičku se zápalkami. Na obalu byla reklama restaurace, blízko níž bydleli a kam často chodívali na jídlo. Zápalky tam dávali jako reklamu podniku. To by mělo stačit. Odtrhl ochranný proužek papíru. Biggles pozná reklamu restaurace, uvědomí si, že jedině on jej zde mohl upustit a proč. Přinejmenším mu nezbyvá než v to pevně doufat. Samozřejmě že jej Biggles nemusí najít, ale pokud jej půjde hledat, je téměř jisté, že se bude dívat na příjezdovou cestu.

Neodhodil přebal krabičky v jednom kuse. To by bylo příliš nápadné. Muž by si toho mohl všimnout. Namísto toho papír přetrhl napříč, dvakrát. Tím dostal čtyři čtvrtiny. Jeden kousek upustil na místě, kde stál a zbytek vždy po chvíli, když se připojil ke společníkovi. Ten zavřel bránu a vykročil vpřed. Všechno to zabralo méně času, než trvá toto vyprávění.

Ginger si uvědomil, že ještě stále nezná jméno muže, jenž jej k sobě pozval. Mohl se pouze dohadovat. Cítil, že je načas, aby to věděl s jistotou. Bude to zcela přirozená otázka. „Smím se zeptat na vaše jméno, pane?“ otázal se když chvátali nahoru, protože déšť začal zesilovat.

„Zajisté,“ odpověděl muž. „Jmenuji se Brunner. Julius Brunner. Toto je můj dům, Velký statek v Penlocku.“

Přestože měl v tuto chvíli Ginger již dostatek důvodů k tomu, aby to předpokládal, pocítil opětovné píchnutí u srdce z překvapení. Důvodem byl fakt, že muž po jeho boku nějak nezapadal, jak svým chováním tak vzhledem, do obrazu onoho člověka, jež si v duchu vytvořil. Nevypadal vůbec jako zločinec. To ovšem nebylo žádné kritérium. Byl tu ovšem i jiný aspekt, který mu zavdával příčinu ke znepokojení. Pokud se Brunner angažoval v nelegální činnosti, proč by jej zval do svého domu? To byla přece ta poslední věc, kterou by bylo od něj možno očekávat. Měl k tomu snad nějaké nekalé důvody, nebo se oni všichni zcela mýlí, když jej podezřívají?

Avšak zašel už příliš daleko, než aby mohl nyní vycouvat bez nějakého pádného důvodu. Když prošli zatáčkou na cestě, objevil se před nimi dům. Byl větší, než očekával, postavený ve stylu časně viktoriánských panských sídel. Byl to ten druh domů, které by mohla obývat venkovská šlechta. Když se přiblížili, Ginger spatřil tvář pozorující je jedním z oken v přízemí. Byla to černá tvář nebo přinejmenším hodně tmavá. To nijak nezmenšilo jeho pocit stísněnosti a tak se naposledy pokusil o únik. Bouřka už přešla a na jejím konci už zbylo jen mírné mrholení.

„Už přestalo pršet,“ poznamenal a nerozhodně se zastavil. „Klidně bych už mohl vyrazit do vesnice.“

„Když už jste došel tak daleko, proč byste nezašel dovnitř a nedal si se mnou šálek čaje? Za tu dobu se už jistě vyčásí,“ odpověděl příjemným hlasem Brunner, otevřel vchodové dveře a vešel do haly.

Ne zrovna šťastný Ginger jej následoval dovnitř.

Neviděl jiný způsob, jak se zachovat, aniž by byl otevřeně hrubý a nikdo nemá chuť se chovat nezdvořile tváří v tvář vlídné pohostinnosti. Nemohl se zbavit pocitu, že Biggles, který jej varoval, aby v nejmenším neriskoval, by nesouhlasil s tím, co právě dělá. Jeho nejistota se ještě zvýšila, když se otevřely dveře na protějším konci haly a v nich se objevil muž.

Ačkoliv jej Ginger viděl jen jednou v životě, ve vesnickém obchodě, okamžitě jej poznal. Byl to řidič daimleru. Nyní na sobě neměl tmavou uniformu s dvěma řadami mosazných knoflíků, nýbrž byl oblečen jako domácí sluha. Snad zde pracoval jako komorník. Byl to jen jeho dojem, uvažoval Ginger, nebo si jej skutečně nápadně dlouho prohlížel zkoumavým pohledem, když od nich obou bral klobouky, aby je pověsil na stojan v hale? Brunner mu podal také pušku. Poté se muž vzdálil a pes jej následoval. „Mohli byste nám přinést trochu čaje,“ řekl ještě Brunner, když muž odcházel. „Budeme v knihovně.“

„Ano, pane.“ Muž se vytratil.

„Tudy, prosím,“ řekl Brunner a položil ruku na Gingerovo rameno.

Vstoupili do místnosti lemované policemi s knihami.

„Vezměte místo a udělejte si pohodlí jako doma,“ pokračoval nenuceně Brunner. Zasedli do křesel potažených kůží naproti sobě. Ginger nevěděl, co říci, a tak čekal, až promluví Brunner.

„Ze které části země pocházíte?“ byla první, úplně přirozená otázka.

„Původem jsem z Yorkshiru, ačkoli nyní žiju v Londýně,“ informoval jej Ginger.

„Jste tady dole na jihu na dovolené, předpokládám.“

„Přesně tak.“

„Kdepak bydlíte?“

„V jednom malém místě na pobřeží nějakou tu míli odtud. Asi jste o něm nikdy neslyšel,“ vyhýbavě odpověděl Ginger.

„A čímpak se vlastně živíte, pokud vám nevadí, že se tak ptám?“

„Jsem letecký pilot,“ po pravdě odvětil Ginger, jelikož neviděl důvod, proč by měl lhát.

„Skutečně! To je velmi zajímavé. Často jsem litoval, že jsem se nenaučil létat, ještě když jsem byl mladší. Nyní se obávám, že už je pozdě, a budu se muset spokojit s aktivitami, které se lépe hodí k člověku mého věku.“

„A co třeba by to mohlo být?“ ptal se Ginger ve skutečnosti proto, aby měl co říci.

„Rád jachtařím. Také si v sezóně chodím trochu zastřílet. To je vlastně důvod, proč žiju tady. Chovám pár bažantů. Podle vaší poznámky, když jsem sundal toho holuba, soudím, že jste také něco nastřílel.“

„Jen když mám příležitost a to není často,“ řekl Ginger.

„Musíte sem přijet a strávit den tady u mne, když začne sezóna na bažanty,“ navrhl Brunner.

„To je od vás velice laskavé. Velmi rád,“ přijal nabídku Ginger.

V ten okamžik se otevřely dveře a dovnitř vešel muž tmavé pleti s podnosem. Ginger si myslel, že je to ten stejný člověk, kterého viděl předtím v okně, když přicházeli k domu, ale nebyl si tím stoprocentně jistý. Muž přisunul malý stolek a položil na něj tác s čajem. „Pan Bates by rád s vámi na chvíli hovořil, pane, pokud byste měl chvilku čas,“ řekl a potom se vzdálil.

„Omluvte mne na minutku,“ pravil Brunner Gingerovi, když se zvedal. „Zdá se, že vždycky se něco musí pokazit v domě této velikosti. Raději zjistím, copak je to tentokrát. Nenechám vás čekat dlouho. Nabídněte si zatím čaj.“

Vyšel ven a zanechal Gingera na pospas novým pochybnostem a zlým předtuchám, přestože až doposud byla konverzace perfektně přirozená a Brunnerovu chování nebylo možno naprosto nic vytknout. Ginger zvažoval, kvůli čemu asi se s ním potřeboval ten jakýsi Bates tak nutně setkat.

Bates. Kdo to vlastně je, ten Bates? Byl to ten sluha, kterého viděli v hale? Ten řidič? Pak si vzpomněl. Bates bylo jméno muže, kterého zachytil na letišti rádiem, když se snažil navázat kontakt s Bigglesem. Ohlásil se jako „Pug“ Bates, když vysílal varovný signál. Byla to jen náhoda? Ginger nevěděl, co si má o tom myslet.

Na přemítání neměl mnoho času. Brunner se vrátil, znovu se usadil na své místo a přisunul k němu podnos s čajem. Ginger si s úlevou oddechl, protože jeho chování se nezměnilo.

„Copak, že jste si nenalil čaj,“ vyčítavě řekl Brunner. „Nevadí. Jen klidně zůstaňte sedět. Naliju vám šálek.“

Sladíte?“

„Jednu kostku, prosím.“

„Prosím, vezměte si.“ S těmi slovy Brunner naplnil Gingerův šálek a podal mu jej.

„Děkuji vám,“ řekl Ginger. „To nemuselo být, rád si posloužím sám.“

„Ale, ovšemže muselo,“ odvětil Brunner. „Nezapomínejte, že jste mým hostem.“

Když Ginger usrkával čaj, Brunner pokračoval stále svým neměnně věčným hlasem: „Můj šofér, Bates, mi říká, že vás viděl ve vesnici dnes dopoledne.“

Ginger si uvědomil, že se dostává na nebezpečnou půdu, ale bylo by nerozumné tuto informaci popírat. „Pokud byl ve vesnici, je to dost dobře možné, protože já jsem tam skutečně byl,“ připustil.

„Copak jste dělal ve vesnici?“

„Seděl jsem v autě se svými přáteli. Jeden z nich si potřeboval koupit cigarety, tak jsme zastavili u obchodu,“ vysvětloval Ginger. Znovu se napil čaje, aby se připravil na obtížnější otázky, o kterých si byl jistý, že záhy přijdou. Náhle bylo pro něj podivně obtížné strážlivě uvažovat.

„Myslím, že váš přítel se jmenuje Bigglesworth,“ nevzrušeně pravil Brunner. Jeho hlas jakoby zněl z dálky.

„Ano, to je pravda,“ souhlasil Ginger. „Bydlí v Polcarronu, že ano?“

„Ano, to je pravda,“ znovu řekl Ginger a nebyl schopen vymyslet nic jiného, co by řekl.

„Copak pohledává v tomto koutě světa?“ tázal se Brunner.

Ginger se ze všech sil snažil vymyslet nějakou vyhýbavou odpověď. Takže Brunner to po celou tu dobu věděl, uvažoval, nebo mu to právě vyklopil Bates.

„Odpovězte mi,“ vyrazil ze sebe Brunner. Jeho hlas náhle zněl přísně.

Ginger už nebyl schopen vůbec uvažovat. Vypadalo to, jakoby mu mozek zcela vypověděl službu. Napil se ještě čaje, ale ruka se mu tak třásla, že rozlil více než polknul.

Otevřel ústa, ale nevypravil ze sebe ani slovo.

Místnost se s ním začala otáčet a tvář před ním, náhle neskutečně obrovská, se točila s místností. Pak mu vědomím náhle probleskla pravda jako rána kladivem. Dobrá nebesa! pomyslel si zoufale. Něčím mne nadopovali.

Poslední věc, kterou si pamatoval, byla rána, s níž jeho čajový šálek a talířek dopadly na podlahu a rozletěly se na tisíc kousků.

Kapitola 8

Problémy

Když Biggles oznámil paní Catorové, v chalupě Fernside, kde se ubytoval, že má v úmyslu trochu se projít a nadýchat čerstvého vzduchu, než se uloží ke spánku, přesně to měl také v úmyslu. Bylo příliš brzy na to jít do postele a každopádně musel počkat na Bertieho, až mu přiveze věci z Polcarronu. Dlouhá nepřítomnost Gingera mu dělala starosti a neměl moc chuti sedět v obývacím pokoji v chalupě a poslouchat, jak paní Catorová hovoří o věcech, které ho v nejmenším nazajímaly. Potřeboval si spoustu věcí někde v klidu rozvážit a nejlepší místo pro to byla klidná venkovská cesta.

Bylo těžké si představit, co zlého mohlo potkat Gingera za předpokladu, že uposlechl rozkazu. Bylo snad jen přirozené, že když vyšel ven, tak bez uvažování zabočil ve směru k Velkému statku nebo k příjezdové cestě, která k tomu domu vedla. Bylo to stejným směrem, kde Gingera vysadil, takže by jej nutně musel spatřit, kdyby se tudy opožděně vracel do vesnice.

Byla krásná noc s jasnou, bezmračnou oblohou a měsíci chybělo jen málo do úplňku, takže volně krácel dál a hluboce zamýšlen přemítal o situaci. Nikoho nespatriil. Ani človíčka. Dokonce ani žádné vozidlo neprojelo kolem a daným směrem došel až k železným vratům u vstupu na příjezdovou cestu vedoucí k domu muže, který byl nyní ve středu jejich zájmu. Pan Julius Brunner. Tady se pochopitelně zastavil. Brána byla zavřená. Zkusil vrata a přesvědčil se, že nejsou zamčená. Opřel se o ně a mezi mřížemi pohledem zkoumal měsícem osvětlenou cestu vinoucí se nahoru před ním. Přemýšlel, zda byl Ginger tak pošetilý, že se odvážil použít příjezdovou cestu. Zdálo se to velice nepravděpodobné. Nemohl po cestě daleko dohlédnout, jednak kvůli ostré zatáčce a jednak protože ji na

pravé straně lemoval živý plot tvořený neopadavými keři, vavříny, rhododendrony či něčím podobným. Opačnou stranu tvořila otevřená rovná louka. Tolik tedy mohl Biggles vidět. Neměl v úmyslu zkoumat cestu zblízka, protože v tom nespátroval žádný smysl. To bude lépe provést za denního světla, pokud to bude vůbec nezbytné. Tak tam jen stál a přemýšlel. To místo bylo výhodné, protože ať už by Ginger přišel odkudkoli, po silnici nebo po příjezdové cestě, mohl by jej tady zastavit. Stál tam nějakou dobu s úmyslem nic nepodnikat. Všude okolo byl naprostý klid. Občas sem z dálky dolehl některý z obvyklých nočních zvuků. Kdesi zaštěkal pes. Táhlé zabučení krávy. Výkřik nočního ptáka. Hvizd vzdáleného vlaku.

Po chvíli sám sebe přistihl, že upřeně hledí na jedno malé místo na zemi hned za vraty. Ve světle měsíce tam cosi bílé svítilo. Vlastně se na ně už nějakou dobu díval a ani si to neuvědomil. Pak jej náhle na něm něco zaujalo a začalo mu vrtat hlavou, co by to mohlo být. Kamínek to nebyl. Upustil tam někdo něco? Například stříbrnou minci. Právě tak to vypadalo. Dosud jej to nijak zvlášť nezaujalo, avšak nechťelo se mu ještě jít a tak si ten předmět dál prohlížel. Potom si všiml druhého bílého místa blízko toho prvního. To už bylo příliš. Jeho zvědavost musela být ukojená.

V tichosti uvolnil železnou západku tak, aby nezazvonila, otevřel jedno křídlo dveří a vešel dovnitř. Sehnul se, zvedl objekt svého zájmu a zjistil, že je to, konce konců, jen drobný kousek papíru. Či zcela přesně kousek tvrdého papíru. Už už jej skoro zmačkal a strčil do kapsy, aby jej později vyhodil. Pomyslel si, že tudy prošel nějaký nepořádník. Když se nad tím znovu zamyslel, stále více ze zvědavosti, než že by jej to skutečně zajímalo, podíval se na kousek papíru zblízka. Vypadalo to, že je na něm něco jako značka, nějaký tisk. Měsíc neposkytoval dostatek světla na to, aby mohl číst, avšak zvědavost jej přiměla k tomu, aby rozžehl svůj benzínový zapalovač. Chvíli nechápavě zíral na krabičku a když mu došlo, co to drží v ruce, zatrnulo v něm až do morku kostí. Byl

to název malé restaurace blízko jeho bytu v Londýně. Často tam chodíval. Občas ji navštěvovali všichni společně.

Existovala jen jediná odpověď na otázku, jakpak se sem tento předmět dostal. Byl to kus papíru odtržený z obalu krabičky se zápalkami. Jen Ginger jej tu mohl zanechat. Pravděpodobnost, že někdo tady v okolí chodí do stejné restaurace, byla natolik mizivá, že s ní nebylo možno vážně počítat. Dva kroky a zvedl druhý útržek. Přitom si všiml dalších dvou kousků. Posbíral je a všechny je k sobě přiložil na dlani levé ruky. Přesně do sebe zapadaly. Proužek tvrdého papíru s názvem restaurace byl úplný. Byl to ochranný přebal krabičky se zalisovanými zápalkami.

S mozkiem nyní ve stavu naprosté bdělosti Biggles prošel vraty nazpět a zavřel je za sebou. Byl přesvědčen, že se sem ty kousky nedostaly náhodou. Nikdo kromě Gingera by nemohl mít takovou krabičku zápalek a nedokázal si představit, že by Ginger jen tak bez nějakého významu odtrhoval přebal a dělal nepořádek při vjezdu na soukromou příjezdovou cestu. I kdyby použil poslední zápalku, nikdy by to neudělal, protože, jak často říkal, nenávidí lidi, kteří odhazují odpadky v přírodě. Ne. Toto udělal úmyslně. Nejprve odtrhl přebal z krabičky zápalek a potom jej přetřhl na čtvrtiny, které nakonec rozházel po zemi. Proč? Biggles nepotřeboval dlouho uvažovat, aby na to přišel. Bylo zde pouze jedno vysvětlení a to zcela zřejmé. Protože věděl, že pokud Biggles najde ty kusy, jistě je pozná, tak tím vlastně zanechal zprávu, aby ukázal, že šel nahoru po příjezdové cestě. Kdyby mu potom někdo bránil v návratu, toto znamení by ukázalo, kde je. Ale proč se pouštěl nahoru po této cestě? Na tuto otázku nebylo jednoduché odpovědět. Ve skutečnosti přesahovala meze Bigglesovy obrazotvornosti. Sotva by bylo možné předpokládat, že by si dokázal domyslet události, které se odehrály na místě, kde právě stál.

Proč se Ginger takto zachoval? Jistě dobře věděl, že pokud půjde po příjezdové cestě nahoru, hodně tím riskuje. Muselo v tom být něco jiného, něco co jej k tomu přimělo. Obával se snad, že mu možná někdo zabrání v návratu? To

Bigglese přivádělo na myšlenku, že jej někdo přinutil udělat to, co udělal. Zdálo se, že jeho obavy byly opodstatněné. Skutečně se nevrátil. Kdyby tomu tak bylo, určitě by posbíral to smetí, které zde rozházel. Pokud z žádného jiného důvodu, tak už jen proto, že toto výmluvné znamení by ztratilo svůj význam. Z toho tudíž vyplývalo, že je ještě stále někde tam nahoře po cestě, na pozemku nebo dokonce přímo v budově. Tím se tedy nyní vysvětlilo, proč se dříve nepřidal ve vesnici k ostatním.

Biggles si uvědomil, v jak složité situaci se nyní nachází. Bylo třeba se nad vším velmi dobře zamyslet. Za prvé a ze všeho nejdůležitější je existence jasného důkazu, že Ginger je v nebezpečí. To byla dominující myšlenka v Bigglesově hlavě, když usedl na svah a začal zvažovat, co může nyní podniknout. Viděl, že se mu otevírá hned několik možností, jak se zachovat. Mohl by nedělat vůbec nic, jen sedět u brány a čekat, až se Ginger vrátí. Pokud se ovšem vrátí. Ovšem, nemusel by a v tom případě by byl drahocenný čas zcela bezúčelně promarněn. I kdyby se ukázal, nemuselo by to být za přiměřenou dobu a v tomto případě rozhodnutí, zda je ona doba opravdu přiměřená, záviselo čistě na Bertiem. Byl by naprosto ztracen, protože by vůbec netušil, co se stalo, až by se vrátil do vesnice a nenašel jej tam.

Další cesta, kterou Biggles zvažoval, byla, že on sám zajde zpátky do vesnice, kde počká, až se Bertie vrátí. Potom by mohli společně podniknout nějakou akci. Vystávaly tu ovšem jisté komplikace. Co udělají s vozidlem? Ve vesnici nebyla žádná garáž. Bertie neměl zajištěný nocleh, takže kde by mohl strávit noc? Prosedět ji v autě? Ne, tento plán nebyl nijak uspokojivý a v žádném z aspektů nepřinášel nějakou výhodu. Nebylo možné nechat stát auto na silnici, aniž by někdo seděl uvnitř. Mohla by se vybit baterie, auto by přestalo být osvětlené, a tím by ohrozili kohokoli, kdo by tou cestou v noci projížděl.

Nutno připustit, že Biggles tentokrát skutečně nevěděl, jaký postup zvolit. Pokud nic nepodnikne, Ginger se může

mezitím ocitnout v nebezpečí života a jakékoli prodlení může mít fatální následky.

Existoval ještě jeden možný plán, jak se zachovat. Snad to byl dokonce ten nejprostší. On, Biggles, by mohl vyjít nahoru po příjezdové cestě sám a možná, že se mu podaří objevit Gingera nebo alespoň přijít na nějakou stopu, která by vnesla světlo do jeho tajemného zmizení. Něco, co prozradí, kam šel. Dost možná, letělo Bigglesovi náhle zcela čistě hlavou, že bude mít dostatek času na to, aby tak učinil a ještě se stihl vrátit do vesnice a zastihnout tam Bertieho, až se vrátí z Polcarronu s jeho nočními svršky. Ještě by měl být nějakou dobu na cestě, protože nejen, že musí urazit dvakrát celou vzdálenost, ale zdrží ho také sbírání toaletních potřeb, pro které tam jel. Jediný háček byl v tom, kde se ubytoval, bude na rozpacích, co má udělat.

Bigglesovi bylo jasné, že ať už podnikne cokoli, vždycky bude něco hovořit proti, ale cítil, že už je načas, aby začal jednat. Vrátil se zpátky k vratům a zadíval se vzhůru po příjezdové cestě. Zdálo se, že bude celkem snadné proniknout na dohled k domu díky neopadavému živému plotu, který se táhl rovnoběžně s cestou. Ten může sloužit jako úkryt při opatrném postupu k domu. Náhle se definitivně rozhodl. Provede, pokud ne víc, tak alespoň určitý předběžný průzkum situace. Poblíž domu by mohl zahlédnout někoho nebo něco, co by jej přivedlo na představu, co se stalo s Gingerem. Bertie bude muset počkat. Neztrácel ovšem ze zřetele možnost, že pokud Ginger padl do pastí, on sám by se mohl dopustit stejné chyby.

Vrata otevřel zcela tiše, za sebou je zavřel a přiblížil se k živému plotu připraven se do něj skrýt, kdyby se někdo objevil z kteréhokoli směru. Měsíc svítil dostatečně intenzívně, aby příchozího prozradil. Vzduch se ani nepohnul. Nevanul ani slabý větřík, jež by mohl pohltit zvuky blížících se kroků nebo příjíždějícího vozu. Nezapomínal, že někde zde je daimler a je možné, že tudy pojede.

Postupoval tak vpřed a když prošel zatačkou cesty, ocitl se na dohled k domu. Nebyl tak daleko, jak předpokládal, ale byl mnohem větší. Uvědomoval si to, i když z něj ve tmě nemohl mnoho vidět. Vlastně viděl jen jeho mohutnou siluetu tyčící se proti noční obloze. Pak rozeznal i vstupní dveře či spíše stříšku, která je chránila. Spatřil, že ji podpírají sloupky, po nichž se plazila nějaká popínavá rostlina.

Štěrbínami podél okrajů rolet či závěsů pronikalo ven umělé světlo a prozrazovalo, že v současné době je někdo ve čtyřech místnostech. Zastavil se, aby si je mohl dobře prohlédnout. Dvě se nacházely v přízemí, jednou byl velký pokoj a o druhé soudil, podle osvětleného okénka nad vchodem, že je to hala. Svítilo se na prvním patře, kde byl zřejmě horní obývací pokoj nebo s ještě větší pravděpodobností ložnice. Další světlo bylo ještě výše a mohlo přicházet z podkroví, patrně tam byla ložnice sluhy.

Opět pomalu začal postupovat vpřed až dokud se nemusel zastavit z prostého důvodu, že živý plot, podél něž se pohyboval, skončil. Přesněji řečeno, ukázalo se, že přechází do záhonu plného růží. Některé květy v měsíčním svitu rozeznal, jak bledě probleskují. Zde se šterková cesta otáčela v kruhu před stříškou chráněným vstupem tak, aby automobil, který sem přijede, mohl zase odjet, aniž by musel couvat. U tak velkých domů to byla pochopitelně samozřejmá věc.

Biggles se zarazil. Zdálo se, že zde už mu nezbývá nic jiného než troufale dojít ke dveřím a zeptat se, zda je tam Ginger. Tento postup podle jeho názoru neměl nejmenší smysl, obzvláště pokud tam Gingera drželi proti jeho vůli – a Biggles si nedovedl představit jiný důvod, proč by tam jinak tak dlouho zůstával.

Čekal a napjatě poslouchal. Z domu nevyšel jediný zvuk. Rozhlédl se okolo. Nikoho tady neviděl. Zdálo se, že neexistuje žádný důvod, proč nepřijít blíž, na takovou vzdálenost, aby slyšel pohyby či hlasy uvnitř v domě. Svižně přeběhl otevřený prostor příjezdové cesty a zaujal pozici u zdi blízko chráněnému vchodu, což bylo domu nejbližší místo,

kam se mohl odvážit, aniž by neuváženě riskoval. Sotva však dorazil ke svému bezprostřednímu cíli, uslyšel zvuk, který jej přinutil rychle se vrhnout do rohu, kde se zídka vchodové střechy napojovala na zeď domu. Ta popínavá rostlina na sloupu, které si dříve všiml, byla jak se nyní zblízka ukázalo, popínavá růže. Bolestivě se o tom přesvědčil na vlastní kůži podle jejích trnů. Přesto však toto místo poskytovalo alespoň nějaký úkryt.

Zvuk, který jej znepokojil, byl rachot motoru příjíždějícího auta, jež se blížilo po cestě. Na chvíli mu blesklo hlavou, že by to mohl být Bertie, který sem neuváženě zavítal, aby jej hledal, ale tyto obavy se záhy rozptýlily. Ze zatáčky se vynořily reflektory vozu a na několik vteřin osvětlily spodní část domu. Biggles sehnul hlavu, aby mu nebylo vidět do tváře, když nad ním přešel pruh světla vozu. Jedna věc už byla jasná. Podle rychlosti, kterou auto jelo, bylo zřejmé, že návštěvník zde není poprvé. Vůz se smykem zastavil. Řidič vystoupil ven. Biggles risknul vyhlédnutí ven a spatřil, že byl ve voze sám. Muž rychle přistoupil ke dveřím a zazvonil na zvonek. Dveře se otevřely. Biggles slyšel nočního návštěvníka, jak říká:

„Dobrý večer, Batesi: Je můj bratr doma?“ Muže sice neviděl, ale hlas dobře poznal. Byl to Stephen Brunner, majitel hotelu „U rybáře“ v Polcarronu. Takže oba muži, Stephen a Julius jsou tedy bratři, pomyslel si.

„Ano, oznámím mu, že jste zde,“ odpověděl Bates. A Biggles rozpoznal i jeho hlas. Bates byl tím řidičem, který jezdil s daimlerem.

Kapitola 9

Dlouhé čekání

Nastala dlouhá pauza ticha, přerušovaného pouze zvukem vzdalujících se kroků. Potom Biggles, který se krčil nepohodlně v rohu za keřem růží, ucítil aroma zapáleného doutníku a usoudil, že na scénu dorazila další osoba, zřejmě bratr příchozího. Julius Brunner. Hned první slova, která nově příchozí pronesl, tuto domněnku s velkou pravděpodobností potvrdila.

„Nazdar, Stephene. Copak tě sem přivádí v tuto hodinu?“ ozval se hlas z domu. „Zrovna jsem uvažoval, že bych se měl u tebe zastavit. Potýkám se tady s jedním drobným problémem.“

„To já taky,“

„Ale! Co máš za trable?“

„Mám důvod si myslet, že ti dva chlápci, co u mně v Polcarronu bydlí, jsou policejní špióni,“ prohlásil Stephen. „Myslel jsem, že by jsi měl o tom raději vědět. Budeme s tím muset něco udělat.“

„Dobrá,“ krátce odpověděl Julius. „Není žádný důvod k panice. Měli bychom být schopni je bez problémů zvládnout. Ale nemá význam, abychom si o tom povídali tady venku. Pojd' dovnitř.“

Biggles si na chvíli pomyslel, že tím tato konverzace, která byla pro něj mimořádně zajímavá, skončí. Ale k jeho radosti Stephen odpověděl: „Ne, nepůjdu dovnitř. Mám naspěch, musím se hned vrátit. Potřebuji něco zařídit. Jaký je ten *tvůj* problém?“

Julius odpověděl: „Jde o ty dva chlápky, co jsi je u sebe ubytoval. Myslím, že je jich více než jen dva. Tady je další. Mám ho uvnitř.“

„Cože! Jak se to stalo?“

„Zrovna jsem šel po cestě a chytil jsem ho, jak špehuje můj dům. Každopádně to tak alespoň vypadalo. Tak jsem ho přivedl dovnitř. Nedělal vůbec žádné potíže. Proč jsi musel jezdit až sem? Pokud jsi potřeboval radu, stačilo jen zvednout telefonní sluchátko.“

„Ne s policajty všude kolem. Není to bezpečné. Nevím, kde jsou zrovna teď, ale když se vrátí, řeknu jim, že jsem jejich pokoje už pronajal, takže budou muset vypadnout.“

„Je to moudré? Možná by bylo lepší držet si je pěkně na očích, abys mohl sledovat, co vyšťourají.“

„Viděl jsem už dost. Mluvili s mým barmanem. Ten byl u nás dost dlouho. Možná si už něčeho všiml, tak jsem ho radši vyhodil. Dnes večer byl s jedním z těch dvou. Ale tím se nemusíš nijak zatěžovat. Já se už postarám, aby nic nevykecal.“

„Tvůj problém, Stephen, jak jsem ti už mockrát říkal, je v tom, že se děšíš i vlastního stínu,“ kriticky pronesl Julius. „Prostě se snaž chovat dál úplně normálně, jako by se nic nestalo.“

„Kdybych byl na tvém místě, zbavil bych se všech,“ řekl Stephen. „Tomuhle domu hrozí policejní prohlídka každým dnem. Kolik klientů tady máš?“

„Jenom dva. Jsou už připraveni na cestu. Vlastně bys je klidně mohl vzít hned s sebou a vyklopit je v Portwin Cove, kde už je všechno připraveno, aby hned ráno vyrazili přes čáru.“

„Já ne. Dnes večer do Portwin Cove nepojedu. Mám jiné věci na práci.“

„Tak dobrá. Pošlu s nimi Batese. Pak už bude vše připraveno na zítřejší rybolov.“

„Kam je umístíš?“

„Na obvyklé místo, dokud nebudu mít vše připraveno, abych je přepravil na ostrov. Tam můžou počkat. Budou tam jistě v bezpečí.“

„Já bych se s nimi nazatěžoval. Je to moc riskantní, když jsou všude kolem fízlové. Já bych je vyrazil hned, ať si táhnou, kam je napadne.“

„To by se jim určitě moc nelíbilo,“ opáčil Julius.

„Nezapomínej, že si každý z nich zaplatil pět set liber za lístek. Ne, v tuto chvíli se jich nemůžeme zbavit. Rozšířilo by se, že se nám nedá věřit a to by zničilo celý obchod.“

Nedostali bychom už nikdy dalšího zákazníka a já mám v pácu jednoho či dva, kteří by mohli být pro nás zlatý důl.“

„Já si ale pořád myslím, že tenhle pruh pobřeží už není bezpečný, jak býval,“ bručel Stephen.

„Netrap se tím. Do dnešní doby by o mně i o mé lodi museli dobře vědět,“ odvětil bezstarostně Julius.

„Co míníš udělat s tím policajtem, kterého tady držíš? Jsi si jistý, že je skutečně fízl a ne jenom nějaký turista, co zabloudil?“

„Bates ho viděl dnes odpoledne ve vesnici s jedním z těch dvou mužů, kteří jsou u tebe ubytovaní – jak on se to jenom jmenuje – Biggleswick, nebo nějak tak. Takže to musí být jeden z nich. Podle mého jej tu zanechali, aby hlídal dům.“

„Co máš v úmyslu s ním udělat?“

„Nechám ho jít.“

„Ty jsi se dočista zbláznil.“

„On nemá ponětí, co se s ním stalo. Namluvím mu, že měl nehodu nebo srdeční záchvat a přinesli jej sem, abychom mu pomohli.“

„Já bych ho natrvalo umlčel. Mohl by mluvit.“

„Může si mluvit, kolik se mu zachce. Neví vůbec nic podstatného. Můžeš si být jistý, že o to jsem se dobře postaral.“

„Já bych se pojistil, aby už nemohl mluvit,“ řekl Stephen úsečně.

„To by právě byla hloupost,“ namítl Julius. „Něco by to spustilo. Když ho sem policie nasadila, a pokud by zmizel, nepřestali by, dokud by jej nenašli. A podezření by padlo právě na tento dům. Copak ti není jasné, že tím, že ho necháme jít,

vzbudíme dojem, že tady nemáme co skrývat, že se nemáme čeho bát.“

„Tak dobrá. Dělej si, jak chceš, ale já vím, co bych udělal já,“ odseknul Stephen. „Budu teď muset vyrazit, abych se ujistil, že na mém konci je všechno v pořádku.“

„Postarám se, aby do rána už tady v domě nebyl nikdo z našich zákazníků,“ slíbil Julius.

Tady rozhovor náhle skončil. Stephen se vrátil do svého vozu. Prudce zabouchl dveře, nastartoval motor, reflektory se rozsvítily a odjel. Vstupní dveře domu se zavřely. Ozvy kroků v hale zesláby a na Velký statek v Penlocku se vrátil klid.

Biggles si s úlevou natáhl nohy, jichž se zmocňovala křeč, a vytáhl si trn popínavé plané růže zezadu zabodnutý do krku. Jistě si představíte, s jak hlubokým zájmem naslouchal vše osvětlující konverzaci mezi oběma Brunnery. Počkal jednu či dvě minuty, aby si mohl být úplně jistý, že vzduch je čistý, a pak zamířil k živému plotu u příjezdové cesty, aby si všechno promyslel. A měl skutečně hodně látky k přemýšlení, tolik, že jeho mozek o překot uháněl, jak se snažil informace, které právě zaslechl, zařadit do složité mozaiky příběhu. Pohlédl na své hodinky a zjistil, že už je po půlnoci.

Našel vhodné místo v místě, kde se živý plot zatačel. Odtud bude schopen sledovat průčelí domu a strávit to, co slyšel. Zde se může rozhodnout, co udělá potom. Nejprve měl sto chutí pospíchat pryč v naději, že ještě zastihne Bertieho, který na něj čeká. Řekl by mu, co se dověděl, a potom by mohli třeba jednat společně. Bylo to očividně nemoudré ponechat si tak podstatnou informaci jen pro sebe, právě pro případ, kdyby sám upadl do nesnází. Ostatní by měli vědět vše, co se právě dozvěděl, jak nejdříve to bude možné. Tedy to, že oba bratři Brunnerové jsou s jistotou namočení v nějakém nelegálním obchodu.

Potom pomyslel na Gingeru, který byl kdesi v domě a rozhodl, že ten je na předním místě. Podle toho, co říkal Julius, si nemyslel, že by mu hrozilo bezprostřední nebezpečí. Co ale pokud Julius změnil svůj názor pod vlivem bratrových slov.

Ten se vyjádřil zcela jasně, jak by měl s konečnou platností naložit s Gingerem. Julius prohlásil, že má v úmyslu jej nechat jít s tím, že mu namluví, že jej potkala nehoda. To by napovídalo jediné, že Ginger byl zraněn. Jak? O jak vážné zranění se jedná? To byla velmi podstatná věc. Biggles nakonec usoudil, že to nemůže být příliš vážné, jinak by Julius nehovořil o tom, že jej nechá jít.

Je však třeba počítat i s dalším faktorem. A to skutečně kardinálního významu. On, tedy Biggles spolu s Bertiem, byli prozrazení, čím jsou ve skutečnosti. Pracovníci policie. Mají být vyhozeni z hotelu „U rybáře“.

„Kdy?“

Až sem došel v myšlenkách Biggles, když tu zpozorněl. U domu se začalo něco dít. Zpoza rohu se vynořil daimler. Zastavil u průčelních dveří. Řidič, pravděpodobně muž jménem Bates, vystoupil, vešel do haly a záhy se znovu vynořil v doprovodu dvou mužů. Nesl dva lehké kufry. Biggles si domyslel, že Julius plní, co slíbil udělat: tedy vyčistit dům od „klientů“ pro případ, že by policie provedla razii. Ty dva muže odveze do Portwin Cove, ať už je to kdekoli, aby tam čekali na rybolov ve dne. Jinými slovy, měli být přepraveni přes moře.

Když byli „klienti“ usazeni ve voze, šofér zaujal své místo u volantu a daimler se rozjel po cestě. Když jej spatřil se blížít, Biggles se příkrčil, aby mohl sledovat, jak projede kolem. Mnoho toho nezahlédl. Nezřetelná postava řidiče vpředu a dvou pasažérů na zadním sedadle. Rád by je sledoval na místo, kam míří, ale protože to nebylo možné, vypudil tento nápad z hlavy a vrátil se v myšlenkách ke Gingerovi, což bylo mnohem podstatnější. Nebyl ve voze, takže bylo jasné, že se dosud nalézá v domě.

Julius říkal, že ho raději nechá jít, než aby po něm začala pátrat policie. Kdy to ale provede? O žádném čase se nezmínil. Pokud Julius bude držel slovo, není důvod k obavám. Ginger by odtud došel do vesnice. Co však znepokojovalo Bigglese byla možnost, že Julius by si pod vlivem svého bratra mohl

ještě rozmyslet variantu propustit Gingera. Stephen jej zlovorně instruoval, že by se měl zbavit vězně navždycky. To mohlo znamenat jediné vraždu. Jsou skutečně odhodláni zajít až tak daleko?

Zmítán nerozhodností Biggles dál upřeně pozoroval dům. Vědět, že pokud by se něco přihodilo Gingerovi, nyní, když s naprostou jistotou věděl, že je v domě, nikdy by si neodpustil, že se alespoň nepokusil o jeho záchranu. Na druhou stranu, pokud má být Ginger propuštěn, nemá žádný smysl něco podnikat. Stačilo by jen čekat, až se objeví. Kdyby se pokusil násilím vniknout do domu, mohlo by to jen zhoršit celou situaci.

V tento kritický okamžik trvalo Bigglesovi nějakou dobu, než se dokázal rozhodnout, ale nakonec našel řešení. Rozhodl se zůstat tam, kde je, a bedlivě sledovat dům, dokud Ginger nevyjde ven či jej nevynesou, ať tak nebo tak. Pokud tak učiní, ujist'oval se, Ginger nebude moci opustit dům, aniž by o tom nevěděl on sám.

Prodral se s námahou do hloubi živého plotu tak, aby měl ještě výhled na průčelí domu, a zde se usadil a čekal. Pohlédl vzhůru na měsíc. Byl už sice za svým zenitem, ale ještě bude nějakou dobu svítit.

Uplynula hodina. Nic podstatného se nepřihodilo. Jedno za druhým postupně světla v domě pozhasínala až nakonec zůstalo svítit jen jediné na horním podlaží. Pomalu přešla další hodina. Bigglese toto čekání už dost unavovalo. Noc naštěstí nebyla chladná, to by bylo toto únavně nudné čekání mnohem horší. Po celou dobu nespustil zrak z domu, neodvažoval se polevit v bdělosti ani na okamžik.

Byly asi čtyři hodiny ráno, když zaslechl, že se daimler vrací. Alespoň tedy předpokládal, že je to daimler, a záhy uviděl, že se nemýlil. Sledoval jej, jak projel kolem. Řidič byl nyní ve voze sám, zřejmě tedy vysadil své cestující na dohodnutém místě. Daimler se nezastavil u předních vchodových dveří, ale pokračoval dozadu za dům,

pravděpodobně tam byla garáž. Biggles uvažoval, že nyní by mohl někam odvézt Gingera, ale patrně to nebylo v plánu.

Jak se čas pomalu dál vlekl, Biggles už nebyl schopen udržet víčka otevřená, s povděkem proto přijal zjištění, že šedavý nádech nového dne se vkradl nad obzor. Nyní, za denního světla, uvažoval, bude jeho úkol snazší. Ale musel čekat dál. Ve skutečnosti bylo skoro osm hodin, když se otevřely průčelní dveře domu a k Bigglesovu nesmírnému ulehčení se v nich objevil Ginger. Minutku stál na prahu a hovořil s někým uvnitř. Potom zamával na rozloučenou, což Bigglese zarazilo, a volným krokem vyrazil po příjezdové cestě, očividně nezraněn.

Biggles se nepohnul. Počkal, až Ginger došel na jeho úroveň a pak tiše pronesl: „Jsem tady. Běž dál. Já zůstanu na druhé straně živého plotu a sejdeme se u brány. Nechci, aby mě viděli z domu.“

Ginger na chvíli nejistě zaváhal šokován tím, že slyší Bigglesův hlas, ale pokračoval v chůzi dokud se nesešli u brány.

„Ani nevíš jak jsem rád, že tě vidím,“ pozdravil jej Ginger.

„To tedy věřím,“ odpověděl Biggles. „Co jsi tady dělal?“

„Čekal jsem na tebe, pochopitelně. Co jiného bych tady mohl pohledávat v tuto ranní hodinu?“

„Jak jsi se dověděl, že jsem v domě?“

„Vybředl mi to vrabec na střeše,“ odpověděl Biggles.

„Ale přestaň mi už klást otázky. Máš mi pár věcí vysvětlit. Bude lépe, když nebudeme postávat tady. Můžeme si promluvit cestou do vesnice. Jsi v pořádku? Mám na mysli, jestli nejsi zraněn nebo tak?“

„Není mi vůbec nic pokud nepočítám příšernou bolest hlavy,“ odvětil Ginger.

Rozešli se směrem k vesnici.

„Říkali mi, že jsem měl srdeční záchvat,“ pokračoval Ginger. „Kdo ti to říkal?“

„Julius Brunner.“

„A měl jsi srdeční záchvat?“

Ginger ohrnul ret. „To tedy ani náhodou. Nejsem takový hlupák. Něčím mne zdrogovali.“

„Jak se to stalo? A vůbec, copak jsi dělal v tom domě? O tom mi musíš vyprávět. Jsem z celé té věci nějak zmatený.“ Ginger odpověděl. „Co se odehrálo poté, když jsi mne nechal na silnici, je zcela prosté. Přišel tam jeden muž. Vypadal jako velmi sympatický člověk. Měl při sobě psa a nesl pušku. Mě jsem ho za jednoho z farmářů nebo sportovního střelce. Když jsme šli spolu po silnici, dalo se do deště. On mne pozval, abych se schoval u něj v domě, dokud se bouřka nepřežene. Přirozeně jsem přijal. Až když jsme prošli branou, uvědomil jsem si, že jdeme na Velký statek a že ten muž vedle mne je Julius Brunner. Myslel jsem si, že bych se mohl něco dozvědět, a tak jsem šel dál. Soudě podle toho, co následovalo, je mi teď jasné, že jsem mu musel být celou tu dobu podezřelý. Nabídl mi čaj. Co v něm bylo, nevím, ale mělo to na mne vliv. On kladl otázky a já jsem musel odpovídat. Prostě jsem se tomu nedokázal ubránit. Pak jsem ztratil vědomí a nějakou dobu jsem o sobě nevěděl. Když jsem přišel k sobě. Ležel jsem na posteli a cítil jsem se pěkně mizerně. Brunner byl u mě. Řekl mi, že jsem měl srdeční záchvat. Dal mi nějaký lék a já jsem se cítil po něm lépe. Ptal se mě, co mám v úmyslu dělat, což mne překvapilo. Řekl jsem, že chci hned vyrazit k domovu. On mne vyprovodil ke dveřím, choval se naprosto mile a přátelsky.“

„Měl jsi štěstí, že jsi nepadl do rukou jeho bratra, Stephena, který vede naši hospodu v Polcarronu,“ řekl Biggles. „To je pěkně vykutálený ptáček. Nechal by tě hned odbouchnout. Zaslechl jsem, jak to radil Juliovi. Povídáš, že ti Julius kladl nějaké otázky. Co to bylo za otázky?“

„Nemůžu si vzpomenout,“ musel připustit Ginger. „Byl jsem v tu chvíli hodně už pod vlivem té látky, co mi dal.“

„To nevadí. Dovedu si je domyslet. Já sám jsem se minulou noc hodně dozvěděl. Nemůžu ti klást za vinu, co se stalo.“

„Jak jsi věděl, že jsem na Velkém statku?“

„Našel jsem stopy, které jsi zanechal u brány.“

„Ach ano. Samozřejmě. Ten obal z krabičky od zápalek. Byl bych na to úplně zapomněl. Mimochodem, kde je Bertie?“

„Nevím. Minulou noc jsem se nevrátil do vesnice. On mi měl přivést potřeby na spaní. Jistě teď dumá, co se u všech čertů stalo. Doufám, že jej najdeme, jak čeká ve vesnici.“

Ve skutečnosti nemuseli ani dojít až do vesnice. Dříve, než došli k prvním domkům spatřili, že se k nim blíží auto. Bertie řídil a Algy tam byl s ním.

Bertie zastavil a vyskočil ven z vozu. „Hele, povídám, na co jste si to u všech rohatých hráli?“ netrpělivě spustil.

„Já jsem si rozhodně nehrál,“ klidně opáčil Biggles.

„Pracoval jsem. Ted' se nebudeme přít. Vrat' se do auta a odvez nás někam, kde si budeme moci pohovořit. Mám pro vás novinky.“

„Ty že máš novinky!“ zvolal Bertie. „Jen počkej, až ti vypovím já ty svoje.“

Všichni nasedli do vozu. „Kam to bude?“ zeptal se Bertie.

„Kamkoli, jen aby to bylo dost daleko od Penlocku,“ stručně odpověděl Biggles. „Zde to pro nás není vůbec zdravé místo v tento okamžik.“ Bertie vyrazil.

Kapitola 10

Plán akce

Bertie řídil vůz nějakou dobu směrem od vesnice až dokud se nepřiblížili k místu, kde se silnice rozšiřovala do obvyklých příkrých břehů tak, aby se zde mohla vozidla vyhýbat. Zde mu Biggles nařídil zastavit. „To bude stačit,“ řekl. „Ted’ si můžeme promluvit. Je načase, abychom si navzájem porovnali naše poznatky. Bertie, ty začni. Co máš nového? Vezmi to stručně, protože události se hýbou rychle a my nemáme času nazbyt.“

„Hned to bude. Zapni si bezpečnostní pás, starý brachu, protože to budeš potřebovat,“ začal Bertie.

„Tak už začni, maříš drahocenný čas,“ stroze odvětil Biggles.

„Dobrá, dobrá. Jen mne nehoň,“ postesknul si Bertie.

„Začnu od chvíle, kdy jsem včera v noci odjel, abych ti přivezl potřeby na spaní a ty jsi mohl strávit noc v Penlocku. Když jsem přišel do naší hospody v Polcarronu, zjistil jsem, že ten barman, Tom, už tam není. Za barovým pultem stál nějaký nový člověk. Řekl mi, že Tom odešel. To byla lež. Dostal výpověď s okamžitou platností.“

„Jak to můžeš vědět?“

„On sám mi to řekl. Zastavil mne, když jsem byl na cestě zpátky do Penlocku s tvými věcmi. Když jsem přijel do Penlocku, ty jsi tam nebyl. Čekal jsem celé hodiny. Ty jsi se ale neukázal. Co jsem mohl dělat?“

„Hlavně co jsi *udělal*?“

„Brašnu jsem nechal v místě tvého noclehu a vrátil jsem se do hospody „U rybáře“ na přenocování. Neměl jsem chuť sedět v tom sakramentském autě celou noc, ve vesnici, kde by mne mohl zahlédnout někdo z Velkého statku. Dnes ráno jsem vstal brzy a byl jsem si jistý, že tě najdu ve Fernside. Když

jsem šel dolů, abych sehnal něco k snědku na snídani, v hale byl nějaký kravál. Byla tam policie.“

„Co za policii.“

„Mládenci z místní stanice, pochopitelně.“

„Zkomplikuje to situaci, pokud se do toho začnou míchat.

Copak chtěli?“

„Ptali se na otázky ohledně Toma.“

„Co udělal?“

„Nic. Ani nic udělat nemohl. Byl mrtvý.“

Biggles zůstal nevěřícně civět. „Mrtvý!“

„Jeho tělo bylo nalezeno na pláži na úpatí útesu.“

„Chceš tím říct, že se zabil?“

„Ne. Tomu rozhodně nevěřím. Byl jako rybička, když se mnou hovořil jen pár hodin předtím. Řekl mi, že jej vyhodili, tak si najal pokoj ve vesnici, dokud si nenajde novou práci. Povídal, že jej vyrazili, protože se něco nelegálního děje v hospodě a on se pokusil zjistit, o co jde. Připadá mi to, že oni se nespokojili s tím, že jej vyhodili, ale odkrouhli ho, aby už nemohl víc mluvit.“

„Mluvit s kým?“

„Snad se mnou. Víím, že někdo nás sledoval, když jsme spolu hovořili ve voze.“

„Takže ty si myslíš, že byl zavražděn?“

„Jsem o tom přesvědčen. Se mnou nehovořil jako člověk, který má v úmyslu spáchat sebevraždu. Byl naprosto střízlivý, takže nevidím způsob, jak by mohlo dojít k nehodě. Když mne opustil, měl namířeno do svého nového bydliště, a ne někam blízko útesu.“

Biggles se na chvíli odmlčel, jeho rty tvořily tenkou pevnou linku. „Banda sprostých vrahů,“ vydechl. „Nyní je opravdu *musíme* dostat.“

„Policie prováděla vyšetřování. Myslí si, že to musela být nehoda nebo sebevražda jako následek ztráty zaměstnání. Vypτάvali se každého, včetně mne samého.“

„Kolik jsi jim toho řekl?“

„Prozatím co možná nejméně. Protože jsem neměl žádný způsob jak to dokázat, neříkal jsem, že si myslím, že to byla vražda. Tím bych spustil spoustu věcí. Musel bych potom povědět všechno, kdo jsem a proč jsme tam.“

„Udělal jsi správnou věc.“

„To bych řekl, že správnou. Když policie odjela a já jsem popíjel šálek kávy, Brunner vešel do jídelny a také se mne začal vyptávat na různé věci. Myslím, že chtěl zjistit, co si ve skutečnosti o celé té věci myslím. Nechal jsem ho při tom, aby si myslel, že jsem ochoten přijmout teorii o sebevraždě. Řekl bych, že nás podezřívá. Každopádně prohlásil, že naše pokoje už pronajal, takže se musíme vystěhovat.“

„Na to se ještě podíváme,“ významně procedil mezi zuby Biggles.

Bertie pokračoval: „Když jsem přijel dnes ráno do Penlocku a zjistil jsem, že jsi nebyl celou noc doma, začal jsem si opravdu dělat starosti. Nevěděl jsem, co dělat, a tak jsem uháněl na letiště, abych Algymu sdělil, co všechno se událo. Když jsem vezl Algyho sem zpátky, aby mi pomohl vás hledat, potkali jsme ten zatracený daimler. Rozhodli jsme se jej sledovat a zjistit, kam má namířeno. Skončili jsme v malé vesničce na pobřeží jménem –“

„Portwin Cove,“ skočil mu do řeči Biggles.

Bertie doširoka otevřel oči. „Jak u všech všudy můžeš vědět tohle?“

Biggles se chabě pousmál. „Řekněme, že jsem jasnovidec. Já jsem se také činil. Jen pokračuj dál. Co se stalo v Portwin Cove?“

Slova se ujal Algy. „Nechal jsem Bertieho ve voze a vydal jsem se pěšky na průzkum. Daimler se zastavil v místě, odkud bylo nejbližší do malého přístavu. Vystoupili tři muži a vstoupili na palubu lodi, která kotvila u přístavní hráze. Jeden z nich zapískal. Z podpalubí se vynořila nějaký muž, předpokládám, že správce lodi. Dva z nově příchozích se připojili k tomu chlápkovi na lodi a ztratili se někde dole.“

Řidič daimleru se vrátil nazpět k vozu a odjel. Sledoval jsem jej až na Velký statek v Penlocku. To je všechno.“

„Co ta loď?“ otázal se Biggles. „Co to bylo za typ?“

„Já bych ji nazval cestovní motorová jachta. Plavidlo to bylo napohled dost silné. Vypadala jako speciálně vyrobená pro použití na moři. Podle mého odhadu tak pro čtyři osoby.“

„Neznáš její jméno?“

„Ne. Neodvážil jsem se tak moc přiblížit. Nechtěl jsem, aby mne načapali, jak slídím.“

Biggles přitakal. „To stačí. Teď bych vám rád pro vaši představu vylíčil, copak se včera přihodilo Gingerovi a co mně minulou noc.“ Dále pak pokračoval tím, že ve stručnosti převyprávěl vše, co se přihodilo na Velkém statku, pochopitelně včetně konverzace, kterou náhodou vyslechl u krytého vchodu do domu.

Když skončil vypravování, Bertie pronesl: „Takže takhle se věci mají v tuto chvíli. Co tedy podnikneme, starý brachu?“

„To není jednoduché,“ zadumaně odvětil Biggles. „Máme nyní velmi dobrou představu o tom, čím se Brunnerovi zabývají. Na sto procent pořádají tenhle výlet po moři v rámci svých nekalých kšeftů. Co však nemáme jsou patřičné důkazy, které by obstály u soudu. Nemůžeme nijak dokázat, že ti muži, kteří jsou nyní na palubě, mají namířeno do zahraničí. I kdybychom měli vlastní loď, což nemáme, bylo by očividně marné plýtvání času, kdybychom je sledovali od chvíle, kdy vyplují. Spatřili by nás.“

„A proč třeba nezkusit zmáčknout ty chlapy, o nichž víme, že jsou v tuto chvíli na lodi?“ navrhl Algy.

„Z čeho bychom je mohli obvinít? Z lovu žraloků? Přesně to by totiž uvedli jako důvod svého pobytu na lodi. Dokonce by to třeba mohla být i pravda. Na tom není naprosto nic nelegálního.“

„Mohli by to být párek pěkných ničemů na útěku před zákonem, jestli rozumíš, co mám na mysli,“ podotknul Bertie.

„A možná, že taky ne,“ opáčil Biggles. „Co potom? Ne, to není řešení. Riziko je příliš vysoké. Ukázali bychom všechny

své karty zbytečně. Mimochodem, ta loď už možná odplula. Zkusme se tedy ještě jednou podívat na celou věc. Podloudný obchod se podle mne uskutečňuje asi takto. Ti dva muži, co jsou nyní na lodi, vyrazí naoko na lov žraloků. Vsadím se o co chcete, že na palubě mají i rybářské náčiní pro případ, že by se jich někdo vyptával. Pobřežní stráž možná uvidí loď odjíždět. Neměli by mít žádný důvod k tomu, aby ji zastavili. Bezpochyby ji dobře znají z dřívějšíka, od pohledu. Takže loď projede. Někde na moři, dostatečně daleko od pevniny, se dva muži na palubě vymění s dvěma jinými, pravděpodobně s ilegálními imigranty. Ti už tam zřejmě nějakou dobu čekají na tento okamžik, kdy si je přijedou vyzvednout. Pobřežní stráž vidí, že se loď vrací se stejným počtem pasažérů jako předtím vyplula, takže není důvod jakkoli zasáhnout. Proč by také měla? Klidně to může být i tak, že ti dva muži, co vystoupí na břeh, budou mít na sobě šaty těch, kteří vyjeli předtím. Co však neznáme, to je ono místo, kde tito nechtění imigranti čekají. Mohli by být na jiném plavidle, například na francouzské rybářské lodi. Na druhé straně by ale dost dobře mohli čekat na nějakém ostrově.“

„Proč na ostrově?“ otázal se Ginger.

„Protože minule v noci cosi povídali o ostrově. Může ležet kdekoli. Tato země je doslova obklopena ostrovy. Sotva by to mohl být Isle of Man. To je příliš daleko odtud. A myslím si, že můžeme vyloučit i Isle of Wight, protože leží příliš blízko domova. Ze které části Kontinentu nejpravděpodobněji přicházejí lidé, čekající na vstup sem?“

„Francie,“ hádal Ginger. „Je to nejbližší místo. Nezapomínej, že ta loď v Portwin Cove by měla mířit na lov žraloků, takže by se jim moc nehodilo, kdyby byla na moři nápadně dlouho.“

„Řekl bych, že máš pravdu,“ souhlasil Biggles.

„Řekněme, že je to tedy Francie. Jak by ses o tom přesvědčil?“

„A co tak třeba udělat takový menší průzkum ze vzduchu?“ přispěchal s návrhem Algy. „Je už načase, abychom něco začali dělat, jinak nám ujede vlak – či spíše loď.“

„Rozpoznal by jsi ten člun, kdybys jej uviděl na moři?“

„Myslím, že ano, i když přísahat bych na to nemohl. Kdybych uviděl cestovní motorovou jachtu daleko na otevřeném moři, jak se šine v kurzu na francouzské pobřeží, určitě by to byla dobrá stopa.“

„Dobře,“ energicky prohlásil Biggles. „Pojďme tedy na to. Já tě vezmu na letiště. Jakmile se odlepíš od země, zamiř na Portwin Cove a ověř si, jestli ta loď, kterou jsi minulou noc viděl, je ještě na tom stejném místě. Pokud ano, tak ji sleduj. Pokud už bude pryč, pokus se ji lokalizovat na moři a přesně zjistit, na kterém místě přistane. Drž se od ní dost daleko, jinak hrozí, že jim dojde, jaký je tvůj úkol. Možná budeš potřebovat pomoc, takže si raději vezmi Gingeru s sebou. Pokud se dozvíš něco podstatného, měl bys být schopen navázat spojení se mnou prostřednictvím vysílačky ve voze.“ S těmito slovy Biggles nastartoval automobil a zamířil po silnici k morvenskému letišti.

„A co budeš dělat ty?“ zeptal se Algy, jak Biggles řídil.

„Nejdříve vyklopím tebe a Gingeru na letišti a pak pojedu do Penlocku. Vyzvednu si své věci od paní Catorové a omluvím se, že jsem se minulou noc nedostavil. Nemá žádný smysl zůstat déle ve vesnici, když o nás nyní Brunner ví. Potom budu pokračovat do Polcarronu. Bertie a já si budeme muset najít nějaké místo, kde bychom mohli večer složit hlavu, takže by to klidně mohl být i náš známý hotel „U rybáře“. Beztak tam máme kufry.“

„Nezapomněl jsi, že nás odtamtud vyhodili?“ připomněl mu Bertie.

„Na to se ještě podíváme,“ odvětil drsným hlasem Biggles. „Hotel si nemůže dovolit dělat takové věci a já mám v úmyslu to Brunnerovi celkem nevybíravě říct. Máme velmi dobrý důvod pro to, abychom tam dál zůstali. Policie by si mohla přát s tebou znovu mluvit o Tomovi, zejména pokud se

chystá soudní vyšetřování. Možná budeš muset podat svědectví. Bylo by velmi podezřelé, kdybys nebyl k nalezení. Vypadalo by to, jako bys z nějakého důvodu uprchl. Správný postup z právního hlediska by nyní, když máme před sebou podezření z vraždy, byl zajít za službu konajícím policejním úředníkem v této oblasti a sdělit mu všechno, co víme. To ovšem udělat nemůžeme, zhatilo by to všechny naše plány. Bude to muset počkat. Je samozřejmé, že později budeme nuceni vysvětlit veškeré naše počínání.“

Během příští půlhodiny se všechno rozběhlo podle předem stanoveného plánu. To znamená, že Algy a Ginger odletěli v letounu. Biggles s Bertiem sledovali jejich odlet a pak vyrazili do vesnice Penlock, aby z chalupy Fernside vyzvedli Bigglesovy věci. Následkem všech těchto aktivit bylo, že se už chýlilo k polednímu, když konečně dorazili do Polcarronu. Když pomalu dojížděli jedinou ulicí k hotelu, zastavil je místní policista tím, že vstoupil před vůz se zvednutou paží.

Biggles stáhl okénko na své straně automobilu. „Copak se děje, důstojníku?“

„Hledal jsem vás, pane. V hotelu mi sdělili, že odjíždíte,“ informoval jej konstábl.

„Vůbec nic takového,“ odpověděl Biggles. „Právě jsme na cestě tam. Potřeboval jste něco?“

Policista se zadíval na Bertieho. „Týká se to soudního vyšetřování případu Toma Drapera, který byl barmanem v tom hotelu. Jak se zdá, byl jste poslední osobou, která jej viděla naživu, zřejmě vás budeme muset přizvat, abyste podal svědeckou výpověď.“

„Kdy se koná líčení?“ otázal se Bertie.

„Pozítří. V jedenáct hodin v obřadní síni místního kostela,“ zněla odpověď.

„Dobrá. Dejte mi vědět. Budu nedaleko, pravděpodobně v hotelu,“ oznámil mu Bertie.

Policista zasalutoval a ustoupil z cesty.

Biggles popojel dál a zastavil u okraje chodníku před hotelem. Vešli dovnitř. V hale se setkali s majitelem zařízení.

„Přišli jste si posbírat své věci, doufám,“ spustil zostra.

„Za žádným takovým účelem jsme nepřišli,“ odvětil chladně Biggles. „Přišli jsme, protože zde bydlíme a máme v úmyslu zde i nadále zůstat.“

„Ale to nemůžete udělat,“ protestoval Brunner. „Já jsem už vaše pokoje pronajal.“

„Potom byste měl raději jejich rezervaci zrušit,“ pronesl stroze Biggles. „My zde zůstáváme. A navíc očekáváme skutečně provotřídní služby. Takže na to dohlédněte.“

„Zavolám na vás policii,“ vyhrožoval Brunner.

„To bych vám rozhodně neradil. Dobře si to rozmyslete.“

„Vy mi nebudete nařizovat, co nám dělat,“ hřímal Brunner.

„Právě v tom jste na omylu,“ prohlásil Biggles. Jedním krokem přistoupil k Brunnerovi a zadíval se mu přímo do očí.

„Chci vám říci jen toto,“ pokračoval ledově. „Pokud vám to doposud není známo, máme určité mocné přátele a pokud se mi ještě jednou pokusíte dělat nepříjemnosti, zařídím, abyste přišel o licenci. Dobře se nad tím zamyslete a přestaňte s tím vaším marným zastrašováním. Pomineme-li vše ostatní, máme policejní příkaz nevzdalovat se odtud, abychom byli dosažitelní pro případ, že by bylo třeba podat svědectví při soudním líčení v následujících dvou dnech. Jde o vašeho zesnulého barmana. Víme, proč odtud odešel a naše verze se zřejmě nebude s tou vaší příliš ztotožňovat.“

Brunner neodpověděl.

„Na oběd dolů přijdeme během pěti minut,“ uzavřel debatu Biggles a následován Bertiem pokračoval v chůzi.

Vyšli nahoru do svých pokojů. Když byli na vrcholu schodiště, Bertie se na Bigglese zadíval pochybovačným pohledem. „Hele, povídám, starouši, ty jsi tomu dal tedy grády. Proč jsi mu toho řekl tolik?“

„Neřekl jsem mu nic, co by už nevěděl nebo nepředpokládal,“ opáčil Biggles. „Někdy se vyplácí zavléct

bojiště na půdu protivníka. Každopádně nemám v úmyslu se nechat vyhazovat od toho mizerného kořistníčka.“

„Mohl by na nás něco ušít – pokud víš, co myslím,“ zapochyboval Bertie.

„Bezpochyby by chtěl, jenže s policií na dohled si já osobně nemyslím, že by se o něco takového pokusil. Dvě další náhlá úmrtí ve vesnici by byla příliš, než aby to mohlo být považováno za náhodu. Nejdříve se trochu opláchneme a pak sejdeme dolů na oběd. Potom bychom se měli raději začít střídat u vozidla pro případ, že by se Algy pokusil s námi spojit vysílačkou. Uvidíme se dole pod schody za pět minut.“

Kapitola 11

Algyho zpráva

Biggles se s Bertiem setkal dole v jídelně při obědě, jak bylo dohodnuto. Brunner tam sice nebyl, ale skoro až k jejich údivu se objevila obvyklá servírka, aby si mohli objednat. První chod, polévku, přinesla a podávala jako obvykle. Bertie už už nesl první nabranou polévkovou lžící k ústům, když tu Biggles vykřikl: „Zadrž!“

Bertie s tázavým pohledem spustil lžící pomalu zpět do talíře. „Co se děje, starý brachu?“

„Možná že nic – jenže... Nezarazilo tě, že ta polévka vypadá na hladině trochu moc mastná?“

„Toho jsem si nevšiml.“

„Navíc se mi zdá, že má nějaký podivný zápach.“ S těmi slovy Biggles zvedl svůj talíř a začichal.

Bertie učinil totéž. „Teď, když jsi mne na to upozornil, ano, máš pravdu,“ souhlasil. „Je mi nějak zvláštně povědomý, jako že jej odněkud znám – rozumíš, co mám na mysli.“

„Něco na tom je,“ významně pronesl Biggles.

Bertie znovu začichal. „Vypadá to, že ten pach dobře znám, ale neumím jej teď zařadit.“

„Ale já ano,“ opáčil Biggles. „Existuje jeden zápach, na který nezapomenu až do konce svého života. Stačí jen jedno nadechnutí a ocitám se hned zpátky v těch starých časech, kdy létaly pupy a velbloudí stíhačky.“

„Nemluvíš snad o ricinovém oleji?“ řekl Bertie a náhle mu to také došlo.



... Stačí jen jedno nadechnutí a ocitám se hned zpátky v těch starých časech, kdy létaly „pupy“ a velbloudí stíhačky...

„Ten zápach mi jej strašně připomíná. Také jsem tím svinstvem smrdíval já sám, ještě když jsem létal na velbloudech². Levý rukáv své kombinézy jsem míval úplně černý od oleje, jak odletoval od motoru. To bylo tím, že stejně jako hodně pilotů té doby jsem vždycky míval za letu levý loket opřený o okraj kabiny, abych měl dobrý výhled vpředu.“

„Copak je to za nápad?“ podivil se Bertie. „Musel se tam dostat nějakou nešťastnou náhodou.“

„To není moc pravděpodobné. Co by podle tebe pohledával ricinový olej v kuchyni?“

„Ale proč? Tím nás přece nemůžou otrávit.“

„Ne, ale vyřadí nás to z aktivity na nějakou dobu.“

Přišla servírka, aby posbírala talíře. Vypadala překvapeně, když spatřila, že se polévky ani nedotkli.

Biggles se jí zeptal: „Kdo připravoval tuto polévku?“

„Pan Brunner,“ odpověděla. „Kdepak je právě teď?“

„V kuchyni.“

„Jděte mu vyřídit, že s ním chci hovořit.“ Děvče odešlo. Za minutu Brunner vešel do místnosti. „Něco snad není v pořádku?“ otázal se kysele. „Ano. Nechutnala nám vaše polévka,“ prohlásil chladně Biggles.

„Co s ní není v pořádku?“

„Dal jste do ní příliš mnoho ricinového oleje. Smrdí. Bylo nám řečeno, že jste ji připravoval vy.“

„Nesmysl. To není možné,“ plácal Brunner.

„Jen ochutnejte,“ vybídl jej Biggles. „Vezměte si moji lžici. Nepoužil jsem ji.“

„Já jsem právě poobědval.“

² Letecké motory v časných dobách aviatiky byly promazávány rostlinnými oleji, většinou ricinovým olejem, který tím, že se spotřebovával po galonech, přispíval k velmi drahému provozu těchto motorů. Olej se hnal přímo přes válce a v místě hlavy válce volně vystřikoval ven. Protože byl horký, vydával nepříjemný nasládlý zápach, který si ten, kdo jej jednou poznal, už nespletl s ničím jiným. Člověk mohl dobře rozpoznat pilota velbloudích stíhaček podle černých olejových skvrn na kombinéze.

„Vsadím se, že si přece dáte,“ jízlivě protáhl Biggles.

„Ale jak by se mohl ricinový olej dostat do polévky?“

„Dostal se tam, protože vy sám jste jej tam dal a já si dokážu domyslet proč,“ drsným hlasem řekl Biggles. „Kdybych měl dost času, nalil bych vám tohle všechno do chřtánu.“

Postarejte se, aby se to už neopakovalo nebo si budu muset přivést policii, aby se porozhlédla po zdejších poměrech. To je všechno. Teď bychom si rádi dali k snědku něco, co jste nevylepšoval.“

Brunner nasupeně hleděl, ale neříkal nic. Vyšel ven z místnosti.

Bertie pravil Bigglesovi: „Víš, starý brachu, už to tak nějak vypadá, že mě tohle připravilo o můj obvyklý apetit. Odted'ka mi už ta zdejší bašta asi moc nepojede. Kousek odtud v ulici je malý bar s přímořskou kuchyní. Co kdybychom se tam prošli a obrátili do sebe plný talíř hranolků?“

„Ne, díky. Alespoň ne dokud si tady platím za stravu. Ta maličká krysa mne nevyžene z tohoto zařízení. Nemyslím si, že se pokusí ještě o nějaké triky tohoto druhu, nyní, když jsem mu pohrozil, že přivedu policii.“

V jídle, což byl studený rostbíf a vařené brambory, dál pokračovali mlčky. Pokud bylo možno rozeznat, vypadalo to, že je všechno v pořádku. Když dojedli, vyšli ven k vozu a přemístili jej na staré místo na nábreží. Bertie se usadil ve voze, nasadil si sluchátka a byl připraven prozkoumat všechny radiové signály ve vzduchu. Nejprve pochopitelně zkusil jejich služební vlnovou délku.

„Vidím, že se můj starý povídavý kámoš hrne na lavičku. Půjdu s ním prohodit pár slov, jinak si bude myslet, že se ze mě stal pěkný náfuca,“ poznamenal Biggles. „Dej mi vědět, pokud něco zjistíš.“

„Počkej minutku,“ napjatě pravil Bertie. „Mám dojem, že jsem zachytil Gingera.“

Biggles počkal.

„Dobrá, Gingere, ohlas se,“ promluvil Bertie do přístroje.
„Tady Bertie. Ano. Biggles je se mnou. Přepínám.“

Pomlka a Bertie pokračoval. „Omlouvám se, ale právě jsme se krmili na obědě. Pokračuj, poslouchám tě. Přepínám.“
Znovu zavládlo ticho, tentokrát to trvalo delší dobu. Bertie napjatě poslouchal. Nakonec řekl: „Rozumím. Budeme tam. Hned vyrážíme. Konec.“ Vypnul vysílačku a obrátil se k Bigglesovi, který se zjevnou netrpělivostí očekával novinky.

„O čem jste se celou tu dobu bavili?“ otázal se Biggles.

„Dnes ráno narazili na tu loď, byla už dost daleko od břehu. Sledovali ji. Je jim známo, kde vysadila oba pasažéry a zřejmě se nyní vrací zpět jen s dvoučlennou posádkou na palubě. Nabrala kurs směrem k této části pobřeží, ale nemohou říci, kam přesně. Odhadují, že by měla ke břehu dorazit zhruba za hodinu.“

„Mají v úmyslu ji sledovat až tam?“

„Ne.“

„Proč ne?“

„Říkají, že to nemá smysl. Na palubě nejsou žádní noví pasažéři. Mnohem důležitější je, aby se s tebou co nejdříve setkali a probrali nejnovější vývoj. Prostřednictvím vysílačky by to trvalo příliš dlouho. Míří nejkratší cestou na letiště a podle všeho by měli sednout na zem za méně než půlhodinu. Chtějí, abys je tam počkal. Ginger byl trochu namíchnutý, protože jsme na jejich volání nereagovali dříve. Říkal, že celou půlhodinu jen zapínal a vypínal vysílačku, jak se snažil navázat s námi spojením.“

„Nemůžeme být zároveň na dvou místech,“ řekl Biggles.

„Dobrá. Tak vyrazme rovnou na letiště.“

Bez dalšího komentáře vyrazili na cestu. Jeli rychle a tak se ocitli na dohled letiště právě včas, aby zahlédli austeru přistávat. Zaparkovali vůz a chvatně vyběhli naproti posádce letadla.

„Kde jste k čertu byli?“ podrážděně dorážel Algy.

„Snažili jsme se k vám dovolat vysílačkou celé dopoledne. Toto opravdu spěchá.“

„Pak to rychle vysyp a neztrácej čas remcáním. My jsme měli také co na práci,“ odpálkoval jej Biggles. „Kde loď vysadila oba své pasažéry?“

„Nebudeš tomu dozajista věřit,“ prohlásil Algy.

„Dej mi alespoň šanci. Kdepak to bylo?“

„V Lamanšském souostroví.“

„Který z ostrovů?“

„Já nevím, který z nich to je.“

Biggles se zamračil. „Co tím chceš říct – že nevíš, který z nich to je?“

„Jak bych to vůbec mohl vědět? Dokážeš si představit, kolik jich tam je?“

„Přiznám se, že ne. Slyšel jsem jen o čtyřech.“

„Jsou jich tam spousty. Ve skutečnosti to vypadalo, že snad stovky. Celý Lamanšský průliv je doslova zaneřáděn ostrůvky.“

„To nemyslíš vážně.“

„Tropil bych si snad šašky v takové situaci? Všechno co vím je, že přistáli na jednom z menších ostrůvků. Dobře jsem si jej prohlédl, takže doufám, že bych ho dokázal najít.“

„Předpokládám, že ten ostrov patří k našemu území.“

„O tom nemám nejmenší ponětí. Proč? Copak nám nepatří úplně všechny?“³

3 Vyzvete-li kteréhokoli školáka, aby vám vyjmenoval ostrovy Lamanšského soustroví, pravděpodobně bez zaváhání odpoví: Jersey, Guernsey, Alderney a Sark. Ten, který by měl přitom k dispozici atlas by mohl připojit Herm a Jethou. Ale není příliš pravděpodobné, že by mohl vyjmenovat množství ostatních, jako je Lithou, Burhou, Ortae, Casquety, Les Ecrehou nebo ostrovy Chausey, což je skupina, která leží blízko francouzského pobřeží a mimochodem patří Francii. Ve skutečnosti leží v této oblasti mnoho ostrovů, jak velkých tak i malých, které se řadí pod široký pojem Lamanšské souostroví. Zdá se, že vlastně nikdo neví, kolik přesně jich je. Některé z nich nejsou více než hromady kamení, většina z nich není v současné době obývána. Zříceniny domů však napovídají, že kdysi zde žili lidé. Jeden či dva patří soukromným vlastníkům. Jeden je přírodní rezervací. Na jiném zase žije osamocený muž, který se živí lovem humrů. Jeho úlovek čas od času odváží loď z některého z větších ostrovů.

„Osobně si tím nejsem nijak zvlášť jistý, ale mám takový nejasný dojem, že některé z nich, ležící nejbližší k francouzskému pobřeží, patří Francii. Budeme si to muset ještě prověřit.“

„Bude lépe, vypovíš-li mi přesně, co se stalo dnes ráno,“ vyzval jej Biggles.

„Dost dlouhou dobu nám zabralo hledání té správné lodi a stále se nestačím divit, že jsme ji nakonec našli,“ začal Algy. „Byla o hodně dál na volném moři, než jsem předpokládal, a když jsem pomyslel na palivo, chystal jsem se to už už zabalit, když jsem ji v dálce zahlédl. Pořád si to hnala jako blázen soudě podle zčeřené stopy, kterou za sebou nechávala. Nevím, co je to za druh lodi, ale můžete dát na mne, když říkám, že rozhodně není běžným typem. Její motor musí mít sílu řádově sta koní. Řekl bych, že si to hnala rychlostí takových čtyřiceti uzlů.“

„Jsi si jistý, že to nebyl vojenský torpédoborec?“ vložil se pochybovačně Biggles do hovoru.

„Naprosto jistý. Poznám přece torpédoborec, když ho vidím. V dohledu bylo jen tohle jediné malé plavidlo, takže stejně jsem si je neměl s čím splést.“

„Dobře. Pokračuj dál.“

„Vzpomněl jsem si, že jsi zaslechl nějaký hovor o ostrově, a odhadl jsem, že kurs toho plavidla směřuje na Guernsey,“ hovořil dál Algy. „Mýlil jsem se. Guernsey se zdaleka vyhnul. Guernsey vždycky snadno poznáte, protože půl ostrova je pokryto sklem. Ve sklenících tam pěstují časná rajská jablka a bůhví co ještě. Tak mi napadlo, že to musí být Jersey, kam má

Tyto ostrovy byly kdysi popsány jako „drobečky Francie rozsypané v průlivu a posbírané Anglií“. Avšak před tisíci roky byly součástí normanského vévodství a když Vilém Dobyvatel, vévoda normanský, ovládl Anglii, přinesl si je obrazně řečeno s sebou. Za těchto okolností snad tedy čtenář pochopí a omluví Algyho nedostatečné znalosti v oboru geografie.

ta loď namířeno. Ale nic takového. Opět jej zdaleka minula. V tuto chvíli, kdy jsem měl ostrovy na všechny strany, se mi už z toho začínala motat hlava... nevěděl jsem, co si mám o tom všem myslet.“

„Měl jsi přece mapu,“ upozornil Biggles.

„Ta mi byla houby platná,“ odfrknul Algy. „Jsou na ní vyznačeny jen hlavní ostrovy. Já jsem potřeboval přinejmenším námořní mapu Admirality. Ale nech mne domluvit. Začínal jsem si dělat už vážné starosti s benzínem, protože dosud se neobjevil jediný signál napovídající, že by se tato přihlouplá honička měla chýlit ke konci. Chystal jsem se proto obrátit k domovu, když ten člun náhle změnil směr a jako blesk zamířil do maličké zátoky na jednom z menších ostrovů. A bylo to tady. Mnoho jsem toho neviděl, protože jsem se neodvážil přiblížit. Obával jsem se, že někdo by mohl uhádnout smysl mého počínání. Ovšemže mne museli vidět, ale já jsem přesvědčen, že to nijak nevadí, protože jsem nebyl jediným letounem na obloze. Dva či tři menší stroje se proháněly kolem, odhaduji, že to byly výlety buď mezi ostrovy nebo z hlavních ostrovů na francouzskou pevninu.“

„Co se ale odehrálo na tom ostrově, to je věc, která mne zajímá,“ zeptal se Biggles.

„Lod' se na místě nezdržela ani pět minut. Zahlédl jsem tam cosi jako budovu nebo možná stan a venku před tím stáli dva muži. Rychle vběhli na loď. Krátce tam o něčem diskutovali.

Ti dva muži na palubě se připojili k těm na břehu a loď odrazila od břehu. Vyrázila zase na plný plyn a ti čtyři zůstali na ostrově. Držel jsem si člun na dohled dokud jsem si nebyl jistý, že má namířeno k domovu a pak jsem letěl rovnou sem. Proč ta loď musela plout takovým setsakramentským tempem, to opravdu nevím.“

„Já ti to mohu vysvětlit,“ řekl Biggles. „Měla před sebou dlouhou cestu. Pokud chtěla budit dojem, že byli na lovu žraloků, nebylo by vhodné, aby byla pryč příliš dlouho – určitě ne až do noci.“

„Ano. řekl bych, že to je správné vysvětlení,“ souhlasil Algy. „Na to jsem vůbec nepomyslel. Můj názor je asi takový,“ pokračoval. „Podle mého bylo původním záměrem vyložit dva nové muže na ostrově a přivést ty, kteří už tam byli. Ale z nějakého důvodu došlo ke změně plánu, jako by Brunner nebo kdokoli, kdo lodi velel, něco vytyšil.“

„Pravděpodobně se nemýlíš,“ odvětil Biggles. „Věci se zde vyvíjely rychle. Vědí, že po nich už jde policie a mně už bylo známo, že dnešní výlet má sloužit k tomu, aby se Brunner zbavil dvou mužů, kteří byli u něj na Velkém statku v Penlocku. Jak daleko byla ta loď, když jste ji viděli naposledy?“

„Bylo to ještě kus. Ach, musím ti říct také toto:

Jednou se skoro zastavila a ti chlapci na palubě vypadali, jako že rybaří.“

Biggles přikývl. „Kdyby domů přivezli rybu, byl by to důkaz, že skutečně rybařili a důvod, proč se tak dlouho zdrželi na moři,“ suše prohlásil.

Promluvil Bertie: „Takže jaký bude tvůj další krok, starý brachu? Tradá do vzduchu kapku si omrknout ten ostrov, co o něm mluví Algy? Tedy ovšem pokud jej dokáže poznat.“

„Poznám jej,“ prohlásil pevně Algy. „Přistání na něm nepřipadá v úvahu, pokud se vám toto honí hlavou. Je jen asi tři sta yardů dlouhý a méně než poloviční do šířky, navíc je to tam samá skála.“

„V tom případě na to můžeme v tuto chvíli zapomenout,“ rozhodl Biggles. „Pokud ještě není pozdě, rád bych viděl, kde ta loď přistane, kdo vyjde na břeh a kam zamíří.“

„Jak to hodláš provést?“

„Možná, že to vyjde. Povím vám, jak na to. Dobře mne poslouchejte. Je to velmi důležité.“ Biggles rychle hovořil.

„Já spolu s Bertiem zamířím vozem k pobřeží. Algy, vezmi Gingera, nasedněte do stroje a pokuste se určit přesně polohu lodi, jestli je dosud na moři. Budeme udržovat spojení prostřednictvím vysílačky. Nezapomeňte si doplnit nádrže, než odstartujete. Přesto se dostanete k pobřeží před námi. Pokud se

vám podaří objevit loď, chci od vás, abyste mi sdělili, kam má podle všeho namířeno. Pokud to budu vědět, zajedu na to místo, abych viděl, co se bude dít – kdo vystoupí na břeh a kam bude směřovat.“

„Co když je už v přístavu?“ zeptal se Algy.

„Pokud ji nebudete schopni s určitostí poznat, pak můžeme na vše zapomenout. Plán tím padá.“

„Kam přesně zamíříš, když odjedeš odtud?“

„Do Polcarronu.“

„Proč tam?“

„Je to při ruce stejně jako kterékoli jiné místo. Pro začátek bude stačit. Musíme někde jíst a spát a klidně to může být „U rybáře“. Bertie bude muset být v Polcarronu každopádně kvůli vyšetřování smrti Toma Drapera. Policie si jej přeje mít nablízku. Jakmile budeš hotov se svým úkolem, Algy, leť rovnou do Londýna a popiš plukovníku Raymondovi, jak se věci mají – ta loď, ostrov, Velký statek v Penlocku – prostě všechno. Vypovíš mu celou situaci stejně dobře, jako bych to učinil já sám. Zeptej se ho, co si přeje, abychom podnikli. Tato záležitost začíná být pro nás příliš velké sousto, než abychom si s ní sami poradili. Pak se raději vrať sem. Rozumíš?“

„Jasně. Kde vás potom najdu?“

„Zkus hospodu v Polcarronu. Tak dobrá. Hejbněme kostrou! Nezbyvá nám moc času. Udržujte spojení. Budeme čekat na radiový signál.“

„Dobře.“

V pěti minutách už Biggles s Bertiem zanechali Algyho a Gingeru v přípravách na dotankování austeru, seděli ve voze a uháněli po cestě na Polcarron.

Kapitola 12

Zpátky do Polcarronu

Dříve než dorazili k pobřeží a dosud čtyři nebo pět mil od Polcarronu, Biggles s Bertiem spatřili austeru, jak se nad nimi přehnal. Za chvíli poté, když usoudili, že letoun je na dohled od moře, Bertie zalovil vysílačkou v éteru, protože Biggles byl zaměstnán řízením. „Za chvílku se tedy dozvíme, nakolik nám přálo štěstí,“ poznamenal vesele.

Štěstí jim bylo skutečně nakloněno, protože nemuseli čekat dlouho a zachytili první zprávy. „Našli ji,“ řekl radostně Bertie Bigglesovi. Za chvíli pokračoval: „Je stále ještě sedm až osm mil od pobřeží. Pohybuje se velkou rychlostí a zdá se, že míří na Polcarron. Algy říká, že se bude držet v dostatečné vzdálenosti, ale tak, aby na ni stále viděl.“

„Skvělé. To nám vyhovuje,“ řekl Biggles a přidal plyn.

„Měli bychom tam dorazit první.“

O několik minut později, když už bylo moře v dohledu, ozval se Ginger a Bertie opět tlumočil Bigglesovi. „Ano, pokud loď nezmění kurs na poslední chvíli, pak má namířeno do Polcarronu. Chlapci chtějí vědět, jestli mají hlídkovat dál nebo pokračovat v operaci, jak bylo dohodnuto.“

„Řekni jim, že to tady přebíráme. V pár minutách bychom měli být schopni loď vidět sami. Oni mohou zamířit do Londýna.“

Bertie přetlumočil po svém vzkaz: „Dobře, vy kujóni. Upalujte do města. To je vše. Konec.“ Vypnul vysílačku.

Za pět minut dorazili do Polcarronu. „Támhle je,“ poznamenal Bertie. „Právě vjíždí dovnitř. Je tady na chlup přesné. Takže co teď?“

Biggles zpomalil na jízdu krokem. Když se ocitl v úrovni malého přístavu, zastavil úplně. „Vypadá to, že má v úmyslu zakotvit u támhletoho malého betonového mola,“ řekl rychle.

Rozhlédl se kolem. „Zdá se, že tu není nikdo s výjimkou starého povídavého Sama na lavičce. Víš co ti povím, Bertie? Vystup ven a projdi se tady kolem, zjistíš, co se děje. Nevadí, pokud tě uvidí. Budou tě mít za náhodného návštěvníka.“

„A co ty?“

„Já zůstanu tady ve voze. Pokud je zde někde poblíž Bates – ten chlápek, co řídí daimler, tak pozná mého starého forda. Ne že by to nějak vadilo. Jednou tady s námi hovořil, vzpomínáš? Udělej si procházku a zjisti, co dělají a kam jdou.“

„Dobře, starý brachu.“ Bertie vystoupil a volným krokem zamířil podél nábreží, jež bylo opuštěné s výjimkou starého Sama na jeho obvyklém místě.

Biggles svůj pohled soustředil hlavně na loď, jež nyní stála podél mola, které tvořilo ochrannou zeď na vzdálené straně přístavu. Ale povšiml si, že když Bertie došel po úroveň lavičky, Sam vstal a šel dál vedle něho.

Pochopitelně, že Biggles neměl tušení z jakého důvodu, pokud to nebyla jen pouhá zvědavost. Když Biggles sledoval loď, spatřil, jak dva muži cosi dělají na zadní palubě, nedokázal však rozeznat co. Potom společně vykročili po molu směrem k ulici vesnice, na jejímž konci vyšli po schodišti nahoru a zmizeli mu z očí. Bertie se Samem došli po molu až k zakotvené lodi, zastavili se tam na minutku a hovořili. Pak se vrátili a po ulici zamířili nahoru, kde se také za chvíli ztratili z dohledu. Přešla minuta, dvě. Pak Biggles spatřil Bertieho, jak se vrací podél nábreží sám, směrem k vozu.

„Tedy?“ otázal se Biggles, když přišel. „Kam ti dva šli?“

„Vešli do hospody „U rybáře.“

„Zpropadeně, no ovšem.“

„Daimler stojí na hotelovém parkovišti.“

„Kdo byli ti dva muži? Poznal jsi je?“



Daimler stojí na hotelovém parkovišti...

„Jednoho z nich. Byl to Bates, šofér. Toho druhého jsem nikdy neviděl, ale mám pocit, že by to mohl být Julius Brunner, bratr toho chlapa, co vede hostinec. Starý Sam měl za to, že je to opravdu on, že už jej tady ve vesnici párkrát viděl. Řekl mi ještě něco dalšího, i když si nejsem moc jistý, co si mám o tom myslet. Viděl jsi nás, jak jsme šli společně k tomu člunu?“

„Ano, ovšem.“

„Dělali tam něco se žralokem. Nebyl nijak zvlášť velký. Dosud leží na přední palubě.“

„Takže se jim podařilo jednoho chytit. Algy nebo Ginger, jeden z nich říkal, že někdo z lodi rybařil.“

„Ne. V tom je ten vtip. Oni žádného nechytili.“

„Tomu nerozumím.“

„Podle starého Sama je ta ryba už mrtvá týden. Říká, že už ji viděl dříve, jednou pokud ne i dvakrát. To je vlastně ten důvod, proč šel se mnou, aby se na ni podíval. Přisahal, že je to ta stejná ryba, kterou viděl kdysi minulý týden. Je to modrý žralok. Ti se nikdy nepřibližují moc ke břehu. Podle Sama musíš urazit alespoň dvacet mil, abys jej mohl ulovit.“

„Tedy to musí vědět on.“

„Vrjí mu hlavou, co mají ti dva povedení rybáři za lubem.“

„To naprosto chápu,“ řekl Biggles.

„Jaký to má podle *tebe* smysl?“

„Na to existuje zcela prostá odpověď. Mrtvý žralok slouží jako důkaz, že loď byla na moři za účelem lovu – pro případ, že by se nečekaně objevila nějaká úřední osoba a kontrolovala je.“

„Takže tak to je.“

„Nenapadá mne žádné jiné vysvětlení a nemám v úmyslu marnit čas tím, že si budu lámat hlavu, abych na ně přišel.“

„Co máš v úmyslu udělat?“

„Mohli bychom si zaskočit do hospody „U rybáře“ a dát si tam něco k snědku.“

Na chvíli se v Bertieho tváři objevil vyděšený výraz.

„Nezapomněl jsi náhodou, kdopak tam právě přišel?“

Biggles se usmál. „To je právě jeden z důvodů, proč mám v úmyslu tam zajít. Mohli bychom se leccos dozvědět. Vezmu auto a zaparkuji je před hotelem. Stejně jsme ve slepé uličce dokud nedostaneme instrukce od plukovníka Raymonda, co si přeje, abychom udělali. Věci dospěly do takového stadia, kdy nemám chuť nadále podnikat něco na vlastní pěst.“ Nastartoval vůz a vyrazil.

„Víš, starý brachu, jedna věc je mi na celé té záležitosti záhadou, zkrátka mi tam nějak nesedí,“ zamyšleně pronesl Bertie. „Říkal jsi, že když jsi začal podezřívat ten žraloci byznys, tak sis povšiml, že počet mužů, kteří se vraceli, se rovnal počtu těch, kteří předtím odjeli. To znamenalo, že by si toho nepovšiml žádný pracovník celních úřadů, i kdyby se k tomu náhodou nachomýtl.“

„To je pravda,“ souhlasil Biggles.

„Jenže dneska odjeli z přístavu čtyři muži, ale jen dva se vrátili. To znamená, že hodně riskovali. Co kdyby se jich někdo zeptal, copak že se přihodilo oběma pasažérům?“

„Kdepak. Přehlédli jsi jeden podstatný detail.“

„Copak jsem přehlédl?“

„Ten člun se nevrátil do stejného přístavu, odkud vyplul. Vyrazil z Portwin Cove, ale nazpět se vrátil do Polcarronu. Tudíž je velmi málo pravděpodobné, že někdo, kdo je viděl odplouvat, by je zahlédl i při návratu. Takže žádné otázky nehrozí. Domýšlím se, že toto je jejich obvyklý postup, který jim umožňoval unikat se svoji nekalou činností spravedlnosti.“

„Vyzvednout zákazníky na jednom místě a přistát potom u břehu někde jinde.“

„Přesně tak.“

Bertie se zamračil. „Čím to je, že ty vždycky dokážeš přijít s tak sakramentsky jasnou odpovědí?“

Biggles se usmál. „Je to jen otázka používání té šedé hmoty, která ti leží někde mezi ušima. Musel jsem si zvyknout myslet hlavou, když jsem byl mladší. Už jsme tady.“ Zabrzdil

automobil před hlavním vchodem do hostince „U rybáře“. „Jelikož budeme brzy potřebovat auto, necháme jej stát tady.“

„A co přesně doufáš, že se ti teď podaří, můžu-li se zeptat?“

„Dříve, než podniknu něco dalšího, půjdu si dát drink,“ prohlásil Biggles. „Nejsem přece velbloud. Čas od času potřebuji také z něčeho žít. Jediná věc, která dnes přišla do styku s mým žaludkem byl ten tenký plátek studeného hovězího. Do baru zaskočíme cestou do jídelny. Zvu tě na sklenku. Co si dáš?“

„Sklenici piva, díky moc.“

Opřeli se do lítacích dveří a vstoupili do baru. Zjistili, že, je úplně prázdný s výjimkou nového barmana.

„Dvě půlpinty, prosím,“ objednal Biggles.

Barman se na něj zadíval, ale ani se nepohnul.

Biggles zopakoval objednávku.

Barman dál zíral. Nepohnul se a ani nepromluvil.

Na okamžik Biggles pochopitelně vypadal překvapeně.

„To jsi snad najednou dostal vadu sluchu, nebo co?“ otázal se.

„Já jsem vás slyšel,“ řekl barman.

„Tak co kdybys také něco udělal?“

„Dostal jsem příkaz, abych vás neobsluhoval.“

„Ale! Takže tak je to. Kdo ti dal ten příkaz?“

„Šéf.“

„Je tady?“

„Myslím, že ano.“

„Raději bys ho měl rychle najít. Máš na vybranou. Buď sem navališ ty piva nebo mu kalupem vyřídíš, že jdu volat policii. Myslím, že to se mu nebude moc zamlouvat. Nejsme opilí, takže nemáš žádnou záminku, abys nás neobsluhoval. To jsou vyhláškou dané podmínky a tady je veřejně přístupný bar. Tak pěkně sebou hoď.“

Po kratičkém zaváhání se barman ztratil ve dveřích na konci místnosti baru.

„To je ale zpropadený hajzlík,“ ulevil si Bertie a kapesníkem si čistil svůj monokl.

„Není čeho se bát,“ povzbudivě odvětil Biggles. „Ten nás obslouží.“

Barman se vrátil zpět. Bez jediného slova vzal dvě sklenice z police za sebou, naplnil je a prudce jimi udeřil o barpult, takže trocha piva přetekla.

„Pořádně je dolij a potom utři sklenice,“ poručil Biggles hlasem, který byl tvrdší než ocel. „Chci se toho piva napít a ne si ho bryndat za límec.“

Barman poslechl.

„To už je lepší,“ řekl Biggles.

„Dělá to dva šilinky,“ vyštěkl barman.

Biggles vysázel peníze. „Ted' můžeš jít a vyřídit svému šéfovi, že až to tady dopijeme, tak jdeme dovnitř a hodláme si dát něco k jídlu.“

„Oběd se už nepodává.“

„Tak to bych vám doporučoval, abyste jej pěkně rychle zase začali podávat, jinak vám garantuji, že ztratíte stravovací licenci.“ Biggles ani nezvýšil hlas.

Barman je znovu opustil. Vrátil se doprovázen svým šéfem, Stephenem Brunnerem, který úsečně prohlásil: „Přišli jste pozdě.“

„Já vím a omlouvám se za to, ale zdržely nás okolnosti, které jsme nemohli ovlivnit,“ vysvětlil Biggles nevzrušeně.

„Ale uvědomte si, že jsme zde bydlící hosté, takže se o tom nebudeme přít. Potřebujeme něco sníst a to jídlo si dáme tady. Postačí nám studené maso s nakládanou zeleninou.“

„Před krátkou chvílí zde byla policie a ptali se po vás,“ informoval je Brunner nevlídným hlasem. „Mám vám vyřídit, že přelíčení kvůli mému zesnulému barmanovi bylo odloženo,“ Brunner hovořil, jakoby se mu moc nechťelo informaci vyřídit, ale přitom se neodvažoval ji zamlčet.

„Skutečně! Proč je odložili?“

„Jak bych to mohl vědět?“

„Dobrá, myslím, že k tomu mají své důvody,“ řekl Biggles. „Připadá mi to, jako by měli podezření, že jde o nečistou hru. Tím se řeší veškeré otázky, týkající se našeho

odjezdu, nemám pravdu? Chci tím říct, že protože se tady ve vesnici nemůžeme jinde ubytovat, budeme muset zůstat tady, ať už se vám to líbí nebo ne.“

„Tím bych si nebyl zase tak jistý,“ zavrčel Brunner.

„Já jsem,“ mile opáčil Biggles. „A radím vám, abyste pečlivě vážil svá slova a činy, jinak si koledujete o malér. Jdeme, Bertie.“ S těmito slovy prošel kolem Brunnera a pak dál do jídelny.

Tam našli dva muže jak sedí u stolu, před nimi bylo naservírováno jídlo. Byl to Julius Brunner se svým řidičem Batesem. Přestali jíst a udiveně zírali, očividně toto setkání neočekávali.

„Krásný den na to, aby si člověk trochu zarybařil,“ vesele zvolal Biggles na Julia Brunnera. „Přálo vám dnes štěstí?“

„Jednu rybu jsme chytili,“ zněla překvapená odpověď.

„Jen jednu? Kdosi mi povídal, že vy se obvykle vracíte s párem úlovku,“ nevzrušeně opáčil Biggles. „Kdo vám to říkal?“

„Jeden můj známý. Povězte mi ale jednu věc, že jsem tak zvědavý. Když chytíte žraloka, co s ním potom uděláte?“

„Putuje do rybárny, kde se zpracuje na potravu pro kočky.“

Biggles se usmál. „Skvělé, skutečně samotného by mi nenapadl lepší způsob, jak s ním naložit.“

Tyto žoviální konverzaci přerušil až sám Stephen Brunner, který vešel na scénu a nesl podnos. Přinesl jej až ke stolu, u kterého byli usazeni Biggles a Bertie a naservíroval jim jídlo, které Biggles předtím objednal.

„Jste teď spokojen?“ nevrle se otázel.

„Přesně tohle jsem potřeboval,“ přikývl Biggles. „Omlouvám se, pokud jsem vyrušil vaši malou společnost.“

„Vůbec nic se nestalo,“ zavrčel Brunner s nijak neskrytým sarkasmem. Pak jedovatě dodal, jako by už nebyl dále schopen ovládat svůj vztek: „Vy si myslíte, že jste na mne vyzrál, ale já si to vámi zanedlouho vyřídím.“ S tím se připojil ke svému bratrovi u druhého stolu.

„Snad mi nehodláte vyhrožovat,“ pokáral jej Biggles a potom se bezeslova pustil do jídla.

„Jaký smysl měla tahle výměna názorů?“ tiše se otázel Bertie.

„Neexistuje lepší způsob, jak pořádně otrást protivníkem. Ztratí tak možnost soudného uvažování,“ odpověděl Biggles.

V jídle pak pokračovali bez dalšího hovoru. Když dojedli, Biggles se pohodlně opřel a spokojeně vydechl. „To už je lepší,“ poznamenal a pohlédl na hodinky. „Teď vzhledem k tomu, že zde nemáme víc co na práci, bychom se mohli vrátit na letiště a zjistit, jestli se už hoši vrátili s příkazy z ústředí. Pojdme,“ uzavřel hovor a povstal.

„My se vrátíme,“ zahalekal přes místnost na Stephena Brunnera, když vycházeli ven.

„Koleduješ si o průšvih,“ poznamenal Bertie, když už byli venku.

„Někdy je to ten nejrychlejší způsob, jak přimět věci k tomu, aby začaly krystalizovat,“ odpověděl rozvážně, když nastartoval motor.

Kapitola 13

Biggles vykládá karty

Když Biggles a Bertie přijeli na letiště, zjistili, že auster už tam stojí na malé betonové parkovací ploše. Vedle něj stáli Algy s Gingerem a očividně už na ně čekali.

„Tak honem, pojďte,“ huboval je Algy. „Trvalo vám nějak moc dlouho, než jste se sem dostali.“

„Měli jsme nějaké zařizování,“ vysvětloval Biggles. „Jako třeba?“

„Jako třeba se znovu dohadovat s Brunnerem o tom, jestli zůstaneme dál ubytovaní v hotelu.“

„A výsledek?“

„Zůstáváme tam. Nemůže nás vystěhovat. Soudní líčení ve věci smrti Toma Drapera bylo odloženo a policie může chtít, aby Bertie svědčil.“

„Já vím. Náš šéf je za to možná nepřímo zodpovědný. Obrátil se na policejního velitele okresu a navrhl mu, aby nechal líčení odložit. Tím se podaří získat čas na soudní pitvu těla, při které se mimo jiné zjistí, kolik toho Tom Draper vypil.“

„Odpřisáhl bych, že byl naprosto střízlivý, když se mnou hovořil,“ vložil se do řeči Bertie. „Říkal mi, že je na cestě do svého nového bydliště, kde přenocuje.“

„Tím se nebudeme teď zabývat,“ netrpělivě přerušil konverzaci Biggles. „Co šéf navrhuje, abychom za této situace podnikli?“

„Můžeš se jej zeptat sám. Je tady.“

„Kde?“

„V budově klubu, čeká tam na tebe.“

„Jak je to možné?“

„Přivezl jsem jej austerem. Když jsem mu vše vylíčil, rozhodl se, že se s tebou musí setkat osobně. A přivést jej sem

bylo rychlejší, než s tebou letět do Londýna. Cestou jsme přibrali i policejního velitele, protože operujeme v jeho oblasti. Ted' jsou tam uvnitř spolu a probírají celou situaci.“

Biggles tlumeně zahvízdl. „Zpropadeně! To je ale pořádný šrumeč.“

„Však je také proč. Dobře mne poslouchej. Tohle ještě totiž není všechno. Toho lumpa Kulhouna Logana, kterého jsi viděl vystupovat na břeh při mém minulém pobytu v Polcarrornu, tak toho sebrali v Londýně. Ptáček začal zpívat a je ochten svědčit proti svým spoluviníkům. Díky tomu jsem už právě neměl plukovníkovi letectva mnoho nového co říci.“

„Takže on zná jméno toho ostrova, kde se vždy uskutečňuje výměna?“

„Ne. V tom je právě ta potíž. Logan nezná jméno onoho ostrůvku. Nikdy mu je neřekli. Ale podle našeho popisu, když jsem s plukovníkem procházel podrobně mapu, dospěli jsme k názoru, že to musí být jeden ze skupiny ostrůvků zvané Petit Caraloes. Problém spočívá v tom, že nevypadají nikdy stejně ani dva dny po sobě, někdy se mění i dokonce během téhož dne. Vypadá to, že na ostrovech v průlivu je mimořádně velký výškový rozdíl mezi přílivem a odlivem. Podle plavebních instrukcí Admirality ostrovy, jež jsem viděl, mohou vypadat při přílivu jen jako skaliska těsně nad hladinou. Byl právě odliv, když jsem je pozoroval, takže vypadaly větší, než ve skutečnosti jsou.“

„A jaký postup v této věci tedy šéf zvolil?“

„Myslím, že se ještě definitivně nerozhodl. Každé řešení této situace má své nevýhody. Můžeš se ho konec konců zeptat sám. Zrovna tady přichází.“

Biggles se obrátil a spatřil, jak se k nim blíží letecký plukovník Raymond v doprovodu muže, jehož neznal.

Oba měli na sobě civilní oblečení.

Plukovník letectva přistoupil. „Dobrá práce, Bigglesworthi,“ řekl na uvítanou. „Prokázal jste, že vaše podezření bylo na místě.“ Svého společníka pak představil

jako plukovníka Hudsona, zástupce policejního velitele zdejšího okresu.

„Děkuji vám, pane,“ odpověděl Biggles. „Měli bychom se pomalu připravit, jak celý případ uzavřít.“

Plukovník letectva zaváhal. „Není to tak snadné, jak se zdá. Celá věc je ještě přímo poseta komplikacemi. Dříve než udeříme, musíme získat neochvějné důkazy. Nezapomínejte, Julius Brunner je bohatý člověk, takže si můžete být jisti, že na svou obhajobu najme ty nejlepší advokáty v zemi. Konec konců může se zde jednat o obvinění z vraždy. Je vám známo, kde je právě teď?“

„Ještě před hodinou byl v Polcarronu, v hospodě „U rybáře“, kde mluvil se svým bratrem Stephenem. Pokud Julius odešel, pak měl pravděpodobně namířeno domů, do svého obydlí v Penlocku. Nemůže tušit, kolik toho ve skutečnosti víme, takže bychom jej tam mohli zatknout a vyslýchat. Dost možná bychom jej mohli i obvinit z nelegálního převozu osob přes hranici. Takže v čem jsou komplikace?“

Odpověděl policejní velitel: „Jde o to dostaveníčko na ostrově. Chceme vědět, kdo tam je a co přesně se tam odehrává. Nechceme urazit příslušné správní úřady v Lamanšském průlivu nebo dokonce Francii, když na to přijde. Musí nám být známo, komu ten ostrov patří. Pokud správně chápu charakter toho místa, není tam možnost přistání letadla, takže jediný způsob, jak se tam dostat, je plavba lodí.“

„Není k tomu přece zapotřebí bitevní loď,“ řekl Biggles. „Úplně postačí kutr pobřežní stráže. Mohl bych tam s ním zajet a sledovat věci z našeho hlediska.“

Plukovník letectva se zadíval na vrchního policejního velitele: „Jak se vám líbí tento nápad?“

„Domnívám se, že by to tak bylo možné provést – pokud ovšem budeme znát přesnou polohu ostrova,“ zněla zamyšlená odpověď.

„Takže potom už nezbývá než to všechno spustit,“ vesele pravil Biggles. „Až vyčistíme toto malé ostrovní hnízdo darebáků, pak to můžeme skoncovat i na Velkém statku v

Penlocku a v hostinci „U rybáře“. Pokud dovolíte, rád bych navrhnul, abychom se pro začátek přesunuli do Polcarronu a zjistili, co se tam děje.“

„Co přesně máte za lubem?“ otázal se jej letecký plukovník.

Biggles pokračoval: „Já to vidím asi takto, pane. My víme, že dva muže nechali na ostrově. Pokud vydrží dobré počasí, můžou se pokusit je odtamtud vyzvednout. Jsem si celkem jistý, že Julius Brunner tomu bude nakloněn, aby si udržel dobrou pověst mezi zákazníky, kteří si za převoz přes hranice zaplatili. Podle lodi můžeme usuzovat, co se děje. Byla zakotvena v Polcarronu. Pokud už tam nebude, je možné, že vyrazila na ostrov. Potom je tu jejich vůz, daimler. Pokud už nebude v Polcarronu, budeme moci se domyslet, že v něm odjel Julius domů do Penlocku. Tady se nedozvíme nic, takže bych navrhoval, abychom se přesunuli do Polcarronu. Mám tady vůz.“

„Dosud jste mi neodpověděl na jednu důležitou otázku,“ vložil se do hovoru vrchní velitel policie. „Předpokládejme, že člun už odjel, že je už na otevřeném moři. Co potom? Jak pak budeme moci lokalizovat ten ostrov?“

„Nevidím v tom žádný velký problém,“ odpověděl Biggles.

„Máme přece letadlo. Vy opatříte plavidlo a my se postaráme o leteckou stránku.“

„Jak přesně?“

„Pokud ten člun už odjel z Polcarronu, z letadla by mělo být možné jej najít a sledovat. Když člun přistane u ostrova, letadlo pak neudělá nic jiného, než že začne nad ním kroužit. Tím ukáže kutru pobřežní stráž, kde přesně ostrov leží. Ale tohle všechno závisí na tom, jaká bude situace v Polcarronu, takže jsem pro to, abychom tam zamířili a neztráceli už více času.“

Po krátké rozmluvě tento plán přijali oba vysocí důstojníci. Biggles ještě stačil Algymu povědět několik slov: „Prozatím nemůžeš dělat nic jiného, než zde zůstat s Gingerem

a čekat na radiové instrukce. Ty vám nedám dokud nezjistím, co je nového v Polcarronu. Potom vás zavolám.

Pokud je člun stále v přístavu, pak všechno padá. Pokud bude pryč, vaším úkolem bude jej najít. Ovšem pochopitelně jen za předpokladu, že vrchnímu policejnímu veliteli se podaří získat nějaké plavidlo na sledování, které by mělo probíhat pod vaší navigací.“

Policejní velitel se připojil: „Nemá význam, abych se pokoušel cokoli sehnat, dokud si nebudeme zcela jisti, že loď už zamířila na moře.“

„To je pochopitelné, pane.“

„Zatelefonuji z nějakého místa jakmile budeme vědět, že se tato akce stane námořní operací.“

„Navrhoval bych buď policejní stanici nebo poštovní úřad v Polcarronu, to by měla být ta nejvhodnější místa,“ upozornil Biggles.

Tím rozmluva skončila. Automobil vyrazil obsazen čtyřmi osobami, Algy s Gingerem zůstali u austera. Během cesty se prakticky nehovořilo, vše, co bylo třeba probrat, už bylo řečeno, a auto hladce svištělo po přímořské cestě k Polcarronu. Biggles pomalu zastavil u okraje chodníku. Očima pečlivě prohledával nevelký přístav. Loď, již hledali, už byla pryč.

„Takže teď to víme,“ procedil mezi zuby. „Otázka nyní zní, kam odjela? Na ostrov nebo se jen prostě přesunula na jiné kotviště? Táhle na pláži vidím svého starého známého. Je možné, že viděl, kterým směrem odjela. Půjdu se ho zeptat. Daimler je dosud před hostincem, takže to vypadá, že Julius Brunner je stále tam. Pokud jeho řidič odjel na lodi, pak možná čeká na jeho návrat. Je možné, že sám nedovede řídit vůz.“

Promluvil plukovník letectva: „Raději hned přivolejte letadlo a nechte je zahájit hledání.“

„Dříve, než to udělám, bych si rád promluvil se Samem, tím známým na lavičce,“ odvětil Biggles.

„Mohl by vědět, kterým směrem zamířila loď, když odtud vyjela. Nemá žádný význam začít prohledávat průliv, pokud se loď jen přesunula kousek podél pobřeží. Nezdržím vás ani

minutu.“ Biggles vystoupil a bez jakéhokoli zjevného spěchu pro případ, že by jej sledovali z hostince „U rybáře“, zamířil na pláž, kde se starý Sam Pretty vyhříval na sluníčku. Měl na sobě svůj obvyklý vlněný modrý námořnický svetr a čepici s kšiletem.

„Nazdárek,“ pozdravil jej starý námořník svým plným korníšským přízvukem, když se k němu připojil Biggles.

„Poslední dobou sem vás moc neviděl. Už sem si myslel, že ste odjel nadobro.“

„Ach, trochu jsem cestoval po okolí,“ nedbale odvětil Biggles, když usedal.

„Tak copak vy na to, jak zkrátka to vzal Tom Drapper?“ řekl Sam. „To bylo trochu silný kafe. Nemoh’ sem tomu věřit, když mi to řekli.“

„Ano,“ souhlasil Biggles. „Co o tom soudíte vy?“

„Nemůžu na nic přijít. Ale připadá mi to zatraceně podivný. On nevypadal na chlapíka, kterej by tímhle způsobem natáhl bačkory.“

„Oni jsou přesvědčeni, že to byla nešťastná náhoda,“ napověděl Biggles, aby získal názor starého muže.

„Sam zamítavě zakroutil hlavou a úkosem pohlédl na Bigglese. „To nebyla žádná nešťastná náhoda.“

„Jak můžete tohle říct?“

„Tu noc Tom nebyl sám na cestě k útesu.“

„Jak to můžete vědět?“

„Mám přece oči. Já sem tam viděl jinýho chlapa, kterej šel za ním.“

„Kdo to byl?“

„To nevím. Byla tma.“

„Řekl jste tohle policii?“

„Ne.“

„Proč ne?“

„Nikdo se mě neptal. Já vám povídám, že se tady děje víc, než je jen tak vidět. A děje se to pořád. Cizinci sem přicházejí a zase jdou jinam.“

„Jací cizinci?“

„Jak bych to moh’ vědět? To není moje starost.“

Biggles změnil téma hovoru. „Ta loď na lovení žraloků tady ještě před chvílí byla. Vidím, že teď je už pryč.“

Předpokládám, že vyrazili zase na ryby.“

„Možná, možná. Pokud ano, tak dneska nebudou mít vůbec žádný štěstí. Měli by to sami vědět.“

„Proč nebudou mít štěstí?“

„Je špatná fáze přílivu. Mění se vítr. Voda je moc studená.“

„Viděl jste tu loď odjíždět?“

„Ani sem jinak nemoh’. Seděl sem tady.“

„Jak dlouho to už je, co odjela?“

„Pár hodin, co já vím.“

„Kdo v ní jel?“

„Brunner, kerej má hospodu, ten chlápek, co jezdí s tím velkým autem – tím co stojí venku, a dva cizinci, přesně takoví, o jakých sem mluvil. Přijeli sem pěkně kalupem, jak mi to připadlo, na to že si jedou odpočinout na ryby.“

Přijeli po ulici jedním tím malým červeným závodním autákem tak, že mohli někoho přejet. Ti dva mladí chlápci vešli dovnitř. Teda do hospody. Měli s sebou nějaký kufry. Za chvíli jeden z nich vyjde ven a zamkne auták do garáže, co patří k hospodě. Takže to vypadalo, že mají v úmyslu zůstat na dýl. Po chvíli vyšli ven se Stephenem Brunnerem a tím šoférem a všichni šli dolů k lodi. Ti cizinci měli pořád ty svoje kufry, což mi připadalo moc divný.“

„Proč?“

„Nevypadalo to rozhodně jako nádobíčko na rybaření.“

Nešlo mi to vůbec do hlavy. Pak odvázáli lana a vypluli.“

„Kterým směrem ta loď vyplula?“

Sam ukázal rovnou na moře. „Tím směrem vypluli a tím směrem taky pořád jeli na plnej plyn, když sem je naposled viděl.“

To bylo vše, co Biggles ve skutečnosti potřeboval vědět. Nezdržoval se tím, aby se podívoval, kdo mohou být ti dva cizinci. Už teď tady prodlel déle, než měl v úmyslu.

Proto se omluvil a vrátil se do vozu, kde zastihl ostatní, jak poslouchají rozhlasové zprávy v jednu hodinu.

„Budu se muset vrátit zpátky do Londýna,“ zamračeně prohlásil plukovník Raymond.

„Proč? Co se stalo?“ otázal se Biggles.

„Stala se další velká bankovní loupež. Měl bych tam být a řešit případ na místě. Rutinní záležitost. Automobil, v němž ujeli, je červený jaguár. Pochopitelně, že kradený. Nemělo by nám trvat dlouho, než ho najdeme.“

„Říkal jste skutečně červený jaguár?“ napjatě se zeptal Biggles.

„Přesně tak to hlásili. Proč?“

„Zhruba před dvěma hodinami sem dorazilo červené sportovní auto, očividně v mimořádném spěchu. Byli v něm dva muži se zavazadly. Podle mé informace se to auto nyní nachází v jedné z privátních uzamykatelných garáží hostince „U rybáře“. Oba muži, kteří vešli dovnitř, jsou nyní i se zavazadly na lodi, která zamířila na otevřené moře pod pláštěm rybářského výletu. Co si o tom myslíte? Je to jen shoda náhod – nebo ne?“

Plukovník letectva zůstal zírat do Bigglesovy tváře. „Snad si nemyslíte...?“

„Je to možnost. Proč ne? Lupiči budou mít velký zájem ztratit se ze země co nejrychleji a pokud věděli o zdejším podloudném obchodu, který se realizuje pod zástěrkou lovu žraloků, klidně mohli zamířit právě sem. Vlastně celá ta věc mohla být dohodnuta už dopředu.“

„Měli bychom se raději podívat na ten automobil,“ prohlásil plukovník Raymond a pohnul se ze svého sedadla.

„Ovšem uloupenou kořist v něm nenaleznete, i kdyby se ukázalo, že je to ten vůz, v němž uprchli.“

„Jak to?“

„Pokud hádám správně, pak se lup nachází v kufrech, které si vzali na loď. Automobil nám nic neřekne, takže není třeba pospíchat s jeho zajištěním. Bude tam stát i zítra a pravděpodobně i dlouhou dobu poté, protože žádný darebák by

se nechtěl nechat vidět s autem, po němž jistě nyní pátrá dobrá polovina policie v zemi. Myslím, že by bylo lepší se soustředit na loď. Zavolám své mládence vysílačkou a řeknu jim, aby se pustili do práce. Ani v tomto případě není žádný velký spěch. Pokud má ten člun namířeno k ostrovu, zabere mu větší část dne, než se tam dostane.“

Biggles se obrátil k vrchnímu policejnímu veliteli:

„Smím-li si tedy dovolit něco navrhnout, pane, pak pokud by to bylo možné, povolejte jedno ze svých služebních plavidel s dvěma či třemi zdatnými chlapíky na palubě pro případ, že by nastaly komplikace.“

„A co tak počkat tady a zatknout celý gang ve chvíli, kdy vystoupí na břeh?“

„Nevíme s jistotou, že loď se vrátí právě sem či dokonce, pokud se tak skutečně stane, může předtím vylodit některé své pasažéry na jiném místě. Navíc je krajně nepravděpodobné, že ti dva noví muži, kteří lodí odjeli, se v ní vrátí nazpět.“

„To je pravda,“ souhlasil policejní velitel.

„Nejpravděpodobněji budeme úspěšní ve Falmouth, tam bychom měli dostat to, co potřebujeme. Není to odtud daleko. Mohli by nám dát k dispozici hlídkovou loď pobřežní stráže i s posádkou.“

„Pokud by to šlo, pak by mohla loď přijet sem a přibrat kohokoli, kdo by s ní chtěl jet. Kapitán bude potřebovat někoho, kdo by mu vysvětlil, co přesně máme v úmyslu.“

„Okamžitě se s nimi telefonicky spojím,“ řekl policejní velitel.

Biggles se obrátil k plukovníku Raymondovi: „Protože to začíná vypadat na dlouhé lokte, pane, nemyslíte, že by byl dobrý nápad něco lehčího pojít, pokud k tomu máme zatím příležitost?“

„Pojít? Kde?“

„V hostinci „U rybáře“. Nic jiného tady není. Beztak by mohlo být prospěšné zajít se tam podívat, co se děje nového.“

„Můžete tam zajít, pokud chcete. Já nemám moc velký hlad,“ odpověděl plukovník Raymond. „Jsem zcela zaujat tímto případem.“

„Protože se zdá, že máme před sebou dlouhý výlet, cítil bych se lépe, pokud bych měl v kapse pár sendvičů, když nic jiného,“ řekl Biggles. „Starý voják je zvyklý vždycky hlídat svůj proviant.“

Vše bylo tedy domluveno. Vlastně se tím spustila druhá část původního plánu operace. Vrchní velitel policie odešel na poštu, aby odtamtud zatelefonoval a Biggles se zatím pustil do navazování spojení s Algym na letišti. Když se spojení podařilo, vydal podrobné příkazy a vysvětlil, co přesně se od nich očekává.

Dříve, než skončil, byl policejní velitel zpátky. „Je to v pořádku,“ prohlásil. „Kutr pobřežní stráže je už na cestě. Měl by tady být asi za půl hodiny.“

„Skvělé,“ řekl Biggles. „Zatímco budeme čekat, já bych mohl zaskočit do hospody pro pár sendvičů jako záminku, abych se tam porozhlédl, co se děje. Vezmu nějaký i pro tebe, Bertie. Po dobu, co budu pryč, sleduj vysílačku pro případ, že by volal Algy.“

Po těch slovech Biggles vystoupil z vozu a energickým krokem zamířil po chodníku k hostinci „U rybáře“. Opřel se do lítacích dveří a v chůzi jen krátce nahlédl do baru. Nebyli tam žádní zákazníci, jen barman, který leštil pár sklenic a věnoval Bigglesovi překvapený pohled.

Biggles se ani nezastavil a hned pokračoval do jídelny. Byla tam rovněž jen jediná osoba, Julius Brunner, který právě obědval. Na vcházejícího Bigglese se zahleděl s vidličkou zvednutou ve vzduchu. „Takže jste se už vrátil,“ řekl krátce. „Copak si přejete teď?“

„Něco k snědku, co jiného?“ bodře odvětil Biggles. „Oběd se již nepodává.“

„To nevádí. Postačí mi několik sendvičů. Bydlím tady, proto mám nárok na nějakou stravu. Tohle místo vypadá, že by zde mohlo být více zákazníků. V této roční době byste měli být

plní. Anebo vás ani nezajímá, jestli máte nějaké zákazníky nebo ne?“

„Co tím chcete říct?“ rozhořčil se Brunner.

„Proč se otravovat s hotelovými hosty, když existují snazší cesty, jak vydělat peníze.“

„Jako třeba?“

„Tedy kupříkladu lov žraloků.“

„Já té kratochvíli nehovím.“

„Ale váš bratr ano.“

Po krátké pauze Brunner pokračoval: „Vy se jmenujete Bigglesworth, nemýlím-li se.“

„Přesně tak.“

„Podle mých informací máte cosi společného se Scotland Yardem!“

„Vaše informace jsou správné.“

„Jste tady služebně nebo za odpočinkem?“

„V tuto chvíli čistě ze služebních důvodů. Znepokouje vás to?“

„Ne. Proč by mělo? Jak dlouho předpokládáte, že se zde ještě zdržíte?“

„Už ne moc dlouho, alespoň doufám. Téměř jsem už dokončil věc, kvůli které jsem sem přišel, takže zítra bych měl odjet. Mohl byste požádat svého bratra, aby mi připravil účet. Jen jsem se tu krátce zastavil, abych si vzal s sebou pár sendvičů.“

„My nepřipravujeme sendviče.“

„Vidím, že právě máte kuře na studeno. Trocha kuřete mi dokonale postačí. Omlouvám se, že jsem vás vyrušil u oběda, ale pokud byste mohl zavolat někoho, kdo by byl schopen připravit mi několik plátků masa mezi chleby s máslem, hned bych zase vyrazil pryč. Vezmu si dva balíčky, jeden pro svého přítele.“

Brunner se zakabonil, ale rozezněl zvonek na svém stole. Když se objevila servírka, objednal sendviče. Pak pohlédl na Bigglese a řekl: „Budete muset počkat na mého bratra, aby

vám vystavil účet. On se stará o účetnictví. V současné době je venku na rybách.“

„Říkali mi, že dnešek není dobrý den na rybaření. Přesto nepochybují, že přiveze rybu, aby ukázal, že nemarnil čas nadarmo.“

Se zrakem upřeným na Bigglesovu tvář Brunner pravil:

„Copak chcete říct zase tímhle?“

Biggles odpověděl: „Myslím, že dobře víte, co mám na mysli. Já vím naprosto všechno o vašich rybářských aktivitách, pane Brunnere. Zanedlouho ale skončí.“

V tento okamžik vešla do místnosti servírka s dvěma balíčky sendvičů. Položila je na stůl blízko místu, kde stál Biggles a odešla pryč. Biggles sebral balíčky.

„Děkuji vám,“ řekl. „Teď už budu muset jít.“

„Vůbec nikam nepůjdete,“ prohlásil chladným hlasem Brunner. „Zůstanete tady. Posad'te se.“

Biggles zjistil, že hledí do ústí malé automatické pistole. Smutně potřásl hlavou. „Ale no tak, pane Brunnere, copak tohle má být za nesmysl? Příliš jste chodil do kina. Věci, které tam dělají, vždycky nefungují v reálném životě. Mám venku nějaké přátele a pokud za nimi nepřijdu, přijdou oni sem, aby zjistili, co je se mnou. Jste už dost namočený v průšvihů bez toho, abyste si to dělal ještě horší. Měl byste se raději zamyslet nad svojí situací.“

„Nemůžeme to nějak urovnat sami, mezi sebou?“ řekl Brunner se stopou zoufalství v hlase. „Jsem přece bohatý člověk.“

„To vám věřím a také vím proč. Těmhle druh peněz nemám rád a pokud se mi snažíte nabídnout úplatek, nedá se nic dělat. Dost dlouho jste se smál vy a zanedlouho za to všechno zaplatíte. Přeji vám pěkný den.“ Biggles se odvrátil a vyšel ven z místnosti. Sám se podívoval, proč tak široce Brunnerovi rozestřel, co se chystá.

V několika minutách se znovu připojil k ostatním ve voze.

„Tady máš dlabanec,“ řekl Bertiemu a podal mu jeden balíček sendvičů.

„Měl jsi nějaké potíže při jejich získávání?“ zeptal se Bertie.

„Ani ne,“ klidně odpověděl Biggles.

„Auster nás právě přeletěl.“

„Dobře,“ řekl Biggles.

Čekali a v tichosti ukusovali ze svých sendvičů.

Kapitola 14

Moře zasahuje

Plán se začal vyvíjet. Uviděli, jak se auster vrací. Algy se s nimi spojil vysílačkou a oznámil, že údajně rybářský člun objevil dost daleko na moři ve směru buď na Francii nebo k ostrovu, který předtím označil. Protože měl ještě dost daleko k cíli, vrací se s letadlem na základnu. Nemá smysl zbytečně pálit benzín a možná by tím i nepříteli naznačil, co mají za lubem. Se sledováním bude pokračovat později, až dotankuje.

Krátce poté se objevil za výběžkem pevniny kutr pobřežní stráže a zamířil do přístavu.

V tu dobu již bylo dohodnuto, že Biggles a Bertie pojedou v něm. Dva vysocí důstojníci se rozhodli zůstat ve voze, kde mohou udržovat telefonický kontakt se svými ústředími, kdyby to bylo zapotřebí. Biggles a Bertie sešli dolů na nábreží, kde se představili a potom nastoupili na palubu hlídkové lodi. Bylo to silné robustní plavidlo o výtlaku zhruba dvaceti tun jménem *Sea Scout*. Posádku tvořili čtyři muži včetně strojníka. Neztráceli zbytečně čas a v několika minutách kutr se zachraným člunem přivázaným na palubě zamířil na otevřené moře ve stále sílícím větru.

Biggles se dal do hovoru se službu konajícím důstojníkem, který stál u kormidla. Ukázalo se, že je vysloužilý poddůstojník královského námořnictva. Byl to vousatý muž pozdního středního věku. Představil se jako Cole – Frank Cole.

„Jistě vám vrtá hlavou, proč se tohle všechno děje,“ začal Biggles.

„To ano,“ zněla odpověď. „O co se jedná? Nedostal jsem příliš konkrétní instrukce. Řekli mi prostě, že jste policejní vyšetřovatelé ze Scotland Yardu a já vám mám být se svojí

lodi k dispozici na dost dlouhý výlet. Vy mi máte sdělit detaily.“

Biggles mu vysvětlil celou situaci. „Moji spolupracovníci nás budou doprovázet v letadle, až přijde správný čas. Označí nám ten správný ostrov,“ uzavřel vyprávění.

„Ta motorová jachta, po které jdeme, musí být *Shearwater*,“ pravil zamyšleně námořník.

„Vyj i znáte?“

„To se ví, že znám. Znam všechna malá plavidla podél našeho úseku pobřeží. Často jsem si říkal, že její chování bylo trochu podivné. Vlastně jednou či dvakrát jsem jí kontroloval. Ale obvykle se vracela na palubě se žralokem, takže se zdálo, že tam nedělají nic nezákonného. Každopádně se mi nepodařilo objevit nic, co by nebylo v pořádku. Musím ovšem připustit, mi nenapadlo uvažovat o pašování osob.“

„Nemyslím, že by ztráceli mnoho času rybařením, ačkoli pro dobrý dojem tu a tam přivezli s sebou domů žraloka. Jsem přesvědčen, že někdy použili stejnou rybu opakovaně na dvou či třech výletech.“

„Jsem to ale hlupák!“ vykřikl hněvivě Cole. „Tak takhle mne celou dobu vodili za nos.“

„Dobrá, tak teď si můžete s nimi vyrovnat účet,“ odvětil povzbudivě Biggles. „Chceme vyslechnout ty dva muže na ostrově, pokud tam dosud jsou, a každého na palubě *Shearwater*. Mohli by tam být dva bankovní lupiči, kteří mají v úmyslu utéci do zahraničí s množstvím ukradených peněz. Jak to vidím já, měli by je vylodit na ostrově, kde by je pak měla vyzvednout podle dohody loď z druhé strany průlivu. Myslím, že v této zločinné aktivitě musejí být zaangažovány dvě lodě, každá z jedné strany, ale mne zajímá jen ta, která operuje z Cornwallu. Až budu o celé záležitosti vědět více, pak dám našim francouzským přátelům tip, co se tu děje a nechám jejich stranu na nich.“

„Já jen doufám, že když dorazíme k ostrovu, tak se budeme moci vylodit na břeh,“ řekl Cole.

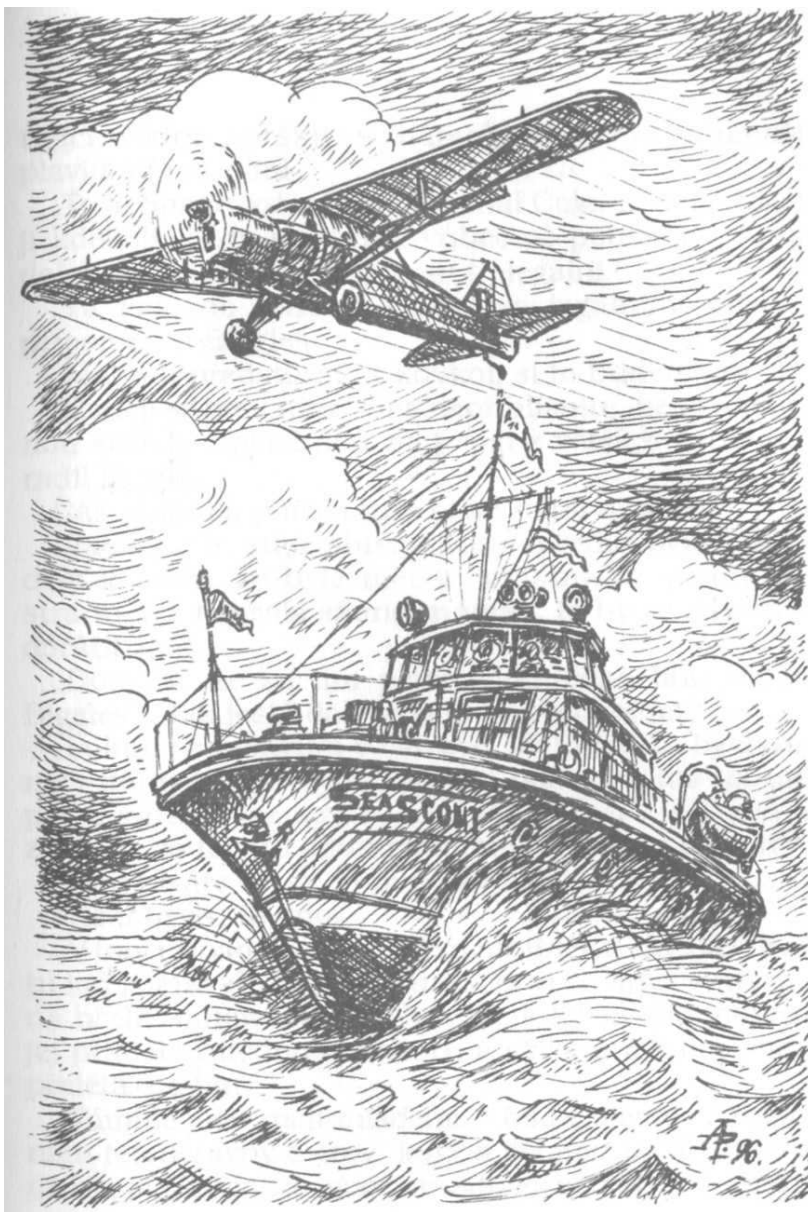
„Vy tedy znáte ten dotyčný ostrov?“

„To není nutné. Ale měl bych znát tuhle oblast. Pochybuji, že někdo zná všechny ostrovy v průlivu.“

„Existuje nějaký důvod, proč bychom se neměli dostat na břeh?“

„Dívám se zrovna na počasí. Předpověď není moc příznivá. Říkají, že se blíží vítr. Přistání na těchto menších ostrovech za neklidného moře je vždycky zrádné, dokonce i pro malý člun,“ ušklíbnul se Cole. „Doufám, že jste dobrý námořník. Možná, že nás čekají potíže. Vědět to budeme, až dorazíme zhruba do poloviny průlivu.“

Po následující dvě hodiny se nic nepříhodilo, tedy nic co by mohlo ovlivnit průběh operace s výjimkou skutečnosti, že moře se stávalo stále neklidnějším. To však nemělo nejmenší vliv na rychlost služební lodi, která byla stavěná na takové podmínky. K Bigglesově tichému údivu spatřili jen několik jiných lodí, přestože se nalézali v oblasti, která je považována za jednu z nejfrekventovanějších lodních tras. Potom skrz poletující vodní spršku s námahou rozeznal menší plavidlo před nimi.



Zvuk leteckého motoru jej přiměl vzhlednout nahoru a spatřil, jak nad ním přelétá Auster...

„To je *Shearwater*,“ poznamenal Cole. „Poznal bych ji kdekoli. Tady ale nemá vůbec co pohledávat, tak daleko plavidla nesmějí, není to legální.“

„Ta loď zde rozhodně není za legálními účely,“ připomenul Biggles.

„Mohu ji předstihnout kdykoli si to budete přát.“

„Raději se prozatím příliš nepřibližujte, nebo dostanou strach a pláchnou na jeden z větších ostrovů,“ radil Biggles.

Čas ubíhal a počasí bylo stále horší a horší.

Shearwater, stále slušný kus vepředu, byla vzhledem k tomu, že byla menší, zmítána ze strany na stranu, ale nejevila žádné známky, že by se chystala obrátit zpět.

„Doufám, že se jim plavba skutečně líbí,“ vrčel Biggles. „Jak ještě daleko budeme muset jet?“

„Pokud se nemýlím v ostrově, ke kterému bychom měli dorazit, řekl bych tak půl hodiny, plus mínus pár minut. Co se stane, když oni dorazí k ostrovu a zjistí, že za těchto podmínek tam nemohou přistát?“

„Domníváte se, že to bude nemožné?“

„Řekl bych, že ano.“

„V tom případě nám nezbývá nic jiného, než sledovat tu loď zpátky do Cornwallu a sebrat je, když vystoupí na břeh,“ odpověděl Biggles. Zvuk leteckého motoru jej přiměl vzhlednout nahoru a spatřit, jak nad nimi přelétá auster.

„Támhle jsou moji mládenci,“ řekl Colemu. „Označí nám ten správný ostrov, když s jistotou uvidí, který z nich to je. Nic víc pro nás v této situaci nemohou udělat.“

„Divím se, že jste pro tento úkol nepoužil vrtulník,“ poznamenal Cole. „V Cornwallu je jich spousta, plní tam řadu úkolů.“

„Ano. Já vím. Ale byly pro to objektivní důvody. Helikoptéra vám může dobře posloužit, pokud víte přesně předem, jakým účelem ji pověříte. Řekli mi, že ten ostrov je v podstatě jen hromada rozeklaných skalisek. Potom zde byla i pravděpodobnost, že budeme s sebou brát zadržené. Když jsem

to ze všech stran uvážil, připadla mi loď jako spolehlivější a jistější varianta.“

„Co tam ti vaši mládenci dělají?“ zeptal se Cole a oči nespouštěl z letadla. „Vypadá to, že se vracejí nazpět.“

„Možná mají za to, že nyní, když nyní máme nepřítele pod dohledem, je jejich mise už zbytečná,“ dohadoval se Biggles. „To by mohla být dobrá myšlenka, pokud bychom se ovšem dokázali trochu více přiblížit pro případ, že by se nám pokusili uklouznout v této nepohodě.“

„Postarám se, aby se jim to nepodařilo,“ odvětil Cole.

Kutr přidal na rychlosti až jeho před rozčesávala rozbouřenou vodu jako ostrý nůž. Zanedlouho před nimi vytanul tmavý stín nízce lemuující vodní hladinu.

„To musí být ten ostrov, kam mají namířeno,“ řekl Biggles. Ve skutečnosti z něj nebylo mnoho vidět hlavně kvůli velkým zpěněným vlnám, které vrhaly mračna bílé vodní tříště vysoko do vzduchu. Ale jak se blížili, vyvstávaly některé detaily.

Ostrov, či přesněji řečeno ostrůvek, v žádném ohledu nebudil sympatický dojem. Mohl by to klidně být hřbet obrovské mořské příšery zvedající se z moře, nebýt toho, že v podstatě celý sestával z chaotické změti vodou opracovaných balvanů. Nebyla tam prakticky žádná vegetace, snad jen několik trsů divoké trávy. Stromy nikde nebyly. Dřeviny tam zastupoval jen jeden jediný větrem ošlehaný hlohový keř s větvemi nepřírozně pozohýbanými a silou větru zkroucený k zemi v úhlu třiceti stupňů.

„Tak takhle si teda opuštěný ostrov nepředstavuji, starý brachu,“ poznamenal Bertie. „Tady bychom žádné banány nenašli, pokud rozumíš, na co narážím.“

„Tady bychom nenašli vůbec nic, jak to tak vypadá,“ bručel Biggles, když hleděl vpřed přes bariéru vodní tříště.

„Jednu věc vám povím,“ vážně pravil Cole. „Kdokoli by se dnes pokoušel tady o přistání, ten si skutečně říká o malér.“

„Vypadá to, že ti lidé před námi mají v úmyslu se o to pokusit,“ opáčil Biggles. „Je to pochopitelné. Jistě nás už

spatřili a uvědomili si, že jdeme po nich. Udělají cokoli, než aby se nechali chytit při činu a navíc s nákladem uloupených peněz na palubě.“

„Pokud tady byli už dříve, možná, že vědí o nějakém chráněném místě někde v zátvrtí,“ řekl Cole. „Doufám, že nemáte v úmyslu po mně chtít, abych riskoval svoji loď a pokoušel se o nějakou pitomost.“

„Můžete si být jist, že nemám v úmyslu po vás žádat nic, co byste vy sám nepovažoval za rozumné,“ odpověděl se sklíčeným úsměvem Biggles. „A když vám tohle říkám, myslím na svoji vlastní kůži stejně jako na vaši loď. Nemám v nejmenším úmyslu se koupat v takovéto vodě.“ Když hovořil, nespouštěl zrak z lodi před nimi, již bylo nyní zřetelně vidět. Pokračoval: „Jak jsem před chvílí řekl, domnívám se, že se pokusí uniknout za všech okolností.“

„Zaručeně,“ zavrčel Cole. Naklonil se dopředu a upřeně zíral. „Hele! Co má být tohle? Vidíte také to co já?“

Biggles se zadíval. „Další loď, u všech hromů!“

„Vypadá to, že jde o francouzskou rybářskou loď. Blíží se k ostrovu z opačné strany. Co si o tom myslíte?“

Biggles se na několik vteřin zamyslel. „Řekl bych, že jsme zde právě včas na to, abychom viděli, jak zde lidi vyzvedávají. Vždycky jsem si byl vědom, že to musí být obchod pro oba břehy a ostrov plní úkol jakéhosi skladiště v půli cesty. A tady je skutečně jakási budova, tedy spíš zbořeniště.“ Biggles pokračoval zvýšeným hlasem: „Všechno je mi jasné. To je místo, kde ti lidé čekají, až je zde vyzvednou z druhé strany. Ano, tak je to. Právě vyšli ven dva muži. Mávají.“

Nastala pauza. Potom Bertie, který většinou stál jen stranou a mnoho nehovořil, poznamenal: „Vsadím se, že nemávají na nás a pokud mávají na tu rybářskou loď, pak mají dost smůlu. Ta právě obrací. Už nás z ní uviděli a podle všeho se jim ten pohled moc nezamlouvá.“

„Řekl bych, že máte pravdu,“ řekl Cole. „Bud' nemají chuť riskovat potíže se mnou nebo se jim nelíbí představa, že

by se měly přiblížit ke skalám tady v moři. A já se jim ani nedivím. My sami jsme příliš blízko na můj vkus.“

Všechna tři plavidla byla nyní v blízkosti ostrova.

Všechno bylo dobře přehledné, jen občas obraz částečně zastírala vodní pěna, kterou do výšky rozstříkovaly tříšící se vlny. Nad hlavou se objevil znovu auster, který opsal kruh a zřejmě sledoval, jak se události vyvinou. Francouzská rybářská loď se obrátila a nyní směřovala v opačném kursu. *Shearwater* se stále hnala kupředu stejně jako *Sea Scout*, i když ten o hodně pomaleji.

Biggles řekl: „Vypadá to, jako by Brunner nebo kdokoli, kdo velí té lodi, měl v úmyslu dostat se na břeh. Musí to být pro něj akt zoufalství, když nás vidí hned za zádi.“

Nebude mít zájem se zbavit kořisti, jež má na palubě. Nebo se jí nebudou chtít zbavit ti lupiči. Jistě dobře vědí, že už na ně budeme čekat, pokud se vrátí zpět do Anglie. Vsadil bych se, že teď se na palubě toho plavidla odehrává pořádná hádka.“

„Připadá mi, že se nemýlíte,“ odpověděl Cole. „Jsou odhodláni vystoupit na břeh za každou cenu. Pořád jedou vpřed, odhaduji, že se snaží dostat do mezery mezi těmi dvěma velkými skalami. Mohli by tam nalézt určité útočiště před větrem. Ale stejně, museli se prostě zbláznit. Musí přece vědět, že všechna ta voda tady okolo se jen hemží skalisky. Já sám jsem s lodí moc blízko na to, abych byl klidný.“

„Pokud máte takový pocit, navrhuji, abychom se drželi ve vzdálenosti a nechali ty blázny, aby si sami dělali, co chtějí,“ řekl bez obalu Biggles. „Nemá smysl tady riskovat.“

Cole neopověděl. Střídal krátké úzkostné pohledy na typické víry nad skalami skrytými pod hladinou v blízkosti lodi se sledováním počínání *Shearwater*.

Zničeho nic ze sebe vyrazil: „Dobrý Bože! Jim se to snad podařilo!“

Nebylo třeba žádného vysvětlování. Na okamžik loď před nimi zmizela za oponou vodní tříště a potom se vynořila za

dvěma obrovskými skalisky, které působily jako přírodní vlnolam.

„Byli buď zatraceně dobří nebo měli z pekla štěstí,“ prohlásil Cole. „Já to po nich zkoušet nebudu. Moje loď potřebuje více vody než oni. Soudě podle způsobu, jak tam najeli, jistě to už dělali předtím.“

Biggles nepromluvil ani slovo. Jeho zrak spočíval na *Shearwater*, která se přiblížila k velké svažující se skalní plošině, která vybíhala v prodloužení svahu do moře jako skluz loděnice. Na břeh letěly dva kufry a hned za nimi následovali oba muži, kteří je předtím vyhodili z lodi. Dva muži, kteří byli už předtím na ostrově, se rozběhli, aby pomohli s vyloďováním. Vzali kufry a natahovali se dopředu, aby pomohli těm, kteří se ještě chystali ke skoku na kluzkou, mořskými řasami povleklou skálu. Skočili a uklouzli. Loď se začala otáčet a právě během otáčecího manévru se na chvíli ocitla svým rozklísaným bokem vstříc moři.

Právě v tento kritický okamžik se udála katastrofa. Vzala na sebe podobu nečekané velké vlny, hrozivě se tyčící jako vodní stěna, jež se občas objevují na vířícím rozbouřeném moři a ta byla osudná. Náhle se vztyčila se zpěněným hřebenem, vevalila se mezerou mezi oběma chránícími skalami jako lavina a udeřila v mračnu drtícího příboje, jež vše neproniknutelně zastřelo. Když opadla, nebylo nikoho vidět, ale *Shearwater* tam stále byla. Ležela jen napůl ponořená ve vodě přes okraj svažující se skály.

„Co teď?“ otázal se Biggles napjatě. „Zdá se, že to dostali.“

„Další velká vlna může tu loď spláchnout dolů, ale jestli se udrží na hladině nebo půjde ke dnu závisí na tom, jak vážně je poškozená. Klidně může být proděravělá.“ Cole pokračoval: „Jedna věc je ale jistá. Nemůžeme za této situace vůbec nic dělat. Nic na světě mne nepřiměje, abych se pokoušel tam dostat. Bylo by naprosto čiré šílenství něco takového zkoušet. Nepošlu svoji loď ke všem čertům pro bandu lupičů.“

„Ti lidé se možná utopí,“ pravil nejistě Biggles.

„Nevidím žádný důvod, proč bychom se měli utopit s nimi,“ opáčil drsně Cole. „Věděli, co dělají. Nemůžeme doufat, že by se nám podařilo dostat loď z té skalní desky, i kdybychom projeli dovnitř. Bude dost vysoko na suchu za odlivu, jenže se může uvolnit za přílivu. Tohle není záchranný člun ani plavidlo záchranářů. Ohlásím, k čemu zde došlo a nechám na někom jiném, aby rozhodl, co je třeba udělat.“

Biggles nevěděl, co na to říci. To, co říkal Cole, byl hlas zdravého rozumu. Měl hned několik důvodů, proč se mu nechtělo opouštět toto místo, ale bylo by pošetilé snažit se za každou cenu o nemožné. Pohlédl na Bertieho a v jeho očích se zračila otázka. Bertie bezradně pokrčil rameny.

„Dobře,“ řekl Biggles Colemu. „Je to na vás. Udělejte, co uznáte za vhodné. Vy jste odpovědný za tuto loď.“

„Pak tedy pro začátek se přesuneme tam, kde pod hladinou nečílá tolik zubů,“ odvětil Cole. „Takovéhle místo je noční můrou všech námořníků.“

Auster nad nimi odlétal pryč, podle všeho zřejmě mířil k domovu.

„Můžu sem zaletět, když se moře trochu uklidní, a podívat se tady na to zblízka,“ řekl Biggles.

„Víte se pravděpodobně zklidní spolu s odlivem,“ odpověděl Cole a otáčel kormidelním kolem. Přikrčil se, když se o konstrukci palubní nástavby jakoby něco s ostrým prásknutím rozplesklo. „Copak bylo u všech rohatejch tohle?“ vyrazil ze sebe.

„Tenhle zvuk jsem už několikrát v životě slyšel,“ řekl Bertie. „Zní mi to dost podobně jako svištění kulky. Ano, tady zůstala díra,“ dodal a ukázal na místo prstem. „Raději trochu skloňte hlavy, vážení.“

„Ale kdo by mohl na nás střílet?“ tázal se Cole s očima rozšířenýma překvapením.

„Pokud mořské ryby nebo rackové nazačali nosit střelné zbraně, což se nezdá moc pravděpodobné, pak existuje jen jediné vysvětlení,“ suše odvětil Biggles. „Někdo na ostrově nám naznačuje, že nemá rád naši společnost. Dost možná se

také domnívá, že nás tím odradí, abychom se víc nepřibližovali.“

„Neslyšel jsem hluk výstřelu.“

„Ani jste nemohl, při spuštění motoru a všem tom hukotu vln.“

„Máte s sebou zbraň?“

„Já ne. Vy snad ano?“

„Ne. Nemáme střelné zbraně ve výzbroji.“

Biggles chmurně pokračoval. „Jsem opravdu zavázán tomu střelci, že nás upozornil, že má u sebe tenhle kousek železa. Pokud se sem vrátím, doufám, že budu v takové situaci, abych mu mohl jeho kompliment opětovat.“

Další kulka udeřila do lodi a zůstala po ní hvězdicová prasklina ve skle.

„Nikoho nevidím,“ řekl Cole když opatrně vyhlédl.

„Já to ani nebudu zkoušet,“ prohlásil Biggles.

„Zkušenost mne naučila, že když někde poletuje vzduchem olovo, je dobré udržovat co největší část svého těla pěkně v úkrytu.“

„Ten má tedy nervy, střílet po nás,“ skuhral Cole.

„Protože tím, že se tady budeme potloukat, ničemu rozumnému neprospějeme, jen mu budeme dělat terč, navrhuji, abychom odjeli z dostřelu,“ řekl Biggles. „Poslední výstřel směřoval nebezpečně blízko naší hlavy.“

„To máte zpropadeně pravdu,“ procedil mezi zuby Cole a zařadil rychlost. Zanedlouho pokračoval: „Budete si přát, abych vás sem přivezl zpátky, když se moře uklidní?“

Biggles zaváhal. „Nad tím se budu muset ještě zamyslet. Možná, že se rozhodnu požádat šéfa o instrukce. Prozatím jeďme domů.“

Další výstřely už nepřišly či přesněji pokud ano, nikdo je nezaznamenal. Záhy se dostali mimo dostřel.

„To už je lepší,“ řekl Biggles. Zadíval se na oblohu, ale auster se ztratil kdesi nad stmívajícím se obzorem směrem na sever.

Kapitola 15

Coleho návrh

Chvilí nikdo nepromluvil. Potom Cole, který se zdál být hluboce zamýšlen, přišel s otázkou: „Přejete si, abych vás odvezl na nějaké určité místo?“

Biggles odpověděl: „Pokud je vám jedno, do kterého přístavu nás povezete, pak bych chtěl vysadit v Polcarronu. Měl bych se tam dostavit a zpravit svého nadřízeného, co se stalo. Měl jste na mysli nějaké konkrétní místo?“

„To právě závisí na tom, zdali si budete přát, abych vás sem zase později přivezl.“

„Jaký smysl by mělo se sem vracet, dokud bude trvat toto počasí?“

„Nebude trvat dlouho. Vítr se zklidňuje, takže moře se zanedlouho usadí. Barometr stoupá, což by mělo znamenat, že je na cestě pěkné počasí. Předpokládám, že nechcete, aby ti lumpové pláchli i s kořistí.“

„To bych skutečně nechtěl.“

„Já rovněž ne, obzvlášť potom, co mne s takovou drzostí vodili za nos.“

„Máte nějaký jiný návrh?“

„Napadlo mi, že pokud máte v úmyslu vrátit se na tenhle prokletý ostrov, nemělo by žádný smysl vracet se celou cestu do Cornwallu. Byla by to zbytečná ztráta času.“

„Co jiného bychom mohli udělat?“

„Mohli bychom dojet jenom do Jersey a počkat tam. Dorazit bychom tam mohli během půl hodiny. To bude ještě za světla.“

„To je ale nápad,“ souhlasně řekl Biggles. „Šlo by to tedy udělat takto?“

„Nevidím důvod, proč ne. Stačí, abych zavolal na své velitelství a dal jim vědět, co mám v úmyslu. St. Helier leží po

ruce pro cestu sem nazpět, jakmile se vyčásí. Vidím v tom ale jeden háček – tedy je to věc, která se týká spíše vás.“

„O co jde?“

„Na ostrově je přinejmenším jeden muž ozbrojen střelnou zbraní. Už nám dokázal, že je připraven ji použít. Vy říkáte, že nejste ozbrojeni.“

„To on ale vědět nebude.“

„Má to znamenat, že jste připraven se mu postavit jen tak?“

„Zvládl jsem už obtížnější situace. Blafování někdy dokáže pravé divy.“

„Dobrá, pokud se na to díváte takto. Vše záleží na vás.“

Bertie se vložil do hovoru. „Hele, zadržte, chlapi,“ řekl čile. „V Jersey je přece letiště.“

Biggles odvětil: „K čemu je nám letiště, když nemáme letadlo?“

„Brzy bychom mohli jedno mít. Co takhle třeba zatelefonovat z Jersey do Morvenu a říct mládencům, aby tam přiletěli s austerem? Ve skříňce jsou dvě pistole.“

Biggles se rozzářil úsměvem. „Ty tedy boduješ. Máš okamžiky, kdy tě posedne inspirace a toto je jistě jeden z nich. S austerem by bylo možné provést, že bych se zaletěl mrknout na ostrov dříve, než rozjedeme akci naplno. Problém může být dostat Algyho nebo Gingera na telefon.“

„Proč? Touto dobou by už měli být doma nebo budou přinejmenším až dorazíme do Jersey. Každopádně musí být alespoň někdo v budově klubu, kdo jim bude schopen předat vzkaz.“

„Měli bychom dát plukovníku Raymondovi vědět, že se dnes večer nevrátíme zpátky,“ řekl Biggles.

„Pokud se nám podaří kontaktovat Algyho, můžeme pro něj nechat zprávu. Stačí vysvětlit Algymu, co se stalo, a on předá informaci dál.“

Biggles se znovu usmál. „Máš pravdu. Mořský vzduch očividně svědčí tvým závitům.“ Obrátil se na Coleho, který už nabral kurs na Jersey. „Jakpak se vám to zamlouvá? Mám na

mysli, že byste nás vysadil na ostrově zítra ráno, pokud se zlepší počasí. Skály tam ale budou pořád.“

„Ty mi nenaženou strach, pokud bude moře klidné, protože za odlivu je budu moci vidět. Nemusím nutně vjet přímo mezi ně. Při nejhorším můžete dojet na břeh v záchranném člunu, i když pokud na vás bude někdo střílet, mohlo by to být poněkud obtížné.“

„Nestahujme kalhoty, dokud je brod daleko,“ odvětil Biggles pobaveně. „Dobrá tedy. Uvidíme, jak se věci vyvinou. Je mi proti srsti vracet se domů s prázdnýma rukama.“

„Máte pravdu,“ řekl Cole. „Pokud tedy domluva platí, tak vyrazíme nejdříve směr Jersey.“

Tím konverzace skončila. Celá cesta do Jersey se obešla bez zvláštních událostí a bylo ještě plné světlo, když *Sea Scout* pomalu vplul do přístavu u St. Helier a zaujal kotviště podle instrukcí náčelníka přístavní správy. Cole řekl, že se setkají za chvíli, a zamířil na břeh, aby zatelefonoval svému nadřízenému ve Falmouth. „Kde máte hoši v úmyslu zůstat přes noc?“ zeptal se, když Biggles s Bertiem kráčeli na břeh po jeho boku. „Já pravděpodobně zůstanu na palubě,“ dodal.

„S námi si nedělejte starosti,“ odpověděl Biggles. „Nějak to zařídíme.“

„Budu na palubě pro případ, že byste mne potřebovali.“

„Dobře.“

Biggles s Bertiem zajeli taxíkem, na letiště. Nebylo to daleko. Zde zařídili vše potřebné pro přistání austra. Pochopitelně, že vše šlo mnohem snáze, když se prokázali svými pověřovacími listinami a doklady. Určitou dobu trvalo, než se jim podařilo získat odpověď z Morvenu prostřednictvím veřejného telefonního přístroje. Na druhém konci linky se ohlásil tajemník klubu. Řekl, že Ginger je přítomen, právě si dává něco k jídlu a pití. Slíbil, že pro něj dojde, což učinil. Potom následoval dlouhý rozhovor s Gingerem, i když byl to právě Biggles, kdo spíše jen naslouchal. Bertie s narůstajícím zájmem dokázal rozpoznat na výrazu Bigglesova obličeje, že se dozvídá překvapující novinky.

Když konečně Biggles zavěsil, Bertie se jej netrpělivě otázel: „O čem jste spolu hovořili?“

„Počkej minutku, musím si to všechno srovnat v hlavě,“ protestoval Biggles. „Algy tam není.“

„Není tam! Kdepak tedy je?“

„Odletěl do Londýna.“

„U všech svatých, proč?“

„Vezl plukovníka Raymonda zpátky do města. Je zřejmé, že zatímco čekal, šéf se telefonicky spojil se Scotland Yardem a tam se dozvěděl nějaké nové zprávy, na základě nichž se rozhodl vrátit nazpět. Na letiště dojel mým vozem.“

Policejního velitele vysadil cestou. Čekal tam, až se mládenci vrátí z leteckého výletu na ostrov. Algy s ním hned pokračoval do Londýna a Gingera tam zanechal, aby držel službu pro případ, že bychom se ozvali vysílačkou. Tady vidíš, jak může selhat celkem dobrý plán, pokud lidé nedělají to, co říkali, že budou dělat,“ uzavřel rozmluvu hořce Biggles.

„Má to znamenat, že se celý plán hrouť?“

„Ne. Ginger ví, kde jsme a že chceme mít stroj tady. Jakmile se Algy vrátí, vše mu poví a oba sem bez prodlení přiletí. Cesta by jim neměla zabrat více než půl hodiny. Pravidelná linka sem z Heathrow letí čtyřicet minut. Za předpokladu, že se Algy nikde nezdrží, by sem měli ještě stále dorazit před setměním.“

„Znamená to, že tvoje auto je ještě pořád na letišti?“

„Předpokládám, že ano, pokud se jim nepodařilo nějak zařídit, aby s ním někdo zajel zpátky do Polcarronu. To ale nijak nevadí. Vzhledem k tomu, že s největší pravděpodobností poletíme zpátky v austeru, až to tady všechno skončíme, mé auto může být na letišti stejně jako kdekoli jinde.“

„A co podnikneme teď?“

„Počkáme, až přiletí auster. Nic jiného nám ani nezbyvá. Řekl jsem Gingerovi, že budeme na ně tady čekat. Seženeme si k snědku pár sendvičů a vyčkáme.“



... a již bylo vidět, jak je jeden z členů pozemního personálu navádí na správné parkovací místo...

Podářilo se jim usadit se poměrně pohodlně v sedadlech velké haly, což se ukázalo důležitým, protože jejich čekání nakonec trvalo hodně dlouho. Ve skutečnosti už byla skoro tma, když zaslechli známé vrčení motoru austera. Letadlo nejprve získalo povolení k přistání z kontrolní věže a pak již bylo vidět, jak je jeden z členů pozemního personálu navádí na správné parkovací místo nedaleko dalších soukromých lehkých letadel, jež stála na letišti.

„Trvalo vám dost dlouho, než jste sem dorazili,“ vyjel Biggles, když byli všichni pohromadě v čekací hale.

„Měj slitování,“ protestoval Algy. „Byl jsem ve vzduchu skoro celý den.“

„Pověz mi, co se přihodilo,“ vyzval jej Biggles, když se usadili.

„To nezabere mnoho času,“ prohlásil Algy. „Viděli jsme, co se dnes ráno odehrálo na ostrově a pak jsme letěli domů. Vtom nebyl nejmenší zádrhel. Když jsme se vrátili, našli jsme plukovníka Raymonda, jak na nás už čeká na letišti. Přijel tam tvým vozem. Říkal, že se musí dostat do své kanceláře jak nejdříve to bude možné – neříkal proč – tak jsem s ním zaletěl na Gatwick. To je vše. Když jsem se vrátil do Morvenu, Ginger mi řekl, že potřebujete mašinu tady, takže tu nás máš.“

„Vylíčili jste plukovníkovi Raymondovi, co se stalo na ostrově?“

„Jen to, co bylo možné postřehnout ze vzduchu. Nevypadal zrovna potěšený nad tím, jak se věci vyvinuly. Říkal, že nechává na tobě, aby jsi celou záležitost ukončil nejlépe, jak jen to bude možné. Také se zmínil o tom, že pošle inspektora Gaskina s příkazem k domovní prohlídce, aby si pěkně prošel Brunnerův dům v Penlocku. Pochopitelně, že nevěděl, že dorazíte sem. Já jsem v té době také neměl o tom nejmenší tušení. Jaký bude tedy další krok v této bláznivé propletenici?“

„Dnes ráno jsme nemohli přistát na ostrově, moře bylo příliš neklidné. Takže zítra hned ráno v první řadě vyrazíme nazpět tam. Naše loď kotví v přístavu u St. Helier. Ještě předtím možná provedu zběžný průzkum z austera, abych zjistil, zda je tam nějaká známka života či pohybu. Nemělo by to trvat dlouho. Právě jsem si na něco vzpomněl.

V přihrádce letounu jsou dvě pistole. Nenechte mne odejít bez nich. Vlastně bys Gingere mohl pro ně skočit rovnou. Vezmi dva nebo tři zásobníky se střelivem. Pak můžeme být klidní, že je zde nezapomeneme, až se půjdeme nalodit na palubu.“

Ginger odešel.

Algy řekl: „Takže představa je taková, že se nejdříve ráno zaletíš podívat na ostrov ze vzduchu, a pokud bude moře příznivé, vyrazíme na cestu hlídkovou lodí pobřežní strážce?“

„Přesně tak, ale nejsem si jistý, jestli všichni budeme moci jet lodí. Kapitán Cole k tomu bude mít možná co říci. Je to fajn chlapík. Ale o tom si promluvíme, až nadejde ten správný čas.“

Ginger se vrátil se dvěma malými automatickými pistolemi, které byly pro případ nouze uloženy vždy v uzamykatelné přihrádce austera. Biggles si jednu z nich hned strčil do kapsy a druhou podal Bertiemu.

„Zůstaneme tady přes noc?“ chtěl vědět Ginger.

„Můžete se zařídit, jak chcete, ale já zůstanu tady,“ informoval je Biggles. „S úsvitem už chci být ve vzduchu, takže ani nemá pro mne moc smyslu začít si teď hledat ubytování na noc. Nebude mi vadit, pokud přespím přímo tady. Spal jsem už v tvrdších postelích. Vy ostatní můžete sjet taxíkem do města. Venku před budovou pořád několik z nich stojí. Setkáme se na molu u St. Helier, řekněme v pět hodin.

Tou dobou už bude dost světla. Doufejme jen, že nám vydrží dobré počasí. To je velmi důležité.“

„Pokud zůstáváš tady, starý brachu, tak já tady zůstanu s tebou,“ nabídl se Bertie. „Po ránu se ti jistě bude hodit další pár očí.“

„Dobrá, díky, pokud máš chuť být tady,“ odvětil Biggles.
„Možná, že máš pravdu.“

Algy povstal. „Dobře. Pokud je tedy vše domluveno, já zajedu s Gingerem do St. Helier a najdeme tam nějaké místo, kde si budu moci dát nějaké jídlo a na hodinku či dvě se natáhnout. Pojdme, Gingere.“ Po těchto slovech je opustili.

Biggles se uvelebil na sedadle. „To je ale život,“ zívnuł.
„Proč jen jsem se nechal zatáhnout do tohoto případu? Je asi načase, abych si nechal vyšetřit hlavu. To jsou prostě potíže s příliš dobrou pamětí. Kdybych nebyl poznal Kulhouna Logana na nábřeží v Polcarronu, pak bych si v tuto chvíli mohl klidně hovět ve své vlastní postýlce.“

Bertie se usmál, ale neřekl nic. Také on s pohodlně usadil, aby si stihl alespoň trochu odpočinout.

Kapitola 16

Hrůzný nález

Bylo několik minut před pátou následujícího rána, když Biggles a Bertie po návratu z průzkumu za úsvitu vystoupili z taxíku v St. Helier a zamířili k molu, kde byl zakotven *Sea Scout*. Algy s Gingerem už tam na ně čekali. Hovořili s Colem, který se ve své předpovědi počasí rozhodně nemýlil. Bylo skoro perfektní, moře bylo naprosto klidné a vanul jen sotva znatelný vánek.

„Tak tedy, co jste viděli?“ otázal se Cole, který již byl informován, co měli Biggles a Bertie v úmyslu.

„Ani to nestojí za řeč,“ odpověděl Biggles. „Na ostrově se nepohnul ani živáček. Odliv zanechal *Shearwater* vysoko na suchu na té skalní desce. Nevypadá to, že by se někdo s ní snažil cokoli udělat.“

„Což pravděpodobně znamená, že má do dna proraženou díru,“ domýšlel se Cole.

„Jediným plavidlem v dohledu byla jen loďka, ne o moc větší než veslice. Seděl v ní jeden muž. Pokud jsem to dokázal na dálku rozeznat, vytahoval koše na chytání humrů. Každopádně nic, co by mělo co do činění s námi.“

„Žádná stopa po té francouzské rybářské lodi, která včera tak rychle zmizela, když nás spatřila se blížit?“

„Ne, alespoň když jsme tam byli před několika minutami.“

„Dobrá. Nechceme mít potíže s Francií. Jsou trochu nedůtkliví pokud se týče otázky, komu patří některé z těchto ostrovů. Máte zbraň?“

„Ano. Ale doufám, že nebude nutné ji použít.“

„Velmi dobře. Pokud jsou tedy všichni připraveni, mohli bychom vyrazit na cestu,“ řekl Cole.

„Jen minutku,“ požádal Biggles a díval se střídavě na Algyho a na Gingera. „Přemýšlel jsem o letadle a rozhodl jsem se, že někdo by u něj měl zůstat. Mimoto jsem neměl sám dost času, ale někdo by měl zavolat plukovníku Raymondovi a dát mu vědět, co máme v plánu – pro případ, že by se stala nějaká nehoda. Kdo z vás tady zůstane? Nechtěli byste si o to hodit mincí?“

„To nebude zapotřebí,“ odvětil Algy. „Ginger může jet, pokud chce. Já zůstanu tady. Raději bych si udělal den volna a dopřál odpočinku svým unaveným kostem, než si hrát na lovce divokých kachen na širém moři.“

„Dobře, souhlasím,“ přikázal Biggles. „S tím lovem na divoké kachny se možná nepleteš. Uvidíme. Můžeš si krátit dlouhou chvíli tím, že necháš doplnit palivové nádrže austeru, aby byl připraven pro cestu domů.“ Obrátil se na Coleho a pravil: „Dobrá, kapitáne. My jsme připraveni.“

„Potom tedy vyrazíme. Mohli by spustit povyk, kdybych byl pryč příliš dlouho. Nechci, aby se nakonec Královské letectvo muselo zapojit do pátrací akce po mé lodi.“

Sea Scout uvolnil kotevní lana a tiše vyjel na otevřené moře, kde nabral kurs k ostrovu beze jména.

Cesta uběhla bez jakýchkoli zajímavých událostí až dokud se na obzoru postupně nevynořila nízká masa kamení. Nebyl vlastně ani žádný důvod, proč by měly cestou nastat jakékoli komplikace. Všechny rybářské lodi, které byly venku přes noc, se už patrně vrátily domů se svým úlovkem. Když se víc přiblížili, ani ona malá loďka, o které Biggles předpokládal, že se věnuje lovení humrů, nebyla nikde vidět. Jednou, na několik minut, svoji přítomnost ohlásilo jedno z letadel pravidelné linky, když se přehnalo jižním směrem k letišti na francouzském pobřeží. Bylo jistě obsazeno výletníky směřujícími na dovolenou.

Jak ostrov stále výše vyrůstal z naprosto nezčeřeného moře, Cole podal Bigglesovi svůj dalekohled. „Nic tam nevidím. Možná, že vy budete úspěšnější.“

Biggles asi minutu pohledem přejížděl ostrůvek. „Ne,“ řekl. „Nic se tam nehýbe. Možná, že nás už spatřili přijíždět a skryli se. Zřetelně vidím *Shearwater*. Zdá se, že je stále pevně uvízlá na skále, kam ji vyvrhla voda.“

„Je možné, že čekají na nejnižší fázi odlivu, aby zjistili rozsah škody.“ předpokládal Cole. „Jinak, pokud by tam byla díra, nemělo by význam uvolňovat ji ze skály. Šla by rovnou ke dnu. Jestli je v pořádku, pak by ji mohli rozhoupat a uvolnit za přílivu. Když to nedokážou, mohou být jenom rádi, když je někdo odtud odveze – pokud ovšem nemají s sebou dostatečné zásoby jídla. Na některé z těchto menších ostrovů nikdo nezavítá celé týdny, či dokonce i měsíce.“

Promluvil Ginger: „Byla by to dost ostuda, kdybychom tady nakonec nikoho nenašli.“

„Někdo tady prostě musí být, pokud sem ta francouzská rybářská loď, co jsme ji viděli předtím se přibližovat, nepřiplula v noci a nevzala všechny pryč. Odhaduji, že by zde mělo být přinejmenším šest mužů. Stephen Brunner a řidič Bates, spolu s dvěma muži, jež vezli s sebou, a ti dva, které jsme tu viděli, jak čekají na vyzvednutí. Měli je vylodit v Cornwallu.“

„My se jen domníváme, že ona francouzská rybářská loď již jsme spatřili, má něco do činění s tímto případem,“ zdůraznil Cole. „Klidně sem ale mohla přijet jen kvůli košům na humry.“

„Pročpak ale potom tak rychle mizela, když nás uviděli?“ zeptal se Biggles.

„Jistě nechtěli, abychom je nachytali, jak loví humry okolo Britských ostrovů. Podobné záležitosti se už nejednou staly předmětem sváru a potíží. Je totiž zakázáno pytláčit v blízkosti cizího území,“ prohlásil Cole.

„Proč si nad tím lámat hlavu,“ vložil se do debaty Bertie. „Brzy se už tohle všechno dozvíme.“

Byla to logická připomínka, protože *Sea Scout* se už na poloviční rychlost blížil ke svému cíli. Cole nemusel vysvětlovat, proč snížil rychlost na polovinu. Bylo to zcela

evidentní. Právě vrcholil odliv a nad hladinu vystupovaly na mnoha místech skály potažené mořskými řasami. Pořád nic nenasvědčovalo tomu, že by byl někdo na ostrově. Cole, který bedlivým pohledem hlídal skaliska, jel vpřed se stále větší obezřetností.

Nakonec řekl: „Teď jsme blízko tak akorát na to, abychom nebyli v nebezpečí. Doufám, že vám nebude vadit, když ten zbytek ke břehu překonáte ve člunu.“

„To mi vyhovuje,“ souhlasil Biggles. „Pár yardů veslování nám jistě nijak neublíží.“

„Zůstanu tady nablízku pro případ, že byste se vraceli ve spěchu,“ slíbil Cole. „Toto je vaše parketa, takže nechám na vás, abyste si sami poradili, jak dovedete.“

Bez dalšího prodlení byl záchranný člun spuštěn na vodu. Biggles, Bertie a Ginger do něj nastoupili. Bertie a Ginger se chopili vesel. Biggles sevřel rukou kormidlo a zamířil do mezery mezi dvěma velkými skalisky, kudy předtím projela *Shearwater*. Protože věděl, že se na ostrově nachází nebo alespoň nacházel střelec, zrakem pročesával břeh. Jedinou známkou života však byli rackové, kteří na příjezd vetřelců reagovali hlasitým nespokojeným křikem.

Kýl člunu zaskřípěl na nevelké pláži tvořené oblázky a kamennou drtí nedaleko od místa, kde na boku spočívala *Shearwater*. Bertie s Gingerem složili vesla do lodi, vyskočili ven a dovedli člun dostatečně vysoko, aby se sám nepohnul. Biggles se k nim připojil, avšak stále s nedůvěrou obhlížel skály nad nimi. Když se nic nestalo, obrátil svůj pohled k místu, kam dosahoval příliv. Je to obvyklý pás složený z různých odpadků; mořských řas, pomerančových slupek, starých kartonů od zmrzliny a podobné, tak jak je tu zanechal postupující odliv. Hned jej zaujalo velké množství malých kousků papíru.

„Vypadá to, jako by si tady nějací rošťáci hráli na stopování podle papírků,“ poznamenal bezmyšlenkovitě Bertie.

„Pro začátek si prohlédneme vrak,“ řekl Biggles.

Jak k němu pomalu kráčeli, pokračoval: „Co je tohle to za binec?“ a s těmi slovy zvedl jeden kousek papíru. Zadíval se na něj. Zastavil se. Zůstal na něj nevěřičně zírat. „No tedy, co tomu říkáte?“ vydechl. „Jen se koukněte na toto.“ Ukázal papírek tak, aby jej ostatní mohli vidět. Byla to anglická pětilibrová bankovka.

Ginger hvízdal. „Takže jsme nakonec přeci jen padli na ostrov pokladů?“ zvolal s úsměvem, když se rozhlédl po širokém pruhu tvořeném těmi kousky papíru.

„Bezva prachy,“ prohlásil Bertie. „Pojďme je posbírat. Každý co si stihne nabrat – co vy na to?“

„Zadržte na chvíli,“ přísně nařídil Biggles. „Jen žádné vzrušení. Je mi jasné, co se tady přihodilo.“

„Jasně jak facka, starý brachu,“ řekl Bertie. „Jeden z kufrů se rozbil a otevřel, když ta velká vlna mrštila loď na skálu.“

„To je pravděpodobné vysvětlení,“ souhlasil Biggles. Pohlédl směrem nahoru a dolů od linie nejvyššího přílivu.

„Jenže kde je kufr? Měl by tu ležet. Vlastně byly přece dva kufry.“

„Někdo tady musel být před námi,“ nabídl vysvětlení Ginger.

„Přesně tak to vypadá,“ potvrdil jeho slova Biggles.

„Ať už to byl kdokoli, může tady pořád ještě být, takže se mějte na pozoru. Peníze nechte ležet. Ty mohou klidně počkat. Podívejme se blíž na vrak. Mám takový pocit, že tady nejsme sami, takže mějte oči otevřené a buďte stále připraveni rychle jednat. Někdo může na nás číhat, až mu přijdeme do rány, a pak to na nás spustí.“

Opatrně se přibližovali k místu, kde motorová jachta ležela na boku a její zád' byla ponořena ve vodě. Náhle se Biggles na místě zarazil a zdviženou rukou varoval ostatní.

„Hele! Co má znamenat toto?“ vyrazil ze sebe a ukazoval na zem, přesněji řečeno na nepěknou tmavou skrvnu.

„Připadá mi to jako krev,“ řekl Ginger.

„Mně také. Tady se děly hodně špinavé věci.“ Biggles pohledem sledoval málo zřetelnou stopu krvavých skvrn.

Vedly ve směru k vraku. Pomalu, se smysly napjatými, začal stopu sledovat. Stačil udělat jen několik kroků, když se ohnul a zvedl ze země malou kapesní automatickou pistoli. Podal ji Gingerovi. „Mohl bys jí potřebovat,“ řekl významně a kráčel dál k lodi. Obezřetně ukročil stranou, když do jeho zorného pole padla věc, jež ležela za ní. Bylo to nehybné tělo.

„To je šofér Bates,“ řekl Bertie a zase se postavil.

„Neublíží nám. Ten už neublíží vůbec nikomu. Je mrtev. Řekl bych, že utonul, když se přes ně převalila ta obrovská vlna. Proud vody jej strhl do moře. Možná, že ten grázl neuměl ani plavat.“

„Neměl ani nejmenší šanci. Podívejte se na jeho hlavu. Když ho vlna mrštila na skálu, buď hned upadl do bezvědomí nebo byl na místě mrtev...“ Biggles se vyškrábal po svažitém boku lodi a nahlédl do kajuty. „Dobrý Bože!“ zvolal. „Tady je další.“

„Kdo to je?“

„Brunner.“

„Mrtvý?“

„Vypadá tak. Počkejte.“ Biggles sešplhal dolů do kajuty. Za chvíli byl zpět. „Je stoprocentně mrtvý.“ oznámil ostatním. „Ale neutopil se. Byl zastřelen. Když k tomu vezmeme do úvahy i tu krev na pláži, začíná to už dávat smysl. Stala se tady vražda. To je něco, co jsem skutečně neočekával. Budeme si muset dávat velký pozor.“

„Kde jsou ale ostatní?“ řekl Ginger.

„To je právě věc, kterou budeme muset zjistit,“ opáčil Biggles. „Myslím, že Brunner musel být postřelen na pláži, ale podařilo se mu dostat na loď, kde zemřel. Ta pistole, kterou jsme našli, mohla být jeho. Zřejmě ji upustil, když jej zasáhla kulka.“

„Copak se to támhle opodál povaluje, je to celé zamotané do změti mořských řas,“ ukazoval prstem Bertie. „Je to člověk nebo kus dřeva?“

Přistoupili blíže k objektu. Byl to muž, nikomu z nich nepřipadal povědomý. Nenašli žádné zevní poranění,

předpokládali proto, že se utopil. „Tak to máme tři,“ řekl Biggles. „Jde nám to docela dobře,“ dodal s notnou dávkou černého humoru. „Musela se tu odehrát bitva, pravděpodobně kvůli penězům.“

„Pořád ještě tři zbývají,“ připomenul Ginger.

Biggles přiložil ruku k uchu a naklonil hlavu, jako by poslouchal. „Poslouchejte! Neslyšíte něco?“

„Mořský racek,“ řekl Bertie.

„Mně to znělo spíše jako volání o pomoc,“ nesouhlasil Ginger. „Odkud to přichází?“

„Myslím, že odtamtud, někde mezi těmi skalami.“ Bertie zamířil směrem ke středu ostrova.

„Dávej si pozor, kudy jdeš,“ varoval jej Biggles a jeho oči čile přejížděly obzor okolo. „Nedaleko odtud se skrývá vrah. Nemůže odtud uprchnout. *Shearwater* má v sobě pořádnou díru pod čarou ponoru.“

Zasténání směrem od skal je přimělo se zastavit. Potom Biggles s pistolí v ruce vykročil kupředu.

„Dávejte pozor,“ řekl krátce. „Mohla by to být past. Jdeme na věc,“ rychle pokračoval a rozběhl se kupředu.

Mezi skalisky ležel muž a vypadalo to, jako by upadl. Bylo mu asi kolem padesátky, měl na sobě oblečenou modrou pracovní kombinézu pokrytou skvrnami. Ve tváři byl bílý jako křída, takže jeho mohutný černý knír ještě nápadněji vystupoval. Biggles k němu přistoupil. „Kdo jste?“ zeptal se ostře. Potom jen procedil stranou mezi zuby: „Tohle místo vypadá každou minutu čím dál víc jako bojiště.“

Muž se na něj nechápavě zadíval: „*Parlez vous francaise, m'sieur?*“

„*Oui*. Kdo jste a odkud jste sem přišel?“ otázal se Biggles nyní francouzsky.

Muž řekl, že je francouzský rybář se St. Malo.

„Co tady hledáváte?“

Muž se přiznal, že sem přijel, aby zde nachytil nějaké humry.

„Přijel jste sem sám?“

„*Oui, monsieur.*“

„Co se vám stalo?“

Muž mu sdělil, že jej někdo postřelil.

„Kam?“

Muž ukázal na třísla. „Kdo vás střelil a proč?“

Muž vypověděl, že vůbec neví. Vypadalo to, že mluví pravdu. „Byli tu nějací muži. Měli mezi sebou přestřelku,“ vysvětloval a přitom sykal bolestí.

Biggles se obrátil na ostatní: „Raději se podíváme, jak vážně je zraněn. Podle toho, jak vypadá, musel ztratit hodně krve.“ Prohlédl jeho zranění. Hned první pohled prozradil, že ten muž nelhal. Bylo to vážné zranění, ale ne smrtelné, pokud se podaří dopravit rybáře do nemocnice. S pomocí kapesníků všech Biggles provedl alespoň základní ošetření v těchto polních podmínkách. Smotaným kusem látky pevně staženým nad ránou zastavil krvácení a muži se očividně ulevilo.

„Toto je pro nás komplikace,“ pověděl Biggles ostatním a vypadal ustaraně. „Nemůžeme jej nechat tady jen tak ležet. Nějakým způsobem jej musíme dostat na palubu naší lodi.“

Budeme proto potřebovat nějakou pomoc.“ Zraněnému muži pak řekl: „Jak jste se sem dostal?“

Muž pravil, že přijel ve své vlastní malé loďce.

„Kde je teď?“

„Někde na mořském dně.“

„Jak se to stalo?“

Muž mu pověděl celý příběh. Na loďce připlul k ostrovu. Potom zaslechl střelbu a tak měl snahu zjistit, kdo zde střílí a proč. Na pláži byli nějací muži a chytali ryby. Na skále ležela loď. Právě se pokoušel utéct pryč, když jej postřelili. Potom se dva z těch mužů pokusili ukrást jeho loďku, ale byli to špatní námořníci. Když se pokoušeli vytáhnout plachtu, loďka se převrátila. Je přesvědčen, že muži v ní se utopili. Neviděl je vylézt na břeh. Slyšel pak další výstřely. Potom zřejmě ztratil vědomí. To bylo všechno, co věděl.

„Kdo byli ti muži, které jste tady našel?“ zeptal se Biggles.

Muž odpověděl, že neví. Vypadal, že každým okamžikem ztratí vědomí, hovor jej nesmírně vyčerpával.

„Budeme s tím muset něco udělat,“ pravil Biggles ostatním. „Znamená to, že budeme potřebovat další ruce z paluby *Sea Scout*. Nezvládneme jej odnést sami.“

„Jak nám může Cole pomoci?“ tázal se Ginger. „Nebude mít chuť brát toho muže do Francie. Hned by jej zadrželi a podrobili spoustě výslechů.“

„To budeme muset nechat na něm,“ řekl Biggles. „Měl by mít na palubě vybavenou lékárníčku.“

„Zabrzďte, chlapi,“ vykřikl Bertie, který sledoval *Sea Scout*, jež se přesunul poněkud blíže ke břehu. „Někdo na nás mává bílým šátkem, myslím, že nám dává znamení.“

„Signalizuje nám morseovkou,“ všiml si Ginger.

Vzkaz četli společně. Byl krátký a jasný. „Francouzská loď se blíží k opačné straně ostrova.“

„To nám ale dělá čáru přes rozpočet,“ rozzlobeně procedil Biggles. „Jistě sem přijíždí podle dohody, aby zde vyzvedla ty dva muže, jež sem Brunner včera přivezl. Jak to chápu já, ti dva muži, co zde už byli, čekali na převoz do Anglie.“

„Co s tím budeme dělat?“ zeptal se Bertie. „Pokud se jim pokusíme zabránit v přistání, je pravděpodobné, že se rozpoutá další přestřelka.“

„Počkej chvíli,“ vyrazil ze sebe Biggles. „Dostal jsem nápad. Mohlo by nám to vyjít.“

„Řekni, jak to myslíš, sem s tím,“ dožadoval se Bertie. „Mě nic nenapadá.“

Kapitola 17

Jak to všechno skončilo

Biggles vysvětlil, co má za lubem. „Pokud muži z té francouzské lodi vyjdou na břeh, což podle mého udělají, měli bychom je dokázat přesvědčit, aby vzali tady toho chudáka zpátky s sebou do Francie. Konec konců, je jeden z nich. Není to žádný darebák. Jeho jediným prohřeškem bylo, že v tichosti trošku pytláčil v britských vodách a to není tak hrozný zločin. Navrhuji, aby Ginger zůstal tady a dával na něj pozor, zatímco Bertie půjde se mnou a zkusíme, jestli se nám podaří vejít do kontaktu s tamtěmi Francouzi.“

Zdalo se, že je to rozumný plán, který, za předpokladu, že vyjde, by jim měl vyřešit jednu novou starost. Tak Biggles s Bertiem vyrazili na cestu napříč ostrovem. Oba věděli, že nebudou muset jít daleko. Když došli na nejvyšší planinu ostrova, spatřili to, co jim doposud zůstávalo skryto. Rybářská loď už byla nedaleko od břehu a právě stahovala svoji jedinou plachtu. Spatřili však také něco jiného. Dva muži stáli na okraji písčité pláže v malé zátoce, kam bezesporu směřovala francouzská loď. Jeden z nich nesl kufr. Mávali na posádku blížícího se plavidla.

„Kde je ten třetí muž?“ řekl Bertie. „Měl by tu být ještě jeden. Vidím ale jen dva.“

„Žádný další by tu už neměl být, pokud se ten poraněný chlápek nemýlil v předpokladu, že dva, kteří se snažili napnout plachtu, se utopili,“ upozornil jej Biggles.

„Skutečnost, že jen jednoho z nich, kterého jsme viděli, voda vyplavila na pláž, ještě nic neznamená. Ten druhý může být klidně na dně spolu s lodí. Budeme se zabývat těmi, které vidíme.“

V ten okamžik se najednou jeden z mužů na pláži ohlédl a pochopitelně spatřil, jak Biggles s Bertiem krácejí dolů po

svahu směrem k nim. Pravil něco svému společníkovi, načež se oba muži rozběhli na konec malé zátoky a ztratili se mezi kameny.

„Musejí vědět, že jsme z kutru pobřežní stráže,“ poznamenal Biggles. „Pokud začnou střílet, končí veškerá legrace.“ Stále přitom kráčel kupředu. To mělo za následek třesknutí výstřelu z pistole. Kulka se rozpleskla o skalisko slušný kus od něj, což napovídalo, že střelec není příliš zručný v zacházení s pistolí pokud to ovšem nemělo znamenat pouhé varování. Biggles vypálil odvetný výstřel. „Dáme mu znát, že tuhle hru si můžeme zahrát ve dvojici, pokud je to jeho výslovné přání,“ zavrčel.

Další výstřely nenásledovaly. Biggles s Bertiem došli až na pláž a tam také zanedlouho dorazila francouzská loď. Bylo možno přečíst její jméno a domovský přístav. St. Malo. Biggles zamával a poznamenal: „Protože pocházejí ze stejného místa jako náš zraněný přítel, mohli by jej znát.“

Dva muži vystoupili z lodi a probrodili se vodou na břeh. Nikde nebyla znát žádná známka nepřátelství, ale pochopitelně že nemohli vědět, jak se věci na ostrově mají. Biggles popošel vpřed, aby se s nimi setkal a promluvil s prvním mužem, který vystoupil na suchou zem. Ve francouzštině požádal, že by se chtěl setkat s kapitánem. Vysvětlil, že jsou britští vládní úředníci. Na ostrově našli zraněného Francouze. Někdo jej postřelil. Byli by tak laskaví a vzali jej na palubu a vysadili na břeh v St. Malo, což je místo, odkud onen muž pochází? Bylo by to lepší a hlavně rychlejší, než jej vézt do Anglie. Na ostrov přijel kvůli lovu humrů, svoji vlastní loď, která mu však byla odcizena.

Zřejmě si dovedete představit, že muži naslouchali těmto slovům s očima rozšířenýma údivem. Nejdříve se vzájemně na sebe tázavě podívali, jeden se vrátil zpátky k lodi, jež nyní spočívala svojí přídílí na pláži, a s mohutnou gestikulací se pustil do hovoru pravděpodobně s kapitánem nebo jejich velitelem. Ten se nakonec sám dopravil na místo, kde Biggles

a Bertie postávali a čekali. Nejdříve se představil jako kapitán a přirozeně se otázel, co že se to přihodilo na ostrově.

Biggles mu vše vysvětlil. Řekl, že nemá žádné výhrady k francouzské lodi, i když britská policie věděla, co se zde děje za obchody. On sám že je policejní důstojník a tento nelegální obchod musí skončit, jinak nastanou skutečné potíže. Na tomto ostrově se stala vražda. Jeden muž, Francouz, který nebyl do celého případu zapleten, byl poraněn. Biggles mu ošetřil ránu, ale nemůže dělat nic víc. Ten muž patří rychle do nemocnice. Pochází ze St. Malo. „Bude kapitán ochoten jej tam vzít?“ Kapitán nic nenamítal.

„*Merci, m'sieur.*“ Řekl, že rozumí. „Kde je ten zraněný člověk?“

„Pojďte se mnou, já vám ukážu to místo.“

Kapitán dal znamení dvěma členům své posádky a celá skupina, nyní čítající pět osob, se pod Bigglesovým vedením přesunula napříč ostrovem.

Když dorazili na místo, kde ležel postřelený muž, Ginger seděl vedle něj. „Ztratil vědomí,“ řekl. „Je to ztrátou krve, předpokládám.“

Kapitán zraněného okamžitě poznal, což nebylo překvapující, protože pocházeli oba se stejného přístavu.

„Tak to je Paul Voudray,“ řekl stručně. „Bydlí kousek ode mě. Už vícekrát jsem jej varoval, že se jednoho dne dostane do průšvihů, pokud sem bude sám jezdit.“

„Věděl, co zde děláte vy?“

„*Non, monsieur.*“

„Vezmete ho tedy domů?“

„*Mais certainement.*“

„A slíbíte mi, že se sem už nikdy nevrátíte?“

„Na svoji čest, *m'sieur.*“

„Jsou zde nyní dva muži, myslím, že čekají na vás. My si je zvládneme sami.“

Kapitán řekl, že je mu to jasné. To bylo vše. Francouzi zvedli svého postřeleného krajana a odnesli jej ke své lodi. Naložili jej na palubu. Kapitán řekl: „*Bonjour, monsieur, et*

merci.“ Lod’ odrazila od břehu. Vytáhli plachtu a plavidlo zamířilo na moře směrem ke Francii.

„Tím jsme se zbavili jedné komplikace,“ s ulehčením prohlásil Biggles. „Gingere, rychle se vrať ke Colemu a dej mu vědět, že jsme v pořádku. Zdržíme se už jen pár minut.“

„Jasně,“ řekl Ginger a odklusal pryč.

„A co teď?“ vyptával se Bertie. „Co máš v úmyslu podniknout tady s těmi dvěma kriminálníky?“

„Pokusím se s nimi promluvit,“ odvětil Biggles. „Pokud se sami nevzdají, mohou si tady klidně zůstat, dokud nezemrou hladu nebo mohou čekat, jestli si je nepřijede vyzvednout někdo jiný. Nemám v úmyslu riskovat, že koupím kulku do žeber na takovémhle místě, to ani nápad.“

„Vidím tam jednoho z nich, jak vykukuje zpoza skály. Jistě mu vrtá hlavou, co se děje.“

„Už ho také vidím,“ Biggles bezpečně příkrčen křikl:

„Hej, ty. Slyšíš mne?“

„Co chcete?“ ozvala se odpověď.

„Chci vás. Půjdete s námi v klidu?“

„Táhni ke všem čertům. Jen si pro nás zkus zajít.“ Hned nato následoval výstřel z pistole.

„Poslouchejte, vy blázni,“ zvolal Biggles. „Hra skončila. Dávám vám šanci. Víc lodí sem už nepřijede.“

Francouzi odjeli nadobro. Jste připraveni zůstat tady třet celé měsíce nebo to radši zabalíte?“

Následovala pauza ticha, během níž si muži patrně tiše probrali svoji současnou situaci. Zanedlouho jeden z nich oznámil jejich rozhodnutí: „Zůstáváme tady. Jen si nás zkus dostat, fízle.“

„Dobře, pokud to chcete takhle,“ zvolal Biggles.

„Doufám, že se vám bude líbit dieta složená ze škeblí a slané vody.“ Obrátil se na Bertieho. „Pojďme, chlapče. Ztratíme se odtud. Nemám právě náladu na hrdinství.“

S těmito slovy vyrazil na cestu zpátky napříč ostrovem.

Vystřelili za nimi, ale žádnou škodu nezpůsobili.

Dorazili do zálivu a našli tam Gingera, jak čeká u záchranného člunu. „Kde máte ty lumpy?“ zeptal se.

„Necháváme je tady, aby si to zde mohli dobře užít,“ řekl mu Biggles. „Nemůžou odtud utéct, takže nemá žádný význam riskovat. Pokud by se snad nějakým pro ně šťastným řízením osudu dostali do Francie, byli by tam uvězněni pro pokus o vraždu. Francouzi už o nich vědí všechno. Pojdme sesbírat alespoň část těch peněz, co se tu povalují. Cole může rozhodnout, co uděláme s mrtvými těly. Mohl by nás vyložit v Jersey a my se svižně přesuneme domů letecky. Až vyličíme plukovníku Raymondovi, co se stalo, on bude pak moci udělat cokoli, co uzná za vhodné. Možná, že si přizve na pomoc vojenské námořnictvo. Udělali jsme dost práce, tolik, kolik bylo od nás možné očekávat.“

Když se vrátili na plavidlo pobřežní stráže, vyličil Colemu všechno, co se událo na ostrově. „Pokud byste nás mohl vysadit v Jersey, doufám, že nebude zapotřebí, abych vás znovu obtěžoval,“ řekl nakonec.

Cole zaklel. „Nesnáším mrtvoly na palubě, ale myslím, že bude lépe, když je vezmu hned, jinak by je mohli najít rackové a znemožnit jejich pozdější identifikaci,“ reptal.

„My vám pomůžeme,“ nabídl se Biggles.

Tak také učinili.

Tak to tedy celé dopadlo. Zhruba za hodinku celý tým letecké policie vystoupil na břeh v St. Helier a zanechal pobřežní stráž, aby pokračovala v cestě do své domovské stanice. Taxi je zavezlo na letiště, kde již na ně čekal Algy. Jakmile se podařilo vybavit veškeré potřebné formality, Biggles vzlétnul a o dvě hodiny později už seděl v pracovně plukovníka Raymonda a podával mu detailní zprávu o událostech dnešního dne.

Plukovník Raymond si jeho vypravování vyslechl bez jakéhokoli komentáře. Potom pravil: „Myslím, že jste se zachoval správně, když jste zanechal ty dva muže na ostrově. Nemělo smysl riskovat váš život pro pár obyčejných darebáků,

kteří věděli, že nemají co ztratit, a neváhali by vás zastřelit, kdyby se jim k tomu naskytla příležitost. Zbytek už můžete nechat na mně. Promluví si trochu s Admiralitou o možnosti vyzvednout je stejně jako jakékoli zbývající peníze, které by se mohly povalovat na pláži. Bude to příjemná rozcvička pro ty mládence v modrém.“

„A co s Brunnerovým bratrem – Juliem? Když jsem jej viděl naposledy, seděl v hostinci „U rybáře,“ řekl Biggles.

„S ním si už nemusíte dělat starosti. Žádné další potíže nezpůsobí.“

„Proč ne?“

„Je mrtev.“

„Mrtev! Jak se to stalo?“

„Zastřelil se. Nevím, co jste mu tehdy řekl, ale zřejmě si uvědomil, že podloudný obchod, který on spolu se svým bratrem vedli, je už definitivně v troskách a nebyl schopen čelit následkům. Nějakým způsobem se mu podařilo dostat se domů na Velký statek v Penlocku. Poslal jsem tam inspektora Gaskina spolu s pár muži a soudním příkazem k prohlídce.

Když jim nikdo neotvíral, museli se dostat dovnitř násilím. Nebyl tam vůbec nikdo s výjimkou Julia Brunnera, který ležel mrtev na podlaze knihovny. Smrtící zbraň ležela vedle něj. Doslova si vystřelil mozek z hlavy.“

„Hlupák jeden,“ smutně pravil Biggles. „Mohl vydělat spousty peněz, aniž by se kdy dal na cestu zločinu.“ Pokrčil rameny. „Ale někteří lidé jsou už takoví. Prostě nikdy nemají dost. Myslím, že je to škoda. Podle mého jeho bratr Stephen, to byl skutečný viník všeho. Byl to řádně prohnáný darebák.“

Letecký plukovník povstal. „Takže takhle je to. Raději zajděte domů a trochu si odpočiňte. Vypadáte unaven. Každopádně by vám mělo přinést uspokojení, že vaše podezření o tom, co jste zahlédl v Polcarronu, bylo do puntíku oprávněné.“

„Moje potíž spočívá v tom, že vidím mnohdy až příliš,“ opáčil Biggles žalostně, když se už otáčel ke dveřím.

„Jediné, co musím udělat, je skoncovat s tím mým prokletým zvykem pracovat přesčas. Příště si dám lepší pozor.“

Vyšel ven.

Jelikož by se možná mohlo zdát, že případ není řádně ukončen v jednom či dvou detailech, zde je tedy doplňující poznámka ve formě dovětku.

Není příliš pravděpodobné, že to, co se přesně událo na ostrově, když tam přijeli bankovní lupiči se svojí kořistí, bude kdy známo, ačkoli Bigglesova interpretace byla zřejmě pravdě nejbližší. Když se kufr otevřel vlivem nárazu vlny, jež měla na svědomí ztroskotání *Shearwater*, a ukázal se jeho obsah, rozpoutala se bitva mezi nově příchozími a těmi, jež už byli na ostrově o to, komu bude ono bohatství patřit. To by se shodovalo s charakterem mužů, kteří tam byli přítomní. Stephen Brunner a jeho šofér se pokusili do hádky zasáhnout a byli zastřeleni pro tuto snahu. Totéž se téměř přihodilo i francouzskému lovcí humrů, i když je i celkem dobře možné, že jej zranili jen náhodou.

Bohužel, oba muže, kteří znali pravdu, tedy ty, jež Biggles zanechal na ostrově, nebylo možno přizvat k výsledku. Když tam dorazila skupina vycvičených commandos námořní pěchoty, aby je vyzvedla, ti tam už nebyli. Až po nějakém čase bylo možno se z tisku dozvědět, že byli zadrženi francouzskou policií a uvězněni za pokus o vraždu francouzského rybáře ze St. Malo, který si vybral právě nevhodný okamžik ke kontrole svých košů.

Důvodem pro toto mlčení byl bezesporu fakt, že vlastnictví oné pusté hromady kamení bylo po dlouhou dobu sporné. Ať tak či tak, nakonec věci dospěly ke stejnému konci, jen s tím rozdílem, že oba muži si několik let poseděli ve francouzské věznici namísto v anglické. Byli to zločinci, po nichž pátrala policie už delší dobu.

Ani další bankovky se už na pláži nenašly. To bylo pochopitelné, protože je musel smýt následující příliv.

Zaručeně se však ještě nějaký čas potom proslýchalo, že anglické pětilibrové bankovky nacházejí lidé na plážích rekreačních středisek na některých větších ostrovech.

Vzhledem k úmrtí obou hlavních konspirátorů bylo při soudním projednávání případu Toma Drapera, barmana z hostince „U rybáře“, možné obvinění z vraždy staženo. Verdikt soudu mohl znít jen „nešťastná náhoda.“

Když se nad celým případem zamýšlel ze všech stran, Bigglesovi vždy připadalo, že ten příběh nemá uspokojivé zakončení. Ale Bertie mu připomenul při jedné příležitosti, kdy na něj přišla řeč. „Nemůžeš zkrátka vždycky udělat patřičnou tečku, starý brachu, takže to můžeš klidně už nechat plavat.“

KONEC

Obsah:

Zápach rybiny
Hra na čekanou
Vrtkavá Štěstěna
Biggles se informuje
Komplikace
Šokující zjištění
Proč se Ginger opozdil
Nastaly problémy
Nekonečné čekání
Plán akce
Algyho zpráva
Zpátky do Polcarronu
Biggles vykládá karty
Moře zasahuje
Coleho návrh
Hrůzný nález
Jak to všechno skončilo

William Earl JOHNS

BIGGLES VIDÍ PŘÍLIŠ MNOHO

Z anglického originálu *Biggles see to much*
přeložil Pavel Jansa

Vydalo nakladatelství RIOPRESS Praha

Horní Měcholupy, Dýšinská 279

jako svoji 94 publikaci.

Odpovědný redaktor Jaroslav Kalát

Doporučená prodejní cena 79 – Kč

ISBN 80-85611-95-3

Dokonce i na dovolené v Cornwallu se Biggles nedokáže vyhnout potížím. Záhy si uvědomuje, že místní organizátoři sportovních rybářských výletů tou činností ve skutečno ti zakrývají pašování ilegálních přistěhovalců a mužů na útěku před zákonem.

Když obdrží balíček s bombou, Biggles a jeho přátelé si uvědomí, že gang se nezastaví před ničím, jen aby si zachoval své tajemství. Nebezpečná honička v Lamanšském průlivu jim umožní zjistit, jak bezohledně krutí jsou tito zločinci.

